

Хедър Греъм

A romantic illustration of a man and a woman in a medieval or fantasy setting. The woman has long blonde hair and is wearing a dark green, long-sleeved dress with gold trim. The man is wearing a red and white tunic with a sword on his back. They are embracing and about to kiss. The background is a soft, pinkish-purple landscape with trees and flowers.

**ГРАФИНЯТА И
СРЕБЪРНИЯ МЕЧ**

ХЕДЪР ГРЕЪМ ГРАФИНЯТА И СРЕБЪРНИЯ МЕЧ

Превод: Ангел Христов

chitanka.info

След войната на претендентите за английския престол, красивата наследница Катрин дьо Монтерен търси закрила в един брак по сметка. Но сърцето ѝ остава студено за съпруга ѝ лорд Дамиан Монджой. Тя обича Сребърния меч — един сподвижник на Робин Худ, посветил живота си на борбата срещу тиранията и безправието.

ПРОЛОГ ЛЕГЕНДИ

Лятото на 1180 г.,

При управлението на крал Хенри II, в гората.

Тя обичаше гората. Никъде другаде светът не блестеше в по-прекрасни цветове: топлите кафяви и черни багри на земята, всевъзможните нюанси на зеленото — светло върху храстите, потъмно по тревата, набола върху плодородния торф, или студено и загадъчно между стеблата на дърветата, чиито клони закриваха слънцето, забулвайки гората в приказен, тайнствен полумрак.

Там, където короните на дърветата не бяха толкова гъсти, прозираше небето, понякога — синьо петно, блестящо на слънчевата светлина, но нерядко и — забулено от буреносни облаци. В такива дни гората стенеше и виеше, а клоните се свеждаха, сякаш в поклон пред някаква неизмерима, равна на божествената мощ.

Но имаше и дни, в които вълшебството се допълваше от нежна млечносива мъгла, стелеща се на вълма почти до земята. Колко обичаше да идва тук. Сетива за тази прелест бе наследила навярно от баща си, комуто дължеше освен това и някои привилегии. Когато се завръщаше у дома, за да си почине от службата си при краля, той я водеше в гората.

Отначало тя не знаеше, че не всеки може да идва тук. Знаеше само едно — колко прекрасен и добър е баща ѝ. Очите му бяха морскозелени, имаше платинено руса коса и внушителна осанка. Изглежда и сам кралят го ценеше, тъй като често пращаше да го повикат. Винаги когато се завърнеше, баща ѝ я взимаше със себе си в кралската гора.

Тъй като яздеше добре, днес баща ѝ бе позволил да вземе една голяма кобила, а не някое пони, както обикновено. През този необикновен ден тя изглеждаше като голямо момиче. Косата ѝ бе грижливо сплетена. Върху тъмнозелената рокля с бухнали, елегантни,

стесняващи се към китките ръкави, чийто цвят съперничеше с този на гората, носеше мраморно бяла туника.

На гърба ѝ висеше кочан със стрели, а на едното ѝ рамо бе праметнат лък. Тъй като ѝ доставяше неимоверно удоволствие да съпровожда баща си по време на лов, никога не му призна, че ѝ е неприятно да стреля по красивия дивеч. Освен това знаеше, че всеки уцелен елен допълва хранителните запаси за дългите зимни месеци.

Наистина, този ден започваше чудесно. Малката им групичка се състоеше само от баща ѝ, братовчед ѝ Роб и нея, плюс двама пажа, които трябваше да отнесат плячката в къщи.

Роб бе на тринайсет, пет години по-голям от нея, и все още му доставяше удоволствие да ѝ се присмива. Иронично ѝ се покланяше, обръщайки се към нея с думите „госпожица Зелени ръкави“. Тя се оплакваше, наричайки го „малък дявол“ и въпреки това Роб не млъкваше, което, разбира се, ни най-малко не я смущаваше.

От време на време ѝ хрумваше някой подходящ отговор и докато язدهа през гората тя виждаше, че баща ѝ се усмихва на хапливите закачки, разменяни от децата. Естествено, дивечът бягаше надалеч, но те имаха още почти цял ден пред себе си. Бе приятно хладно, повяваше лек ветрец, шумолящ в листата, а гората бе огласяна от птичи песни. Топлината на слънчевите лъчи почти не се усещаше под зеления балдахин на дърветата.

Тя имаше неясно предчувствие, че нещо ще се случи. Във въздуха тегнеше странно мълчание, внезапно възцарила се тишина, предупреждаваща момичето, което сякаш бе принцеса и господарка на горските духове. Пленително и омагьосващо... Не, нищо подобно. Чувството, обзело я неочаквано, бе страх. Нещо ужасяващо връхлиташе насреща ѝ и тя се боеше да навлезе по-дълбоко в сенките между дърветата.

Преди да успее да извика и привлече вниманието на останалите, пред очите ѝ се разигра трагична сцена. Вече не бяха сами. Насреща им, яхнали великолепни коне, се изпречиха трима барони, облечени в най-фина вълна и лен, с общити с кожа наметки. Конете им също носеха скъпоценни накити. Цветовете на единия от мъжете — жълто и тъмносиньо, блестяха и върху седлото му. Многобройни, значително по-семпло облечени пажове съпровождаха благородниците. Всички бяха наобиколили някакво дърво, край което, широко отворила

кафявите си очи, умираше една сърна. Кръв бликаше от гърдите ѝ, където стърчеше умело насочената стрела.

Но не гледката на умиращия дивеч бе това, което я обезпокои, въпреки че смъртта на едно толкова красиво животно я потискаше. Много по-заплашителен ѝ се стори начинът, по който бароните обграждаха двама мъже, стоящи край сърната. Двамата, очевидно вцепенени от страх, изглежда не произхождаха от знатни семейства, тъй като туниките им бяха от груб кафяв плат, а единият нямаше дори ботуши, които да пазят слабите му крака. Изцапаните им лица издаваха, че спят направо върху земята, най-много край някой огън, запален под открито небе. Кафявите им коси бяха дълги, както ги носят саксонците. Възрастният имаше брада, а върху горната устна на по-младия едва бе набол нежен мъх.

— Какво става тук? — попита баща ѝ. Когато той се опита да проникне в кръга на конниците, момичето видя малка ловна брадва да блясва на слънцето и чу вик — ужасяващ вик. Благородниците се отдръпнаха малко и тя видя, че по-младият от мъжете бе останал без ръката си, която, безполезна и безжизнена като камък, лежеше върху един камък. Наоколо беше в кръв.

— Бъди доволен, че се смелих и не ти сторих нещо по-лошо! — извика мъжът, носещ синьо и жълто, който очевидно бе водачът им. — А ти... — обърна се той към по-възрастния, окован във вериги мъж, на чиято шия бе надяната примка. — Ти ще увиснеш на бесилото за браконьерство! — Лицето на благородника бе зловещо както и това на спътника му, чийто кон стоеше до онемялото момче. Изглежда и те, както и двамата нещастни саксонци, бяха баща и син.

Брадатият не понечи да се оправдае, само ужасено и безпомощно гледаше към момчето си, валящо се в кръв на земята.

При вида на ужасната рана ѝ се повдигна. Баронът заповяда на хората си да преметнат въжето през един клон. Тогава се разнесе властният глас на баща ѝ:

— Не! Няма да го сторите...

— Тези саксонски свини са ловували в горите на краля — обясни благородникът, който очевидно познаваше баща ѝ.

— Кралят не би одобрил подобно наказание! — баща ѝ извади меч си. — За Бога, пуснете ги да си вървят! Не виждате ли, че са изнемощели от глад. Какво е една сърна?

— За Бога, татко! — извика тя. Срещу него стояха толкова много мъже, а зад гърба му само Роб бе изтеглил от ножницата малкия си меч.

— Граф Дьо Монтрен — отвърна баронът, — искате да умрете заради някакви нищожества? Да, зная, че сте способен на подобно нещо, тъй като това саксонско кутре отново е по петите ви. Така да бъде! — той също изтегли меча си, заповядайки на спътниците си да последват примера му. Дива злоба искреше от очите на сина му, очевидно доволен от предстоящото кръвопролитие.

— Спасявайте се! — рязко се обърна баща й.

Роб обаче не искаше да бяга, също както и тя самата. Ако на графа му бе писано да намери смъртта си в тази гора, то те щяха да го последват.

Дотам обаче не се стигна. Докато противниците се приближаваха един към друг, баронът изненадващо нададе вик. Конят му се изправи на задните си крака и мъжът се строполи от седлото. Една стрела се заби в бедрото му.

Втора изсвистя във въздуха, после още една. Още двама мъже бяха улучени, а другите престанаха да настъпват, когато изплашените им коне започнаха да се щурат насам-натам.

— Къде, по дяволите... — реवेशе мъжът в синьо-жълто.

— Наоколо трябва да се навъртат разбойници! — извика синът му.

— Исусе, не искам да си остана тук! — хленчеше трети.

— Ще си платите за това, Дьо Монтрен! — заплаши баронът, вдигайки меч.

— О, не, Дьо Ла Вил, кралят ще застане на моя страна!

В следващия миг конниците се разпръснаха, спасявайки се от валящите върху им стрели. Все още с примка на шията, по-старият саксонец стоеше треперещ върху скалата. Синът му лежеше в тревата, притискайки раната си и стенойки от болка.

— Стрелите! — изплашена извика тя по посока на баща си, галопирац към нещастните селяни.

— В безопасност сме, не бой се — със спокоен глас отвърна той. След това се надигна от седлото и сне примката от шията на по-възрастния саксонец, който падна на колене, опитвайки се да целуне ботушите му. — Не, не, човече — сякаш за помощ се извърна към

дъщеря си графът. — Откъсни парче от ръкава си, иначе на момчето ще му изтече кръвта.

Едва сега тя забеляза, че през цялото време е останала неподвижно върху седлото си, зяпнала от ужас, със сълзи на очи и тракащи зъби. Сега животът отново се връщаше в тялото ѝ. Тя трескаво разкъса единия от ръкавите си, скочи от коня и се затича към младежа. Кръвта му изпръска роклята на момичето, което се боеше да не изпадне в безсъзнание.

Тя събра всичката си смелост и успя да превърже ръката му. От кръвта красивата ѝ зелена рокля бе станала ръждиво-червена.

— Благодаря, госпожице — прошепна момчето, когато очите ѝ срещнаха отчаяния му поглед.

По-възрастният саксонец опитваше да го изправи на крака и графът заповяда на пажовете:

— Занесете сърната в дома на тези хора! Момчето има нужда от силна храна, ако иска да оживее. Има ли кой да обгори раната? — попита той по-възрастния селянин на саксонски — език, който бе научил от съпругата си.

— Да, майка му.

— Добре.

— Но, господарю, — отвърна един от пажовете — това е незаконно...

— Тези хора са застрашени от гладна смърт. А крал Хенри, нашият законодател, е справедлив, той не ще осъди постъпката ми. Сърната е мъртва, а тук няма никой освен нас.

— Освен тези, които стреляха — припомни на чичо си Роб.

— Не ни грози никаква опасност. А сега изчезвайте!

Малката групичка бързо се отдалечи. Роб бе настоял да съпроводи двамата селяни и пажовете, за да може изнемощелият ранен да използва коня му, така че тя се оказа сама с баща си. Хълцайки, се хвърли в прегръдките му.

— Как можаха тези хора да постъпят толкова жестоко?

Графът въздъхна дълбоко и я притисна към себе си.

— Има закони, забраняващи лова в тази гора.

— Тогава това са ужасни закони!

— Не, скъпа моя. Повечето закони са справедливи и защитават хората. Селяните и крепостните работят за нас. Всеки от тях си има

своето малко парче земя. Зад стените на нашия замък ние се грижим за тяхната сигурност, разрешаваме споровете им, съдим крепостните си и свободните селяни. Те ни служат, а ние...

— Ние служим на краля — прошепна тя. — Татко, те нарекоха тези селяни „саксонски свини“, а Роб — „саксонско кутре“ и то с такова презрение — тръпки полазиха по гърба ѝ.

Той въздъхна отново.

— Скъпа моя, повече от сто години са минали, откакто херцог Вилхелм дошъл от Нормандия, за да завладее Англия и да стане крал Уилям. Сънародниците му считат себе си за нормандци, а англичаните са и ще си останат саксонци. Уилям излязъл победител, но само наполовина. Хората му и до днес не престават да се боят и да мразят саксонците. Но на някои саксонци се отдаде да завладеят нормандци, както майка ти — мен, открадвайки сърцето ми. — Той нежно я погали по бузата и момичето отвърна на усмивката му. — Законите не са лоши, сърце мое. Хенри се постара да ги направи такива, че да служат на всички хора. Той е добър и силен владетел.

Тя познаваше краля — красив мъж с неизчерпаема енергия, който непрекъснато се караше с жена си и синовете си.

Самомнителен и арогантен, той умееше да принуждава другите да му се подчиняват. Никой обаче не го бе виждал да проявява жестокост. Не, той не би постъпил като благородника в синьо и жълто. Тя вдигна поглед към баща си.

— Значи законите ще са добри, докато имаме добър крал.

— И добри благородници, борещи се срещу лошите.

— Но какво ще стане, когато останем без добър крал, а порочните благородници станат повече от справедливите?

Мъжът като че ли изведнъж потръпна и още по-силно притисна момичето към себе си.

— Тогава злото ще управлява тази земя. Едно обаче не трябва никога да забравяш, детето ми. Способният и силен владетел държи васалите си винаги покорни. Хора като тези, които видя днес, никога не ще притежават прекалено голяма власт. И още нещо — винаги ще има справедливи и храбри мъже, без значение на какъв език говорят, как се обличат и откъде идват — той се огледа, мислейки за тайнствените стрелци, спасили живота им.

Пажовете се завърнаха заедно с Роб, който скочи от седлото и се затича към братовчедка си, стояща недалеч. Момчето я взе в прегръдката си.

— Всичко ще се оправи, красива госпожице Зелени ръкави — сериозно я увери той. Момичето направи опит да се засмее и Роб се обърна към чичо си. — Така бих искал и аз да мога да си служа с лък и стрела...

— И на това ще се научиш, Роб. Но сега трябва да заведеш дъщеря ми в къщи. Рок, Риджинълд, погрижете се за тях двамата. Скоро ще ви настигна. — Децата покорно възседнаха конете си и се отдалечиха, следвани от пажовете. Графът остана напред гората, напрягайки слух. Наоколо цареше тишина и само вятърът шумолеше в листата на дърветата. Въпреки това бе сигурен, че е наблюдаван. — Благодаря ви, приятелю, който и да сте! — тихо извика той.

Внезапно до него долетя тропот на копита. Един от хората на Дьо Ла Вил препускаше с насочен насреща му меч. Графът не само не успя да извади своя, но и нямаше време да оплаче съдбата си, стоящ беззащитен лице в лице със смъртта. Всичко стана прекалено бързо. Изведнъж дочу вик:

— Отдръпнете се, господине! — Един, изникнал сякаш изпод земята мъж изтика неспособния да помръдне благородник от пътя на препускащия насреща вражески жребец.

Мечът на непознатия опасно проблясваше на бледата горска светлина. Земята трепереше под копитата. Ездачът от хората на Дьо Ла Вил се усмихваше, високо вдигнал оръжието си. Ударът му светкавично бе париран и острието на непознатия защитник прониза гърдите му. Само в очите на умиращия, докато се свличаше безжизнен от коня, можеше да се прочете учудване и отчаяние. Дьо Монтрен бе скочил от седлото и се взираше в мъжа, който едва не бе отнел живота му. След миг се извърна към спасителя си — момче, току-що възмъжало, високо и гордо, с почти гарвановочерна коса.

Графът си спомни нещо и не след дълго изненадано се усмихна.

— Значи вие сте бил!

От бузата на момчето, което очевидно съжаляваше, че се бе наложило да напусне прикритието си, се стичаше кръв.

— Зная закона — задъхано увери то, — но не можех да позволя старият човек да увисне на бесилото. Двата бяха ужасно гладни,

личеше по очите им. Та това бе само някаква си сърна...

— Няма нужда да ми обяснявате, момко.

— А след това естествено не можех да оставя тези мръсници да ви погубят.

— За което съм ви благодарен. Не се бойте от нищо. Ще разкажа на Хенри цялата истина...

— Не, моля ви, не казвайте нищо!

Дьо Монтрен се поколеба, но в крайна сметка прие.

— Добре тогава, можете да разчитате на мен. Давам ви дума. Но когато яздите през гората, се обличайте по-добре.

Хубавото момче кимна, усмихвайки се.

— Ще размисля върху съвета ви. — От храсталака долетя шумолене и то се метна обратно на седлото, готово отново да размаха меч. След миг обаче въздъхна облекчено. — Това е семейството ви. Бог с вас, господине!

— И с вас също! — извика в отговор Дьо Монтрен, но момчето вече беше изчезнало в гората. Графът се отдалечи от трупа на рицаря, защото не искаше децата да го видят и да разберат, че графът е бил изложен на нова опасност. Той бързо подкара коня си насреща им.

В сянката на дърветата видя да блестят красивите очи на дъщеря му. Този ден дълго щеше да остане в паметта ѝ. Направи опит да се усмихне, покланяйки се.

— Ах, красива госпожице Зелени ръкави! Господарю Робин... — Тя се засмя на шегата му, но след малко всички отново станаха сериозни. — Хайде да се прибираме — добави той, възсядайки коня си. — За днес приключихме с лова.

Роб недоверчиво хвърли поглед през рамо.

— Върнахме се, защото ми се стори, че те видях с някого.

— Така ли?

— Мислех, че...

— Какво?

— Нищо. — В кафявите очи на Робин, заблестели изведнъж с мрачна решителност, се четеше незадоволено любопитство. — Един ден стрелите ми ще бъдат също толкова и дори по-точни.

— Моите също! — не остана назад дъщерята на Дьо Монтрен.

Графът недоволно впери поглед в сериозните детски лица и най-вече в това на племенника си. Момчето знаеше за тайнствения

спасител.

— Денят вече е към края си — енергично рече графът. — Да не говорим повече за това.

Тримата мълчаливо яздеха през гората, която бавно потъваше в мрак. Денят наистина бе към своя край. Неусетно бе настъпил часът на легендите.

ГЛАВА ПЪРВА

Лятото на 1190 г.,

При управлението на крал Ричард Лъвското сърце, в гората

Главатарят на малката бандитска шайка, скрит зад един не особено дебел дъб, наблюдаваше приближаващите се благородници. Той присви очи, преценявайки броя и въоръжението им, а сърцето му заби лудо.

Върху туниката на мъжа, яздещ пред облечените си в скъпи одежди спътници, можеха да бъдат различени цветовете от фамилия герб на рода Монджой. Лъвовете на рода Плантагенет върху златно-жълт фон издаваха родството на нормандците с краля, а снопът мечове в горния десен ъгъл на герба навярно трябваше да покаже, че Монджой са рицари и войни, спечелили богатството си в битки и възнамеряващи да го запазят и умножат по същия начин.

Главатарят на разбойниците бе обхванат от безпокойство. Пътниците изглежда нямаше да са лесна плячка. Според това, което бе научил, благородниците не бяха добре въоръжени, а и бе очевидно, че Монджой не носи ризница, а само туниката с фамилия герб, сребърно-сиви панталони, кожени ботуши и на раменете — сива, вееща се наметка, придържана от скъпоценна брошка. На главата си нямаше нищо и гарвановочерните му коси блестяха на слънчевата светлина. Това придаваше на мъжа още по-заплашителен вид, въпреки липсата на доспехи. Яздеше черен на цвят, голям и силен боен кон, на гърба на който приличаше на истински бог на войната.

Монджой... Най-малко него бяха очаквали. Носеше се слух, че товарът от пшеница, овча вълна и монети, взет като данък от бедните жители на едно недалечно селце и предназначен за „закрилника“ Джон, ще бъде съпровождан само от малка групичка войници. Наистина, короната се носеше от достоен и добър крал. Народът го обичаше и му се възхищаваше. По това време обаче той бе предприел кръстоносен поход из далечни земи и могъщата опека на суверена над

покорните му васали, с която Хенри II бе натоварил правителството, бе започнала да се разпада.

Херцози и графове се превръщаха в самостоятелни владетели. Най-ненаситен от всички обаче бе братът на краля, принц Джон, чийто ламтеж за власт се бе разгорял особено силно откакто Ричард напусна земите си.

Беззаконието се бе превърнало в закон. Но Монджой... Уменията му на воин бяха легендарни и главатарят на разбойниците се колебаеше дали да не се оттегли с хората си в дебрите на гората. Не. Нямаше да се остави на страха от внушителната осанка и името на противника. В края на краищата, дори Дамиан Монджой, граф Клифърд, бе смъртен, колкото могъщ и силен да изглеждаше.

Без доспехи на широките рамене, които да скриват мускулите, очертаващи се под дрехите му. Въпреки това дори суровите, изсечени черти на лицето му излъчваха желязна твърдост и неумолимост. Имаше изпъкнали скули и волева, гладко избръсната брадичка, правилен нос и изненадващо чувствени устни. Раздалечените му очи изглеждаха тъмни, но главатарят на разбойническата шайка не можеше съвсем точно да определи цвета им на светлината на слънцето, изплувало зад гърба на пътниците.

Затова пък светлината особено ясно подчертаваше проблясващия меч на Монджой. Дали нямаше да сбъркат, ако го нападнат?

— Сега? — попита мъжът, стоящ в дясно от главатаря на разбойниците.

— Още не. Чакайте, докато се доближат дотолкова, че да се вижда дори потта по челата им. Не бива да им оставим никакъв шанс да се защитят. — Малко по-късно предводителят на бандитите извика: — Напред!

Те изскочиха иззад стеблата на дърветата — петима мъже в прости вълнени туники и панталони в цветовете на гората, зелено и кафяво. Само мечовете пръскаха светли отблясъци. Тези мъже си знаеха работата. През последните месеци се бяха научили да ограбват богати пътници и постигаха повече със заплахи, отколкото с насилие.

— Спрете, господине! — разбойническият главатар, носещ зелена наметка с качулка, пристъпи към Монджой, решен да не покаже никакви признаци на страх. — Предайте ни всичко, което сте отнели от народа, и си продължете в мир!

Графът само за миг бе успял да премери с поглед петимата мъже, обградили групичката му, и предизвикателно се присмя:

— Няма да изоставя това, което ми принадлежи.

— Дайте им каквото искат, господине! — извика по-дебелият от двамата съпровождащи го монаси. Монджой му хвърли презрителен поглед и главатарят на разбойниците реши да се възползва от уплахата на свещеника.

— Предайте ни богатствата, ограбени от народа, и можете да си продължите в мир.

— Не съм известен като човек на мира — отвърна Монджой, — а и никого не съм ограбвал.

— Тогава ръцете ви ще се изцапат с кръв, господине!

— Както искаш! — графът светкавично изтегли меч от ножницата. За изненада на разбойническия главатар той удари с широката страна на меча си задницата на конете, върху които яздеха монасите. Двете животни се изправиха на задните си крака и препуснаха между дърветата. — Скачай в колата, момчето ми! — заповяда Монджой на бледия малчуган с руси къдрици, който веднага се подчини и сграбчи поводите на колата.

— Не! — извика главатарят на разбойниците, но вече бе твърде късно, защото Монджой бе плеснал с меча си впрегнатия в колата кон, който се втурна в галоп, отнасяйки ценния си товар.

— Проклятие! — изруга разбойникът, извърщайки се разочарован към хората си. — Лем, Мартин! Опитайте се да настигнете колата! — след това отново се обърна, убеден, че графът ще я последва, но сгреша.

— Сега ти ще се предадеш, момче — рече Монджой, — или по ръцете ти ще полепне твоята собствена кръв.

— Мили Боже! — извика единият от другите двама разбойници, стискайки дръжката на меча си и въпреки че пръстите му трепереха, бе решен да защитава главатаря на шайката. — Защищавайте се, господине!

Монджой това и направи. Без да наранява младежа, той изби с широкия си меч оръжието на разбойника, изхвърчало високо между дърветата.

След това отново извърна хладния си, изпитателен поглед към главатаря, който с изваден меч, въпреки пречещата му наметка, ловко

се движеше около конника, опитвайки се да го свали от седлото. Монджой обаче умело използваше предимствата, давани му от коня, по-голямата физическа сила, която притежаваше, както и невъзмутимото си самообладание. Той избухна в смях. Остриетата се кръстосаха със звън и разбойникът яростно се нахвърли върху графа, който умело се отбраняваше, като не преставаше да се смее.

— Достоен противник, както виждам. Но твърде млад, за да знае, че храбростта и ловкостта не винаги могат да компенсират липсата на опит. — Той отново отстъпи, посрещайки противниковото острие с отклоняващ удар, който отпрати меча на младежа в храстите.

Разбойническият главатар отдавна бе разбрал, че понякога, за да запази достойнството си, човек трябва да се оттегли, и сега счете за наложително да го стори. Разбойниците знаеха как да се сливат със сенките на гората.

— Разпръснете се! — извика той на другарите си и се втурна по пътеката в почти непроходимия гъсталак. Ако се разпръснеха в различни посоки, графът нямаше да е в състояние да ги преследва.

Това обаче ни най-малко не обърка Монджой, който без да се поколебае последва изчезващия силует със зелената наметка. Не след дълго предводителят на разбойниците, втурнал се по една изоставена, обрасла с растителност пътека, долови зад гърба си тропот на копита. Познаваше добре тази част на гората и се опита да заблуди преследвача си като тича на зигзаг, но без успех.

Дори и през качулката вече почти усещаше горещия дъх на коня във врата си. Животното се изправи на задните си крака и за да не намери смъртта си под копитата му, младежът се хвърли на земята встрани от пътя и светкавично се претърколи. Задъхвайки се, направи опит да стане, но отново бе проснат на земята. Монджой бе скочил от седлото, когато разбойникът внезапно сграбчи шепа пръст и я хвърли в лицето на противника си.

— Глупак! — извика Монджой. — Недостоен противник, пръскащ мръсотия наоколо си.

Младежът търсеше нови оръжия срещу графа, който отново се готвеше да го нападне.

— Противник на изчадия като вас, целящи да съсипят тази земя — отвърна момчето и понеже не намери наоколо нито камъни, нито

някой по-дебел клон, сви юмруци, готово за ръкопашен бой. Така и не успя да се нахвърли върху противника си.

Движенията на Монджой, който бе съумял да опази очите си и не бе заслепен от безразсъден гняв, бяха учудващо ловки и умели за човек с неговия ръст. Той се хвърли върху жертвата си. Силните му нозе стиснаха като в клещи хълбоците на разбойника, бранещ се отчаяно и правещ опити да ухапе противника си по лицето. Пулсът на графа се ускори, докато, обзет от неясно предчувствие, напрягаше мускули, опитвайки се да задържи врага, борещ се още по-отчаяно за свободата си.

Монджой обаче бе бърз и безмилостен. Скритите в ръкавици пръсти обхванаха китките на момчето, притискайки ги една към друга и то извика от болка, но не престана да се съпротивлява.

— Така, малки разбойнико... — започна графът, разхлабвайки леко хватката си. Момчето веднага се възползва, изправи се и направи опит да се хвърли върху мъчителя си. — Гръм и мълния! — изруга Монджой. — Искаш да бъдеш напердашен с дъбова тояга ли?

— Дайте ми шанс да се защитя с меч или стрела...

— Вече проигра шанса си. Да, някой дъбов клон ще е най-подходящ.

Разбойникът се преви ужасен, когато благородникът се наведе към него, усмихвайки се. — Трябва да бъдеш съблечен чисто гол и напердашен от главата до петите.

Разбойникът ококори очи. Чисто гол?

— Какво имате предвид?

Палецът на Монджой погали брадичката на жертвата си — чувствен жест, накарал разбойника да почувства как кръвта във вените му кипва. Няма да го направи. Или? Знае ли, че си има работа с жена?

Съдейки по начина, по който я докосваше, а и по чувствата, събудени в нея — да.

Заля я изгарящ гняв срещу самата себе си, но най-вече срещу него. Тя потръпна и притвори очи. В главата ѝ, заличавайки изтеклите години, нахлуха спомени. Толкова много години. Гората обаче бе останала същата, зелена и тъмна. Млад мъж лежеше на земята, а там, където трябваше да е ръката му, шуртеше кръв. Бе наказан за това, че е убил сърна, за да осигури храна за семейството си през тежката зима.

Момичето решително повдигна клепачи, отвръщайки на погледа на Монджой.

— Ще ви убия! Пуснете ме да се изправя!

— По-добре не — бедрата му здраво стискаха хълбоците ѝ. Прекалено интимно... Да, той знаеше! — Ти не си нищо повече от малък разбойник, който скита из горите и се бърка в неща, които изобщо не разбира. Затова си стой в къщи и обработвай земята си. Или с каквото там се занимаваш обикновено — с тих, вбесяващ глас продължи той.

— Пуснете ме...

— Разбойниците обикновено увисват на бесилото, знаеш ли това?

— Ще ви убия или вие — мен! Или едното, или другото. Махнете ръцете си от мен!

— Хм... — той очевидно се наслаждаваше на това, че държи положението в свои ръце. — Някога наистина е имало сурови нормандски закони срещу браконьерите и разбойниците. — След миг добави, навеждайки се още по-близо до нея: — За престъпление като това, което ти току-що извърши, са наказвали с ослепяване и кастриране. Стой мирен! Или искаш да отрежа мъжествеността ти? — очите му блестяха предизвикателно. Изгаряща от гняв, тя искаше да му отговори както трябва, но гласът ѝ изневери. — Нека видим, откъде да започна? — разсъждаваше на глас той. — Най-добре първо да те съблека, а после ще видим какво има за отрязване.

Тя си възвърна възможността да говори.

— Обесете ме и нека сте проклет...

— Животът е ценен, малки ми разбойнико. Нека не се опитваме да се убием един друг.

— Тогава ме пуснете да си вървя!

— И дума да не става... — тя го заплю в лицето и мъжът изруга. — Разбойник, а отгоре на това и невъзпитан. Ще те науча на обноски!

Извън себе си от гняв, тя посегна към ножа, стърчащ от ботуша на мъжа. Острието проблесна току пред носа му.

— Сега ще пробода гръкляна ви! — триумфиращо извика момичето. — Назад, храбри ми господине! Изчезвайте и сам си намерете земя, която да обработвате! Не, чакайте! Дали да не ви

съблека гол и да отрежа мъжествеността ви? — върхът на ножа го гъделичкаше под брадичката. — На колене! — заповяда тя.

— А ако не се подчиня?

Момичето подигравателно се усмихваше. Отвърщаше му с неговите собствени камъни.

— Дали да не ви накажа така, както възнамерявахте да сторите с мен, уважаеми. Станете! Ще ви науча на обноски, най-вероятно с помощта на някой дъбов клон.

Очите на Монджой опасно се присвиха, но все пак понечи да се изправи.

— Добро момче! — подиграваше се тя. — Сега, къде да намерим един хубав дебел клон? Допускам, че арогантността на големия, силен рицар бързо ще се изпари, след като получи порядъчна порция пердах. Но първо трябва да оголи някои части на тялото си.

— Внимавай да не те сполети това, с което ме заплашваш! — предупреди мъжът.

— Вие сте този, които с удоволствие сипе подобни заплахи.

— Не ме предизвиквай.

— Аз — вас? Но, господине, аз имам нож в ръката си. Да, дъбова тояга на голо. Точно това ви трябва — един урок по смирение. А какво би било по-унизително от това, да се разхождаш гол из гората? — дразнеше го тя. Каква сладка победа!

Но радостта ѝ бе преждевременна, защото изправяйки се, мъжът сграбчи ръката ѝ, държаща ножа.

— Не! — изкрещя тя но пръстите му стискаха тънката китка като стоманени челюсти на менгеме. След още един вик тя изпусна ножа на земята, стенойки от болка.

— Виждаш ли? — извика Монджой. — Сега ножът отново е мой.

„Проклятие! Трябва да бягам“ — мислеше тя, но бягството бе невъзможно. Още преди да успее да се извърне, той я улови за яката.

— Да, сега наистина имам нужда от една жилава пръчка, но първо ще те съблека.

Момичето опита да се освободи и дрехата му се разкъса. Под пръстите си Монджой усети мека кожа и я видя да сияе — мраморно бяла. Не само че беше момиче, ами и истинска красавица, мислеше той. — На всичко отгоре и разгневена. В това се убеди, поразхлабвайки хватката си, но веднага разбра, че е сбъркал. Не

биваше да показва никаква мекушавост, тъй като тя щеше да го убие при първа възможност.

Преди момичето да успее да се отскубне, той сграбчи ръката ѝ, повали я на земята и отново стисна хълбоците ѝ със силните си бедра. Възнамеряваше да я сломи с подигравки и хапливи забележки, само че го смущаваше силата, с която тя го привличаше. Може би трябваше да я заплаши по друг начин?

Тя трябваше да разбере в какво положение се намира и каква опасност я грози. Държейки ножа опрян до бузата ѝ, той рече:

— Никога не вади оръжие, което няма да използваш!

Изведнъж тялото под него започна да трепери, но момичето още дълго не издаде нито звук, докато най-накрая не процеди през зъби:

— Не ме заплашвайте, господине! Хайде да свършваме! Прережете ми гърлото!

Монджой докосна брадичката на разбойницата и изтри няколкото капки кръв по кожата ѝ. Когато се взря в очите му, момичето изтръпна. Как ли възнамеряваше да си отмъсти той? Бе пролята кръв. Мъжът нямаше да прости, нито да забрави.

— Какво чакате! — изфуча тя. — Хайде, убийте ме! Нека най-сетне всичко да свърши! — прикри страха си тя.

Острието блестеше на слънчевата светлина, проникваща през завесата от листа, след това ножът изчезна обратно в канията си.

— Не. Прекалено много ценя човешкия живот, за да го отнема с толкова лека ръка. Но бих искал да ви вгълпя малко уважение, така както се постъпва с непослушно дете, на което здравата нашарват дупето. Ах, още не съм открил пръчка.

— Няма да посмеете! — извика момичето. — Ох! Пуснете ме да си вървя! Това са само заплахи на един самохвалко...

— Никога не се хваля — отвърна Монджой. — Навярно наранената ти гордост ще те предпази от неразумни постъпки, тъй като достойнството може да се спечели отново, за разлика от живота.

— Ще ви ухапя! — предупреди го разбойницата.

Това момиче наистина имаше нужда от урок и Монджой не се поколеба да приведе заплахата си в действие. Преди още жертвата му да разбере какво ще ѝ се случи, той бе коленичил и я бе метнал по корем върху единия си крак, а силната му длан здраво налагаше задните ѝ части. Момичето се отбраняваше, ругаейки и крещейки, и

най-сетне успя да се отскубне, но изгуби равновесие. Най-сетне свободна...

Не. Монджой бе твърде бърз. Той се изправи, сграбчи я за единия от зелените ѝ ръкави и я придърпа към себе си.

— Кой си ти? Защо се навърташ насам из гората и нападаш мирни пътници?

— Никой! Намерете си друго момче, което да...

— Момче! — той се изсмя силно и за неин ужас стисна двете ѝ китки с една ръка, а с другата докосна момичешките гърди. Гореща кръв нахлу в главата ѝ. — Ти не си никакво момче — прошепна той, а пръстите му нежно се впиха в бялата кожа.

Тя отново стисна зъби, за да надвие приятните чувства, които той събуждаше у нея. С какво удоволствие би стоварила юмрука си върху иронично ухилените му устни.

— Добре тогава, не съм момче! Победи ме, сега ме пусни да си вървя.

Той решително поклати глава.

— Искам да зная коя си — отвърна мъжът, сваляйки качулката от главата ѝ. Златни, копринени къдрици докоснаха пръстите му, от което дъхът на благородника почти секна. Ударите на сърцето му зачестиха, когато Монджой се взря в моркосините очи, каквито никога не бе виждал.

Или все пак? Веднъж...

— Това е лудост — прошепна той. — Искам да зная коя си, иначе ще те откарам в замъка си.

Момчето не забеляза веднага, че той внезапно занемя. Мислите ѝ се рояха една през друга. В неговия замък? Там ли възнамеряваше да я обеси — този мъж, надвил я без никакво усилие, запалил огън по цялото ѝ тяло и каращ кръвта ѝ да кипи. Нямаше ли първо да се позабавлява с нея, а след това да я качи на бесилото? Не, никога. Той не знаеше с кого си има работа...

Едва сега момчето разбра, че благородникът е замълчал, втренчен през рамото ѝ. Тя се извърна, обзета от нова надежда. Приближаваше се Робин, истинският владетел на гората, облечен в зелени ловни дрехи също като нейните. Момчето се бе превърнало във висок и хубав мъж, наистина не толкова силен като Монджой, но изпълнено с храброст. Безстрашно се приближаваше към рицаря,

въпреки че както момичето забеляза, бе неподготвен за схватка. Лъкът и стрелите му висяха на гърба.

Не гледаше братовчедка си, а Монджой.

— Господине! — припряно извика Роб, очевидно опасявайки се, че графът отново може да използва насилие, за да задържи момичето.

Изведнъж тя се изплаши за Робин. Не биваше да допусне да го сполети някаква беда. Известна като „госпожица Зелени ръкави“, тя вършеше много добрини, но името на братовчед й бе това, от което трепереха бароните. Робин бе закрилник на бедните, а ето че стоеше беззащитен пред графа.

— Внимавай! — извика тя.

„Аз да съм внимавал!“ — мислеше той, гневно взирайки се в нея. Момичето веднага се доседи за причината на неговия гняв. Роб не желаше братовчедка му да се излага на опасности, въпреки че тя непрекъснато му напомняше за ужасната сцена от онзи ден и кръвта, която бе видяла със собствените си очи. Но сега не ставаше дума за това. Той трябваше да се пази от Монджой.

— Господине! — повтори братовчед й. — Заповядам ви да пуснете това изплашено дете!

— Дете! — възпротиви се тя. Да не си е изгубил ума! Нима очакваше, че този коравосърдечен нормандски войн е способен дори на капчица милосърдие?

Монджой видя, как момичето трескаво сведе глава, за да скрие своя страх и гняв, опитвайки отново да нахлузи качулката на главата си. Ако не бе толкова объркан и разгневен, щеше да се разсмее.

С какво удоволствие би я напердашил отново. Какво си въобразяваше тя? Може би очакваше от него да забрави, че тя е жена? Междувременно бе я разпознал, което очевидно й бе убягнало.

Графът гневно пусна ръкавите й, а Робин заповяда:

— Върви!

Тя зяпна братовчед си, след което се извърна към Монджой, очаквайки отново да бъде сграбчена от него. Не се случи нищо.

— Не мога да те оставя сам с него, Робин...

— Върви! — отново й заповяда момчето. — Няма да те спре, така че изчезвай, докато не е размислил. Граф Клифърд и аз сигурно ще успеем да се разберем.

Монджой отново се взря в очите ѝ, толкова красиви, страстни и предизвикателни. Очи, които го презираха и ако можеха, биха го изпепелили. Най-сетне момичето се подчини и изчезна в гората като кошута.

Мъжът в зелено и лорд Монджой останаха сами, един срещу друг. Робин изчака известно време, за да е сигурен, че братовчедка му се е отдалечила достатъчно, така че да не може да ги чуе. Не биваше да научава за разговора между двамата мъже. Най-сетне наруши мълчанието, отпускаяки рамене с дълбока въздишка.

— О Боже, Дамиан, съжалявам.

Монджой гневно поклати глава, премервайки с поглед мъжа в зелено, човек извън закона, който трябваше да му е враг.

— За Бога, какво прави тя тук, Робин? Ако не беше младостта ѝ, навярно щях да ѝ прережа гърлото.

— Знаеш коя е, нали?

— Може би. Кажете ми ти, за да се уверя.

— Не мога. Пазя поверените ми тайни така, както тази гора. В сърцето ми лежат имената на много хора, които биха искали те да останат в тайна. Няма да я издам, както няма да издам и нищо от този разговор.

— Да, но този път навярно става дума за краля.

— Обещавам ти, Дамиан, ще разбера какво се е случило тук.

— Значи не ти си ѝ заповядал да ме нападне?

— Разбира се, че не! Било е нейно собствено решение и няма да се повтори никога повече.

— Погрижи се за това! — тихо го предупреди Дамиан. — Очевидно имаш известни проблеми с авторитета си.

— Не и що се отнася до хората ми — хладно отвърна Робин, след което едва доловимо се усмихна. — Но признавам, че имам трудности с братовчедка си.

— В случай че продължава да ти се меси — на мен тя не ми е братовчедка, така че не съм длъжен да проявявам снизходителност. С голямо удоволствие бих я поставил на мястото ѝ.

— Нищо не разбираш... Тогава в гората си дадохме клетва. Тя също бе там...

— И злоупотребява с това! — разсърден извика Монджой. — Това е опасна игра, в която не бива да се меси.

— Не се съмнявам, че дълго ще помни срещата с теб.

— По-добре с мен, отколкото с меча на някой друг! За в бъдеще не бива да ѝ позволяваш да си играе на разбойнически главатар!

— Прав си. Тя се грижи да научава новините и това е всичко, което ѝ позволявам. Обещавам ти, че никога няма да позволя на братовчедка си, отново да се държи толкова лекомислено. — Робин трескаво добави: — Сега обаче тя ни видя заедно. Мога ли да ѝ разкажа всичко, което зная за теб? Как да се разделим, след като би трябвало да сме смъртни врагове, приятелю?

— Тя знае ли за връзката ни?

Робин се засмя.

— Имаш предвид родствената ни връзка? Или дружбата между двама обитатели на гората?

— И двете.

— Никой не би повярвал, че могъщият граф Клифърд е роднина с един разбойник. — Робин продължи след кратка пауза: — И никому не би хрумнало, че би могъл да изпитваш състрадание към народа. Е, как сега да продължим в мир, всеки по пътя си?

Дамиан за известно време потъна в размисъл.

— Сетих се! Това ще даде нова храна на легендите и материал за злите езици. Впуснали сме се в схватка, но с толкова изравнени сили, че никой не е успял да надделее. Как ти се струва това? — още преди да завърши, той се запъти към едрия си жребец, послушно очакващ го сред дърветата.

Когато графът се метна на коня, Робин направи шеговит поклон.

— Би могъл да се справиш с всеки крал или принц.

— Надявам се — тихо отвърна Дамиан, улавяйки юздите. — Скоро ще последвам Ричард в Светите земи. Бъди внимателен, докато ме няма. Заповядвам ти.

— Разбира се, както винаги. А ти, приятелю, се пази от стрелите на сарацините.

— Ще се оправя. Дано Англия да е толкова добре, колкото съм аз.

Робин се бе приближил до жребеца и погали с длан влажните му ноздри.

— Трябва ли да ходиш? Точно сега, когато изглежда можем да укрепим позициите си? Говори се за някой си Робин Худ, който

вилнеел из горите, а бунтуващите се против законите на покойния Хенри II, тези които издевателстват над бедните и най-вече над нашите саксонски селяни, били тормозени от странен рицар, наречен „Сребърния меч“.

— Значи вече са му дали име?

Дамиан направи гримаса, а Робин продължи да гали жребеца по ноздрите.

— Познаваш хората. Те обичат тайните.

— Така ли? — Монджой се наведе и присви очи. — А разбойникът, когото току-що срещнах и чийто крак не бива повече да припарва в гората?

Робин с неудоволствие повдигна рамене.

— Говори се, че я наричали „госпожица Зелени ръкави“, как иначе? — в гласа му прозвуча горчив хумор, след което мъжът отново въздъхна. — Но тя не бе в толкова голяма опасност, колкото си мислиш.

— Въпреки че излезе насреща ми?

— Момичето отлично умее да върти меча на своя баща.

— Въпреки това бих могъл да я убия. А какво мислиш биха сторили с нея останалите мъже?

Робин добре знаеше това. Бе виждал няколко подобни сцени в гората.

— Ти не я познаваш — тихо отвърна той.

— А ти се моли да не я опозная! И въпреки това се заблуждаваш. Все някога пътищата ни ще се срещнат отново. И в очите ѝ отново ще гори същият огън. Добре че ти ще си отговорен за нея.

Робин се засмя.

— Майка ѝ бе сестра на баща ми, а моята майка — братовчедка на твоята. Колко жалко, че най-скъпите ми роднини не могат да бъдат приятели.

— По моему, за да я опази човек, трябва да я затвори в някоя кула. Баща ѝ...

— Той е мъртъв — напомни Роб на графа. — Умря от същата треска, която... — замълча, а след това добави с приглушен глас: — От същата треска, която отнесе и Алиса. Толкова съжалявам, Дамиан.

— Аз също — отвърна събеседникът му, превъзмогвайки болката, все още заплашваща да го сломи, когато мислеше за Алиса. —

Искрено съжалявам и че братовчедка ти е загубила баща си. Днес рядко се срещат толкова добри и благородни мъже. Но що се отнася до дъщеря му, тя трябва да бъде вързана и омъжена. — Той повдигна рамене. — Ричард скоро ще се погрижи за това.

— Но тя не желае да се омъжва. Цени независимостта и живота в горите, своята свобода.

— Този стремеж за свобода някога ще ѝ коства главата. Но както казах, ти си този, който отговаря за нея. Добре си отваряй очите, братовчедо.

Робин размаха шапка със смях.

— Бог да благослови добрия ни крал Ричард и дано Негово величество се върне колкото е възможно по-скоро!

— Амин!

След тези последни думи двамата мъже се разделиха, а гората погълна тайните им.

ГЛАВА ВТОРА

Лятото на 1192 г.

По време на кръстоносният поход на крал Ричард Лъвското сърце към Ерусалим.

— Стрелци, прицелете се! Огън! — викаше Дамиан с високо вдигнат меч, командвайки стрелбата на храбрите англичани от кервана на Ричард.

Никой, в това число и коронованите глави на Европа, не оспорваше, че Ричард Лъвското сърце е изключителен рицар и блестящ военен тактик.

Този кръстоносен поход бе започнат през 1189 година от германския император Фридрих I, последван на следващата година от Ричард и Филип, кралят на Франция. Зимата бяха прекарали в ожесточени спорове в Сицилия. След това потеглиха за Кипър и го завладяха.

Междувременно Дамиан се бе присъединил към краля си. Щом стигнаха Акка в Светите земи, монархът бе заповядал на войските си да обсадят града. Всички кръстоносци мълчаливо се бяха подчиниха на заповедта му и бяха извоювали славна победа.

Дамиан бе начело на рицарите си в битката със защитниците на града. Тъй като гарнизонът не бе получил подкрепление от воители и провизии, след двугодишна обсада в крайна сметка се бе предал. Ричард бе принудил града да капитулира.

Дамиан се радваше на победата с цялото си сърце. Непривикнал към битките в пустинята, подобно на хората си ден след ден страдаше от ужасната горещина, а нощем — от необичайния студ. Всичко бе в пясък — дрехите, ботушите му. Имаше чувство, че ще се задушат в пясъците. Усещаше пясъка в устата си дори и насън. На всичко отгоре тези земи бяха обитавани от непознати змии и насекоми и хората му с цената на много жертви опознаваха тези от тях, от които трябваше да се пазят по време на нощния си отдих.

Въпреки всичко престоят из Светите земи му носеше радост и рицарят се възхищаваше от способностите на краля си. Сега те, почти петдесет хиляди мъже, се спускаха към брега, за да завладеят последната твърдина — Ерусалим. По море ги следваше флотата на Ричард. На ден те оставяха зад гърба си само къси разстояния и плътно се скупчваха на големи групи.

Саладин, великият султан и предводител на мюсюлманите, постоянно нападнаше откъм сушата фланговете на кръстоносците, опитвайки се да откъсне рицарите от пехотата, но Ричард прозря плановете му и забрани на хората си да се впускат в сражения. Така редиците на кръстоносците оставаха цели.

При един опит на Саладиновите войски да предизвикат ариегардна схватка, кралят най-сетне даде на подчинените си знак за отпор. Дамиан бе готов още преди да прозвучи уговореният тромпетен сигнал. По време на марша английските стрелци се бяха смесили с пехотата и със стрелите си бяха държали врага на разстояние. Сега те започнаха устремната атака.

Стрелите им пронизваха въздуха и добре организираната пехота на кръстоносците в плътни редици се насочи срещу турците. Дамиан нададен боен вик, заби шпори в хълбоците на бойния си жребец и се хвърли в битката с езичниците. Изпод тътнещите копита на всички страни хвърчаха земя и пясък. С леката си кавалерия графът летеше срещу част от турската конница. Враговете му владееха отлично боя с меч, което бе известно на Дамиан, както и на останалите рицари.

Конете връхлетяха гърди в гърди, цвилейки оглушително от болка, щом се нанижеха на острието на някой меч, предназначен за ездача им. Виковете на воините почти бяха заглушавани от грохота на боя — звън на стомана, строполяване на коне и войни в тежки доспехи.

Пред очите на Дамиан постоянно изникваха мургави лица. Обграден от всички страни, той се бе надигнал върху стремената и сечеше на всички страни враговете си. Един след друг те отстъпваха или се строполяваха мъртви. Очите му се пълнеха с кръв от една рана на челото и той трябваше непрекъснато да я изтрива, за да може да вижда.

— Назад! — извика някой от рицарите.

— Не! — заповяда Дамиан. — Не се разпръсквай! Заповед на краля! Който се отдели от другарите си, ги обрича на гибел! — За

момент му се стори, че ще изгуби контрол над хората си. След миг обаче дивата ярост на рицарите се разгоря и той знаеше, че думите му са изиграли ролята си. Той мигаше с клепачи, тъй като раната болеше все по-силно, но Дамиан бе научил от Ричард никога да не показва слабост. Нямахше да го стори и сега. — Погрижете се за мъртвите и умиращите! За падналите врагове ще се погрижи Аллах.

Късно вечерта след битката Дамиан заедно с останалите командващи и кралят се събраха в една бойна палатка, разпъната сред пустинята. Каква удивителна победа! Кръстоносците бяха загубили седемстотин мъже, а турците — седем хиляди. Всички поздравиха Ричард, след което отпразнуваха победата.

Много от жените, следващи пехотата на Саладин, бяха преминали на страната на победителите. Тази нощ войните бяха възнаградени пребогато — агнешко и козе печено, сладки фурми и грозде. Виното изобилно се лееше в гърлата на кръстоносците. Музикантите свиреха упояващи мелодии, странна смесица от европейски звуци и непознатите, меланхолични напеви на пустинята. Циркаджии и дресьори представяха изумителните си номера.

А жените, ах, жените на Аллах... Мургави красавици люлееха хълбоци, сякаш разголваха душите си в танца. Бадемовите им очи мамеха и омагьосваха, обещаващи непознати, екзотични наслади.

Дамиан се бе излегал върху виолетова възглавница и със затворени очи се вслушваше в пулсиращите звуци на празника. Радостта от победата внезапно угасна. Той бе рицар и християнин, готов да умре за краля и своя Бог подобно на тамплиерите и членовете на други монашески ордени, но не изпитваше омраза към хората, кланящи се на Аллах. Из Светите земи бе срещнал впечатляващи, образовани мюсюлмани, които говореха с благи гласове и се грижеха всеотдайно за децата си. Изучавал архитектурата им, подобно на краля, Дамиан бе научил твърде много от обградените със стени градове и крепости, от изящните подове, облицовани с плочки и мозайки.

Понякога у него се зараждаше впечатлението, че тези „неверници“ са далеч по-цивилизовани от жителите на земите, от които произхождаше. В Англия вече толкова много десетилетия наред

саксонци и нормандци воюваха един срещу друг, в двора се говореше на френски и дори кралят рядко произнасяше някоя и друга английска дума. Благородниците се сражаваха помежду си за всяка педя земя, защото притежаването на земя означаваше власт. Ричард може и да бе справедлив владетел, но сърцето му принадлежеше на неговите имения в Анжеван, странстванията и пътешествията, а не на Англия. Владетел на Англия, той владееше едно твърде обширно кралство.

— Дамиан! — нечий шепот го изтръгна от мислите му и го накара да отвори очи. Край него бе коленичила Аффа, една от танцьорките. Някакъв шейх, живеещ недалеч от Акка, я бе подарил на краля след превземането на града.

Това изглежда не бе разстроило кой знае колко младата жена. Тя танцуваше страстно с пламнали страни, усмихната и изкусителна. С дългата си, катранено черна коса и големи очи, забулена в безброй пурпурни и лилави була, Аффа изглеждаше чудно красива.

— Аффа?

Пръстите ѝ милваха ръката на Дамиан, нежни като крилца на пеперуда и възбуждащи.

— Да те чакам ли тази нощ?

Защо не? Аффа, както и някои други момичета, го посвещаваха в неподозирани тайнства.

— Ела сега — тихо я подкани той, но жената поклати глава.

— Чух, че златният крал ще те повика при себе си. Вече напусна празника и се съветва с хората си. Нещо се е случило. Някой е пристигнал по море и казват, кралят бил мрачен и гневен. Разказаха ми, че горко се разкайвал и молел християнския Бог да му прости това, което сторил, заслепен от гняв.

— На мен не ми е сърдит — увери я Дамиан, но думите на жената разпалиха любопитството му и той се надигна от постелята. Щом е пристигнал по море, значи пратеникът носи вест от Англия. Внезапна носталгия обхвана благородника. Ерусалим не бе вече толкова далеч. Трябваше някак да издържи, докато превземат града?

Аффа впери очи в него.

— Да дойда ли по-късно?

— Да... — понечи да каже той, след което замълча и се замисли как ли щеше да протече разговорът с Ричард. Нощта можеше да се проточи. Главата му все още болезнено пулсираше. Въпреки

забележителните умения на Аффа би предпочел тази нощ да остане сам. Дамиан погали жената по бузата.

— Не, почини си, малка моя. Нещо не е наред. Разговорът, изглежда, ще продължи твърде дълго.

Той напусна палатката и оказвайки се навън, в нощта на пустинята, вдигна очи към кадифеното черно небе, точно навреме, за да съзре една падаща звезда, която сякаш се бе отправила към Англия.

— Знамение, лорд Монджой — промълви нечий благ глас. Дамиан се извърна изненадан. Вечно изострените му сетива долавяха дори най-малкото движение, дори и най-тихите стъпки в пустинята, но този път не бе чул приближаването на Ари Абдул.

Подобно на Аффа, и Ари бе подарък за краля, получен след падането на Акка. Местните шейхове се домогваха до благоволенieto на Ричард, опитвайки се да спасят живота, честта и поне част от богатствата си.

Ари бе необикновен човек и по мнението на Дамиан — доста възрастен, въпреки че по маслинената му кожа почти не можеха да бъдат открити бръчки, а стойката му бе изправена и почти младежка. Но не само синкавите сенки около големите тъмни очи издаваха възрастта му, но и смирението пред съдбата и мъдростта, които можеха да бъдат придобити само в течение на много години. Впечатляващият мюсюлманин носеше бяла роба, винаги безупречно чиста, въпреки горещината и праха.

— Добър вечер, Ари — отвърна Дамиан, решен да не се остави да бъде подмамен в странната магическа мрежа, която този човек умееше да плете.

— Красива нощ... — Ари се взираше в посоката, в която се бе изгубила звездата. — Мисля, че ще ви липсва пустинята.

— Наистина ли?

— Да. Скоро ще се върнете у дома, лорд Монджой.

— Грешиш, Ари. Ще продължа да се сражавам за краля си. Ерусалим трябва да бъде превзет.

— И това ще стане, но без ваша помощ.

Дамиан искаше да се изсмее на това твърдение, но почувства известна несигурност.

— И къде ще бъда? — попита той, ядосан на самия себе си.

Защо вземаше участие в тази игра? Защото толкова много от предсказанията на Ари се бяха сбъднали. Този човек бе изтъкан от противоречия — мюсюлманин, живо интересуващ се от християнската религия. Той бе невероятно умен. Можеше светкавично бързо да събира на ум фантастично големи числа. Познаваше звездите толкова добре, колкото земята под краката си и действието на всевъзможни билки. Дамиан го бе виждал да лекува рани, от които, без тази полумагическа намеса, някои кръстоносци биха изгубили живота си. Ари се поклони, усмихвайки се.

— Аз ще бъда с вас.

— А аз къде ще съм? — прошепна Дамиан.

— Далеч от тук. В Англия, където расте зелена трева, където има високи каменни колони и където...

— Няма да се върна в къщи, Ари. Не и преди Ерусалим да е станал наш.

— Сватбата ще бъде великолепна!

Този път Дамиан въздъхна още по-дълбоко. Веднага след раждането му го бяха сгодили, но годеницата издъхна в ръцете му и той не възнамеряваше да се жени.

— Ари...

Възрастният мъж затвори очи и над пустинята сякаш се спусна гробовна тишина.

— Тя ще е пленителна... — Дамиан напрегнато и против волята си се вслушваше в тези думи, като омагьосан от тихия глас. — Дете на водата. С морскосини очи, чисти и ясни като бълбукащ поток. Косите й ще падат върху моминските рамене като плиснала слънчева светлина, стичайки се в ръцете ви. И... — Ари занемя, отвори очи и ужасен се взря в Дамиан.

— Какво? Продължавай, Ари!

— Виждам мрак — промърмори Ари.

— Аз също. Нощ е!

Но Ари поклати глава.

— Виждам мрак, изпълнен с насилие и само слаба червена светлинка — умиращ огън. Той докосва косата й. И въпреки, че е невинна, тя ви мами.

— Мили Боже! — слисано извика Дамиан. — Значи виждаш съпруга, каквато нямам и която ме мами в мрака? Ари, денят бе много

дълъг...

— В мрака той носи маска, като дявол в нощта. Спуска се върху ѝ. Навсякъде избухват диви бунтове, подбудени от страстното ѝ желание да облекчи страданията на хората. И те се стремят към нея не само заради красотата ѝ, но и заради нейното богатство и власт...

— Значи, благородна девойка, изпаднала в беда — промърмори Дамиан, уморен от този разговор.

— Но никой не ще успее да извоюва най-голямото съкровище, което трябва да бъде подарено.

— И какво е това съкровище?

— Наистина ли не знаете?

— Ари, трябва да отида при краля и не искам да го карам да чака.

— Тя прилича на нимфа — Ари отново затвори очи. — Сладък дъх, мека кожа. Виждам я гола, облечена единствено в пищната си коса. Виждам я и върху тъмна кожа, красивите ѝ полуотворени устни, блестящите очи, дългите нозе, сладки, нежни бедра...

— Ако не можеш да я накараш да се яви от плът и кръв, не искам да чувам нищо повече за нея — прекъсна го развеселен Дамиан. Но в действителност благородникът бе обезпокоен. Ясно си представяше жената, описана от мюсюлманина.

Прониза го странна тръпка и мъжът усети, че се гневи на тази жена, за която ставаше дума. Още повече, че не я познаваше. Нямахше намерение да мисли за някаква си жена, какво остава — за женитба.

И все пак... Странно чувство се надигаше в душата му. Струваше му се, че познава това момиче. Ядосан Дамиан хапеше устни. С призраци ли се бори?

— Пазете се от маскирания мъж, когато се стигне до там — предупреди го възрастния човек.

— Ари...

— Лека нощ, лорд Монджой. — След дълбок поклон, Ари изчезна в черната нощ на пустинята, толкова безшумно, колкото се бе появил.

Дамиан тихо изруга и с бързи стъпки се отправи към палатката на Ричард. На входа срещна един от кралските писари.

— Лорд Монджой! Тъкмо идвах да ви повикам.

— Ето ме, сам дойдох. — Дамиан повдигна вежди и мина покрай мъжа.

— Ех, Монджой! — извика Ричард. Бе притеснен. Ходеше насамнатам все още в доспехи, наметнат с бяла мантия, украсена с аленочервен кръст. Трябва да го занимаваха сериозни грижи, щом като още не бе свалил изцапаното бойно облекло. Кралят бе впечатляващ — висок на ръст, със златисто-руси коси и ъгловато лице. Само топлите сини очи малко смекчаваха суровите черти. В бъркотията на боя понякога забравяше вроденото си чувство за справедливост и когато мислеше, че е бил прекалено жесток, прекаляваше със страстните си укори и самообвинения.

Кралят изведнъж спря и удари с юмрук по масата, върху която в безпорядък лежаха карти на местността и писма. Дамиан търпеливо чакаше, наблюдавайки го. Гневът на краля не бе насочен срещу него.

— Ваше Величество... В какво е проблемът?

Гневът на краля като че ли позатихна. Той се отпусна върху един походен стол и с въздишка вдигна ръце.

— Лонгчемп е в немилост. Възложих на брат ми да управлява страната в мое отсъствие. Джон ще се възкачи на трона, когато умра.

— Вашият племенник навярно също ще има претенции за короната — припомни му Дамиан. Джофри, брат на Ричард и непосредствен наследник на короната, бе умрял, но синът му живееше в Бретан.

Ричард посочи стола срещу себе си и Дамиан седна.

— Трябва ли да поверя такова голямо кралство на едно дете? — продължи кралят, клатейки глава. — Политически погледнато, това би било истинска катастрофа и би могло да предизвика война, гражданска война. Джон има много привърженици.

Дамиан мълчеше. Наистина Джон Плантагенет, „Безземния Джон“, както бе наричан, тъй като фамилните им имения били пропилены изглежда още преди той да се роди, можеше да се похвали с многобройни последователи. Отгоре на всичко, това прозвище вече не му подходеше. Съпругата му Авиза, наследница на огромни имения, му бе помогнала да се превърне в забележителен земевладелец. Тя го презираше, а Джон я мразеше.

Това обаче не играеше никаква роля. Огромните имения означаваха власт. Освен това, както някога бяха установили родителите

му, той бе необикновено интелигентен. Може би притежаваше качества, правещи го по-достоеен да управлява Англия дори от Ричард. И най-важното — той живееше в Англия, обичаше я и възнамеряваше да остане в нея.

— Той трябва да стане крал — потвърди Ричард, след което добави: — Освен ако кралица Беренгария не ме дари с наследник.

— Разбира се — съгласи се Дамиан.

Тежкият юмрук отново се стовари върху масата.

— Но дявол да го вземе, докато още дишам, аз съм краля. Непрекъснато правя усилия да бъда справедлив с брат си. Защо той постоянно ме предизвиква?

— Всеки мъж се стреми към властта, Ваше Величество — отвърна Дамиан, — и най-вече кралските синове. А на принц Джон не могат да бъдат отречени известни способности.

— Ако поиска, би могъл да ми отнеме короната.

Дамиан се поколеба, след което повдигна рамене. Вместо Джон той би предпочел Уилям Лонгчемп — човек, който вярваше в закона. Но Уилям бе изгубил влиянието си над правителството, тъй като Ричард предоставяше твърде много власт на брат си. Една твърде опасна ситуация. Дамиан отвърна без увъртане:

— Джон навярно не би се поколебал да ви свали от трона.

Ричард кимна.

— В характера на брат ми, освен добродетели, има и известни слабости. Слабите му страни трябва да бъдат обуздавани. — След кратка пауза кралят продължи с приглушен глас: — Точно затова ще отпътувате за Англия.

— Но вече почти сме превзели Ерусалим! — слисано рече Дамиан.

— Зная — беззвучно отвърна Ричард.

— Винаги съм бил сред най-добрите ви военачалници. Досега воювах редом с вас и ви помогнах за последната победа! — Дамиан възбудено се подпря с две ръце на масата, навеждайки се към краля.

Ричард не се остави да бъде подведен.

— Да, нередко сте били дясната ми ръка, но новините, идващи от Англия, ме изпълват с растяща тревога. Много от бароните са станали твърде могъщи и Джон се е съюзил с някои от тях. Положението се

усложнява. Дамиан, вие ми помогнахте във войната с неверниците. Сега трябва вместо мен да поведете една друга битка.

— Защо точно аз?

— Защото вие, Дамиан Монджой, граф Клифърд, сте забележителен рицар — мъж, служил първо на моя баща, а сега воюващ в името на кралската ми чест и короната. Джон знае, че сте справедлив и могъщ. Като един от най-големите английски барони, вие бихте могъл да му се противопоставите и да защитите авторитета ми. И...

Дамиан стисна устни и седна отново на стола. Нямахше да има дискусия или поне не такава, която би променила мнението на краля. Ричард бе категоричен.

— И? — все още със същия остър тон попита Дамиан.

— Разполагате с известни възможности.

Дамиан подбра един по-предпазлив израз:

— Какво имате предвид?

— Зная, че горите на Англия са обитавани от хора, поставени извън закона. Нямам нищо против тях, при положение че служат на целите ми.

— Обвинявате ме, че се числя към тях ли, Ваше Величество?

— Да ви обвинявам? Никога, Дамиан. Каква дума! От вас искам само едно — да се върнете в Англия и, докато ме няма, да браните короната ми. Ще бъдете осведомен за случилото се през последните месеци от нашето отсъствие. Освен това, ще пазите моя печат, разполагайки с цялата кралска власт, и трябва да победите брат ми в коварната му игра.

— Това предполага да притежавам голяма власт, включително и необходимите имения и средства, за да я упражнявам.

Ричард се изправи и прекоси стаята.

— Да, точно така. Естествено, няма да ви изпратя обратно в къщи, без да ви възнаградя за това, че се поставяте в услуга на моите желания.

Дамиан недоверчиво повдигна вежди.

— Хм... Да не искате да ми увесите на врата някоя богата като Мидас, повехнала бабушкера?

Кралят гръмко се засмя. Настроението му внезапно се бе подобрило.

— В никакъв случай.

— Никаква жена? — с надежда попита Дамиан. Той почти не правеше разлика. Съдбата вече го бе срещнала с една съвършена жена, а след това по ужасен начин ги бе разделила. Сега за него нямаше никакво значение, дали е женен или не, абстрахирайки се от зестрата, която би затвърдила позициите му.

Ричард бе склонен към отстъпки и щедрост.

— Имам предвид една конкретна жена. — Кралят барабанеше с пръсти по масата. — Тя е всичко друго, освен стара и повехнала. При това е богата, невероятно богата — наведе се към Дамиан той. — Тя спешно се нуждае от съпруг, някой от средата на моите привърженици — толкова бързо, колкото е възможно. Очевидно в мое отсъствие брат ми я е обещал другиму, за да спечели подкрепата му.

— Що за жена е това?

— Млада и пленителна. Някои я наричат „най-красивата жена в целия християнски свят“. И както изглежда, тя е попаднала в голяма беда, защото Джон би използвал дори и най-недостойното хрумнало му средство, за да я омъжи за Раймон дьо Ла Вил.

Дьо Ла Вил бе прочут със жестокостта и порочността си. Дамиан мразеше този мъж така безгранично, както преди бе мразил баща му. Коя би могла да е тази жена? Любопитството му растеше непреодолимо.

— Кажете ми името ѝ, Ваше Величество!

— Катрин, графинята на Ур.

Дамиан се отдръпна изненадан. Кет дьо Монтрен? Мили Боже! Само мисълта за тази жена го накара да се разгневи, но след като ядът му премина, той пресметна предимствата, които му предлагаше подобен брак.

Тази жена бе наистина безумно богата. Но не само това. Ричард бе намекнал, че ще търпи някои хора, поставени извън закона. Знаеше ли той, че жената, която предлага за съпруга на Дамиан, кръстосва из горите? Можеше ли да предполага, колко недоволна ще бъде тя от брака с лорд Монджой, ако и това да я спасяваше от по-лоша участ?

Бе принуден да се съгласи с Ричард, че е красива и богата, но що се отнася до качествата ѝ на съпруга...

Своенравието и независимостта ѝ щяха да му създават големи проблеми. Тя нямаше да се примири с ролята си на стопанка на замъка,

от каквато се нуждаеше Дамиан — покорна и прилежна управителка на именията, докато съпругът ѝ е зает със задълженията си към короната.

— Е? — попита кралят.

„Какво значение има всичко това“ — помисли Дамиан, обхванат от безразличие. На този свят все още се намираха достатъчно жени като Аффа, които да задоволяват някои мъжки потребности, докато сърцето остава пусто. А съпруга като Кет дьо Монтрен значително би умножила богатството му.

„Освен това, всяка жена би могла да бъде укротена“ — иронично мислеше той. А точно от това спешно имаше нужда графинята на Ур. Той се изправи, протегна длан и стисна тази на Ричард.

— Завинаги ваш покорен слуга! — обеща Дамиан.

Кралят се усмихна.

— Тогава към къщи, Монджой!

— Да, Ваше Величество. — Дамиан се запъти към изхода на палатката, но кралят го извика още веднъж обратно.

— В случай, че срещнете някой от онези разбойници, ако са хора от плът и кръв — например този Робин Худ или Сребърния меч, предайте им сърдечните ми поздравии. Тайно, разбира се.

Дамиан кимна.

— Да, Ваше Величество — той замислен излезе навън в нощта.

„Дявол да вземе Ари! Прав излезе, че ми предстои пътуване към къщи“. Благородникът пое дълбоко дъх, спомняйки си думите на арабския гадател. Мрак и измама... Кет дьо Монтрен, красавицата с морскосини очи и развяваща се златисто-руса коса, засенчваща дори слънчевите лъчи, бе жената от тайнственото предсказание. Неочаквано бе обзет от гняв. Това, че почти не се познаваха и тя го презираше, бе без значение. Сега тя бе негова годеница и той нямаше да се остави да бъде мамен.

В този брак, наложен от краля, имаше дори известно очарование. Устните на Дамиан бавно се разтегнаха в усмивка. О, да, графинята ще го обезщети по много интересен начин. Благородникът с неудоволствие си спомни за това, как обясняваше на Робин, че кралят трябва да намери съпруг за братовчедка му. Колко наивен е бил тогава!

Той се втурна в палатката, където спяха част от хората му. Не можеше да вземе всички със себе си, а само най-приближените си

рицари.

— Към къщи! — извика той, разбуждайки ги. — Приятели мои, отиваме си у дома!

В този миг бе обхванат от странно смущение. Англия ги очакваше — разбойниците, принцът, предателите и една съпруга. Дори и най-дивите схватки с турците на Саладин можеше да се окажат безобидна шега в сравнение с опасностите, очакващи го на острова.

„И от кого да се пазя най-много, питаше се Дамиан, от принца, от разбойниците, от предателите? Или от жена си?“

ГЛАВА ТРЕТА

Есента на 1192 г.

При управлението на крал Ричард Лъвското сърце, замъка Монтрен.

— Госпожице! От изток приближават конници!

Катрин дьо Монтрен, графиня Ур, за близките си — просто Кет, която в момента се намираше в един зимник в най-затътената част на замъка, вдигна поглед, в който се четеше скрито любопитство. Тя се опита тичешком да изкачи безбройните стъпала към бойниците на почти непревземаемата крепост, опитвайки се да изглежда спокойна и владееща се — невъзмутима господарка на замъка, която никога не губи самообладание. Изпълнявайки задълженията си като стопанка на дома, тя бе прекарала деня в килерите с хранителни продукти и зимници, заета с приготвяне на зимнина.

Пристигането на конниците щеше да промени сметките, които бе направила. Както налагаше учтивостта, тя трябваше да покани всички барони, духовници и богомолци, потърсили гостоприемството ѝ — всеки благородник и всяка дама, заедно със свитата им. А сега никой не знаеше кой приближава към замъка.

— Какви цветове носят? — попита Кет.

— Търси ви принцът, госпожице.

— Проклятие! — изфуча тя, след което стисна устни. Напоследък се опитваше да подобри начина си на говорене, защото не подобаваше на графиня Катрин дьо Монтрен да ругае като разпасан разбойник. Тя хвърли бегъл поглед към Мари Осту, нейна камериерка и приятелка.

Десет години по-възрастна от господарката си, Мари бе енергична, закръглена жена с тъмна коса, ясни сини очи и червени като череша страни. Тя ни най-малко не се смущаваше, когато езикът на госпожица Катрин станеше по-груб от приетото. Сега тя опита да се пошегува:

— Боже, опази килерите и избите ни от тия гости!

Кет се изправи, изтривайки ръце в простата престилка, препасана върху светлосинята ѝ ленена рокля, горната част на която плътно пристягаше гърдите на младата жена. Полата падаше на тежки плисета чак до земята. Ръкавите бяха разрязани от лакътя до китката и обвезани по края, подобно на деколтето. В съответствие с високото положение на графинята косата ѝ бе грижливо сресана на плитки, спускащи се по гърба ѝ чак до кръста, а на главата си носеше изящна кована диадема от злато, с прикрепен към нея воал в цвета на роклята.

За пред гостите, трябваше да свали престилката си. След като го направи, младата жена се обърна към камериерката си. Гневът в очите на Катрин ни най-малко не подхождаше на една достойна млада графиня.

— Познаваш Джон. Сигурно ще доведе приятели и ще искат да ловуват. Отвъд стените на замъка ни се простират горите на краля.

Не биваше да издава мислите, които я потискаха. Естествено, Мари знаеше, че господарката ѝ с радост би измислила някакъв предлог, за да отпрати принца. Многократно предпочиташе гората пред неговата компания.

— Нямате избор — тихо отвърна камериерката. — Не ви остава нищо друго, освен да ги приемете.

Кет се поколеба, след което кимна, сложи престилката настрана и обясни на младия часови, известил за пристигането на Джон:

— Готови сме да посрещнем принца. Спуснат ли е моста?

— Да, госпожице.

— Добре. Мари, бягай в кухнята и нареди на прислугата да приготви гощавка. Преди лова ще гостим посетителите с вино и може би — с превъзходните пастети, които приготвя младият Хауърд. Освен това ще им предложим Маринована риба и плодове. Побързай! Аз ще бъда в залата.

Камериерката сбърчи чело.

— Зимата чука на вратата ни. Ако още сега извадим плодовете...

— Принц Джон ни оказва голяма чест!

— Принц Джон, този крадец! — презрително отвърна Мари.

— Точно затова трябва да му дадем това, което иска, преди да си го е взел сам. И си дръж устата затворена! Както разправят, той не се отнасял приятелски с тези, които го ругаят.

— Като си помисли само човек, че някога законите в Англия се спазваха!

— Някой хора все още го правят...

— О не! Онези, които би трябвало да го съблюдают, не се колебаят да го нарушават. Това е факт!

Кет хвана камериерката си за раменете и се взря в очите ѝ.

— Не искам да чувам подобни думи сред тези стени, Мари! Знаеш добре това. Не ме зарязвай точно сега, върви в кухнята и помогни на Хауърд.

Въпреки подканите на господарката си, Мари неволно въздъхна и се извърна, мърморейки:

— Не стига, че приятелите му изяждат всичко до последната троха! Но когато човек трябва да отвори килерите и зимниците си за принца и подобните нему... Какъв несправедлив свят!

Донякъде развеселена, но и загрижена, Кет я последва нагоре по стълбите към залата. Домът ѝ наистина бе хубав — замъкът Монтрен, наречен на името на праядо ѝ, дошъл от Нормандия заедно с Вилхелм Завоевателя, за да покори Англия. Като отплата за върнатата служба на барона Вилхелм му бе изпратил архитектите си и заповядал да бъде построен този непристъпен и удобен замък.

Обграденият със стени дворец бе заобиколен от всички страни с ров, а в небето се извисяваха трите му главни кули. В едната държаха доспехи и оръжия, в другата имаше складове и под тях — хамбари, а в третата бяха жилищните помещения и една голяма гостна зала в приземния етаж, направо върху килера, където се съхраняваха хранителните запаси. Безброй пътници търсеха подслон и храна в замъка, който се намираше в Северна Англия, близо до римските пътища, водещи към Йорк и други места.

Замъкът бил построен по времето, когато Вилхелм се възкачил на английския трон като крал Уилям, а новите нормандски аристократи се боели, че англосаксонците ще опитат да им отнемат властта. До това не се стигнало, навярно защото англичаните изгубили смелост, примирявайки се със съдбата си. Или англосаксонците се справили с нормандците по свой начин. Праядото на Кет се оженил за една обедняла саксонка, а синът им — за една дама от Анжу. Единственият син от техния брак, от своя страна, смесил кръвта си с тази на

саксонката Елиза от Черууд, притежаваща незначителна зестра и никаква земя, но толкова красива, че била ухажвана от много барони.

По-късно бащата на Кет разказваше, как чул майка ѝ да пее в гората, обърнал коня и последвал звъна на прекрасния ѝ глас. Тогава видял млада жена да седи на брега на един поток, събула обувките и чорапите си, за да разхлажда нозете си във водата. Песента ѝ оплела сърцето на мъжа в копринена мрежа. Никой вече не можел да му попречи да я спечели за себе си, дори и самата Елиза.

— Отначало здравата трябваше да се боря за нея — разказваше бащата на Кет, — тъй като отказваше да се омъжи за един нормандски лорд.

Майка ѝ, смеейки се, прибавяше собствената си версия:

— Правех се, че не разбирам нито една френска дума, така че за зло или за добро, той трябваше да научи английски, преди да поиска ръката ми. Това той стори толкова чудесно и страстно, че аз се предадох.

Влюбих се още от пръв поглед. Това очароваше Кет и тя потъваше във фантазии за някакъв рицар в блестящи доспехи, който ще чуе песента ѝ в гората и ще се влюби в нея за цял живот.

Но, изглежда, любов като тази между родителите ѝ имаше само на небето. Момичето бе едва десетгодишно, когато двамата почти едновременно намериха смъртта си, покосени от жълта треска. Кет също се разболя, но оживя и неин настойник стана Хенри II. Няколко години по-късно тя се оказа под закрилата на новия крал Ричард Лъвското сърце. Поради голямото уважение, което кралят изпитваше към майка си Елеонор, той вярваше, че една жена е способна да управлява замък също толкова добре, колкото и някой мъж. Дали затова, или понеже все още не виждаше необходимост да омъжва Кет, той ѝ предостави за подслон замъка Монтрен. Момичето вярваше, че кралят не би предприел нищо, свързано с именията ѝ, преди да го обсъди с нея. На повече една млада благородница не би могла да се надява.

Сега тя бързаше към вратите на залата за гости, които извеждаха в покрит двор, граничещ непосредствено с крепостния ров. Принцът, спътниците му и прислугата вече бяха минали по подвижния мост. Джон скочи от коня и се насочи към господарката на замъка.

— Госпожице Катрин! Надявам се, че не идвам в неподходящ момент.

— Ни най-малко, милорд — отвърна тя и направи усилие да се усмихне. — Винаги с радост посрещам близките на краля.

— Какъв любезен прием — призна той, снемайки ръкавиците си за езда. Галантно целуна ръка на младата жена, която трябваше да потисне полазилите я тръпки.

„Всъщност, той не е толкова отвратителен“ — каза си Кет. Бледо копие на брат си Ричард, Джон не бе толкова висок, нито златисторус, а с кафява коса. Очите му не бяха блестящи и сини като на краля, а по-светли и воднисти. За сметка на това притежаваше остър ум и финес.

— Заповядайте, Ваша светлост — покани го тя, отстъпвайки към вратата, като надникна през рамото му, за да установи кои са съпровождащите го мъже.

Погледът ѝ попадна най-напред върху отец Донован, един забележителен проповедник, изглеждащ учудващо добре висок и слаб, с лъчезарни очи. Той наистина умееше да държи пламенни проповеди за човешкия дълг или повелите на добродетелта и целомъдрието, но Кет дълбоко се съмняваше, че спазва монашеския обет. Още от пръв поглед не ѝ хареса.

— Госпожице... — поздрави я той и по всичко изглеждаше, че този ден е в особено добро настроение.

Следваше го лорд Жерал Мортимър, синът на влиятелния Ърл Латимър. Този младеж изглежда не се интересуваше от нищо друго, освен от удоволствия. Той се поклони пред Кет с вълча усмивка. Неприятното ѝ усещане растеше и младата жена се питаше какво ги води насам. Дали единствено желанието да ловуват в тукашните гори?

Последният спътник на принца предаде поводите на коня си в ръцете на едно момче от прислугата и се приближи към вратите на залата. Той бе по-висок от останалите, по-натруфен и с доста по-заплашителен вид. Раймон дьо Ла Вил, също толкова проклет като баща си...

Кет мразеше този човек със страст, която с годините ставаше все по-изпепеляваща. Не можеше да го погледне, без да си спомни за деня, в който заедно с баща си и Робин бяха яздили в гората, без да види пред себе си клетото селско момче, стенещо на земята и изтичащата му кръв.

Дьо Ла Вил. С късо подстриганата си тъмна коса и класически черти на гладко избръснатото си лице, той би бил симпатичен, ако следите от безпътния му живот, както и тези на жестокостта и отвратителния характер, не бяха толкова очевидни. Видът му караше много жени да изтръпнат. Надлъж и шир никой рицар нямаше по-лоша слава от неговата. Говореше се, че е погубил съпругата си и опозорил, измъчил или убил не едно и две селски момичета.

Кет с усилие си наложи да го поздрави.

— Господин Дьо Ла Вил...

Отначало младата жена се чувстваше защитена. Като неин гост, Джон не би допуснал да ѝ се случи нещо лошо. Кралят никога нямаше да му го прости. Дори спътниците на принца щяха да се опълчат срещу него, ако останеше безучастен свидетел на това как се посяга на най-богата английска наследница, чийто настойник бе сам Ричард Львското сърце.

Но какво означаваше това посещение? Никога не бе посрещала Дьо Ла Вил очи в очи. В редките случаи, когато заедно с хората си бе търсил гостоприемството ѝ, противно на всички правила за вежливост тя бе напускала замъка под един или друг предлог.

— Госпожице Кет... — започна той. — Нали така ви наричат приятелите ви? — той посегна към ръката ѝ и я докосна с устни.

Младата жена рязко дръпна ръката си.

— Да, господине, така ме наричат моите приятели — потвърди тя, наблягайки на последната дума.

Той прие предизвикателството, смеейки се.

— Ох, бих искал да завържем с вас едно много интимно приятелство.

Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите, когато Катрин най-сетне разбра целта на посещението им. Хладен ужас обзе душата ѝ. Мили Боже! Дьо Ла Вил я желаше. Можеше ли да подмине намека му? Точно това възнамеряваше да стори. Без да отговори, му обърна гръб и последва останалите гости, които вече бяха влезли в залата. В чашите се лееше вино, а дългата трапеза бе отрупана със скъпи ястия.

— Господа, сигурно сте гладни и жадни след ездата. — Катрин бе принудена да си припомни задълженията си на домакиня и дари принца с очарователна усмивка. — Дълго ли пътувахте?

— Не много. Преди да се запътим насам, направихме почивка в имението на Дьо Ла Вил. В избата си изглежда винаги разполагате с превъзходни вина, а готвачите ви разбират от работата си. Да не би да правите чудеса?

— О, не. Просто всички ние много се радваме да ви видим, Ваша милост.

— Хм... — малко недоверчиво отвърна на погледа ѝ Джон.

Жерал Мортимър извади един стол изпод масата, седна и протегна краката си.

— Тук човек може прекрасно да се наловува. В съседство живее и Раймон. Земите му граничат с вашите, Кет. Знаехте ли това?

— Да, разбира се. Значи възнамерявате да ловувате?

Мортимър започна да се киска и отпи голяма глътка от виното, което току-що му поднесоха.

— О, да,пускаме се подир всичко, що се движи.

— Хора или животни? — бегло попита тя.

— А може би и подир жени — добави отец Донован, също толкова мимоходом. — Аз, разбира се, няма да взема участие в лова, а ще остана тук с вас, госпожице.

— Довечера ще се върнем и вечеряме с вас, Катрин — осведоми я Джон и остави сребърната си чаша. — Има някои важни неща, които трябва да обсъдим на масата и затова искахме предварително да ви уведоим.

— Готвачите ми с удоволствие ще приготвят вечеря за вас — отвърна Катрин, надявайки се скоро да поемат към гората. Значи Донован искаше да остане при нея, за да я държи под око.

Дьо Ла Вил стоеше зад гърба ѝ и близостта му я караше да се чувства неловко.

— Днес се надяваме на богата плячка, госпожице.

— Пожелавам ви го — отговори Кет и се извърна с лице към него. — Това би ви разведрило, господине, не е ли така? Почти година изтече, откакто хубавата ви жена напусна този свят, за да се пресели в отвъдния.

Очите му мяхаха искри.

— Да, толкова време измина, откакто Изабел е мъртва.

— Мъжът не бива да живее сам — патетично отбеляза отец Донован.

— Амин! А сега да тръгваме! — Джон удряше с ръкавиците за езда по бедрата си. — Нека хората ви приготвят само вкусни десерти, Катрин, а ние ще донесем прясно месо. Освен ако тукашните селяци не са избили всичкия дивеч.

— Не виждам как би могло да стане — със свито сърце промълви Катрин.

— Но аз виждам! — извика Жерал Мортимър. — Трябва да сте чули за нещата, които се случват по тези места, госпожице Катрин. Тук гъмжи от разбойници и хора, укриващи се от закона. Много пътници вече са били нападнати и ограбени.

Принцът въздъхна лукаво.

— Подобни истории се разправят из цяла Англия и навярно са твърде преувеличени. Достигнало ли е нещо подобно до вас, Катрин?

— Да, Ваша милост.

Джон се приближи към нея, гледайки я в очите.

— В тези гори разбойниците трябва да са се умножили по странен начин. Говори се за някой си Робин Худ. Друг един носи глупавото име Сребърния меч. Но навярно междувременно е умрял, защото отдавна никой не е чувал за него. Или знаете някакви новини, Катрин?

— Сребърния меч? — облекчена повтори тя. Сега не се налагаше да лъже. — Нямам никаква представа кой би могъл да е той, господине. Кълна се.

Юмрукът на Дьо Ла Вил с трясък се стовари върху масата.

— Робин Худ! Сребърния меч! Трябва да бъдат изтребени — обесени публично или нарязани на парчета!

— Освен това и онзи Зелените ръкави — гневно вметна Жерал Мортимър. — Достатъчно вече хората ми са били ограбвани, превозвайки през гората данъците, събрани от крепостните ми. Говори се, че Зелените ръкави бил очите и ушите на Робин Худ.

— Ах, с какво удоволствие бих спипал този селяндур — рече Дьо Ла Вил. — Говори се, че става дума за госпожица Зелени ръкави, а не за мъж. Имам едно наум как да се разправя с нея.

Кет с усили преглътна, а по гърба ѝ полазиха мравки. Тя обаче не се издаде и отвърна с хладен глас:

— Лесно е да се каже. — След това, обръщайки се към принца, продължи: — Навярно по-добре ще бъде да се откажете от лова в тази

гора, Ваша милост. Имаме достатъчно месо, за да гостим вас, приятелите ви и дори прислугата навън.

— Глупости! Разбира се, че ще отида на лов. — Джон решително се отправя към вратата.

— Както желаете, милорд.

Жерал Мортимър ѝ се ухили, тикна стола си обратно и последва принца. Раймон дьо Ла Вил се взря за известно време в нея, преди да докосне бузата ѝ.

— Да, днес ще има богата плячка — отново подчерта той, сякаш повтаряше заклинание.

— Наслука, господине — беззвучно отвърна тя, отдръпвайки се от пътя му.

Най-сетне, след като бяха предизвикали истинска бъркотия в двора и викайки на слугите, пажовете и конете си, мъжете потеглиха и Кет се обърна към отец Донован.

— Моля, чувствайте се като у дома си. Ще ме извините ли, ако за малко ви оставя сам? Преди принцът да се е върнал, бих искала да се изкъпя, да си почина и да се преоблека празнично.

— Госпожице... — той се поклони, а устните му се извиха подигравателно. — Огнището ви и медовината ще ме сгрят и ще ми помогнат търпеливо да дочакам вашето завръщане.

Тя се поклони според етикета, усмихна му се и забърза по извитата стълба, водеща към стаята ѝ, високо горе в кулата. Там вече я очакваше камериерката ѝ, която плахо попита:

— Какво възнамеряват да правят гостите ни?

— Трябва да побързам, Мари. Принцът тъкмо напусна замъка, съпроводен от Дьо Ла Вил и Мортимър. Щели да убият всичко, което се движи. Донован седи долу в залата, за да ми попречи да избягам.

— Може би трябва да останете тук? — загрижено попита Мари.

— Глупости! Трябва да разбере дали някой ловува в гората и дали някое бедно момиче не обикаля наоколо само. — Кет внезапно изтръпна. Колко странно, че Дьо Ла Вил е тук. Единствено заради него тя се бе превърнала в „разбойница“.

Навярно рискуваше прекалено много, напускайки замъка. Щяха ли веднага да я заподозрат? Опитваше се да си припомни всяка дума от разговора, воден с мъжете. Не, никой не се съмняваше в нея. Отец Донован бе останал, за да е сигурен Дьо Ла Вил, че ще я завари, когато

се върнат. Междувременно младата жена бе снела златната диадема с воала. Синята рокля бе съблечена и захвърлена настрани. Последва я и меката бяла риза. Като видя полуголата си господарка, камериерката с нежелание бръкна под леглото и извади един вързоп, съдържащ груба вълнена туника в зеления цвят на гората и подходяща наметка с качулка.

Не след дълго Кет отново бе облечена, а качулката скриваше лицето ѝ.

— Това е ужасно опасно — простена Мари.

— Какво може да ми стори принцът? — презрително отвърна Кет. — Мислиш ли, че ще ме обеси?

— Твърде е възможно — нещастно въздъхна Мари.

Кет поклати глава.

— Никога няма да ме хване — увери камериерката си тя.

— Веднъж едва не са ви спипали — с предупредителен глас отвърна Мари. — Самата вие сте ми разказвали.

Кет спря слисана, докато странно смущение се надигаше в душата ѝ. Дамиан Монджой... Да, това можеше да бъде краят. С какво удоволствие би го зашлевила в лицето! Един единствен път! Само да му отмъсти за онова ужасно унижение! При тази мисъл пръстите отново я засърбяха. Да можеше просто да го зашлеви...

В последния момент Робин я бе избавил, а по-късно твърдеше, че Монджой я е взел за някое селско момиче. Този мъж будеше гнева ѝ, но и я плашеше. Трябваше да си го признае, спомняйки си отвратителната сцена и странните горещи и ледени тръпки, побили я от досега с него.

След това обаче си спомни, че Дамиан Монджой воюва из Светите земи редом с краля, така че нямаше причина да се бои от него.

— Трябва да вървя — тя импулсивно целуна Мари по бузата. — Скоро ще се върна.

— Ще вземете ли меча си?

— Не — отговори младата жена, все още мислейки за срещата с Монджой.

Робин щеше да побеснее. И преди си бе играла на разбойници, но винаги с успех. След знаменателния сблъсък с Монджой, Робин по-скоро би се отрекъл от нея, отколкото отново да я види с оръжие в

ръка. Бе дала дума на братовчед си да ходи в гората единствено като пратеница.

— Ще предупредя Робин и веднага се връщам, — увери камериерката тя.

Мари подтисната съпроводи господарката си през стаята към стената в дъното. Когато Кет натисна един от съединените с хоросан камъни — третият отдолу нагоре, една част от стената се отмести, образувайки тесен проход.

Кет потъна в почти непрогледния мрак, но тя знаеше пътя на пръсти. Една вита стълба отвеждаше надолу, а след това през тунел, минаващ под защитния ров, се излизаше в гората. Краят на тунела бе добре скрит в гъст храсталак, недалече от широк, бълбукащ поток. Младата жена отстрани клоните, хвърли един поглед към замъка и се засмя. Донован навярно седеше в залата за гости и самоуверен чакаше да види дали Кет ще направи опит да се промъкне покрай него.

Радостта ѝ обаче бе кратка. Щом Дьо Ла Вил се навърташе наоколо, можеше да се случи какво ли не. По тясна пътечка тя се втурна по посока на скривалището, около което братовчед ѝ бе разположил постове си. Внезапно до слуха ѝ достигна смразяващ кръвта вик, който я накара да се вкамени.

Когато оглушителният писък прозвуча отново, Кет промени посоката и продължи да тича. Недалеч бе селото Уилоу Ууд, чиито жители все още не бяха платили данъците си. Селяните обработваха нивите си, отглеждаха овце и крави, водеха простичък живот, обичаха господарите си и ги търсеха винаги, когато търсеха справедливост.

— Ще убия Дьо Ла Вил със собствените си ръце! — задъхано промълви Катрин, докато тичаше през гората. Но ако ѝ завържеха ръцете? Принцът можеше да я хвърли в тъмница заради това, че младата жена симпатизираше и помагаше на хората, поставени извън закона. След това той навярно щеше да убеди повечето нормандски барони в справедливостта на тези си действия.

Междувременно тя бе излязла на една просека сред гората, но в последния момент се спря, отстъпи няколко крачки и прехапа устни.

Там бе видяла мъжете, седели до неотдавна в залата ѝ за гости. Принц Джон и Мортимър стояха малко на страни. Дьо Ла Вил се бе навел над жертвата си — младо момиче, едва петнадесетгодишно, много хубаво, макар и облечено в груба вълнена туника, с малко

изцапани, бледи страни. С широко отворените си, тъмни очи то приличаше на кошута, лежаща безпомощно в нозете на ловеца.

С тази разлика, че мъките на уловения дивеч свършваха много по-бързо. Ръцете на момичето бяха завързани, а слугите и пажовете на Дьо Ла Вил притискаха нещастното дете на земята, в краката на господаря си. Когато момичето се опита да ухапе един от мъжете, баронът се засмя и удари жертвата си с всичка сила през лицето.

Трябва да сложа край на тази ужасна сцена, отчаяно мислеше Кет. Аз нося отговорност за това момиче и трябва да го защитя... Какво ли щяха да сторят мъжете, ако се хвърли върху им? Не биха посмели да й направят нищо, все пак тя е графиня. Но и разбойница.

Ако се покажеше сред просеката, щеше да се издаде. Докато обмисляше какво трябва да стори, един нов вик прокълтя из гората — смразяващ кръвта боен вик. Някакъв рицар галопираше към принца и свитата му. Враният му жребец препускаше толкова вихрено, че приличаше на безплътна сянка. Ризницата, покриваща ездача от главата до петите, пръскаше сребристи отблясъци. Върху нея бе надяната тъмносива туника без герб, а на гърба му, като дим от огън, се ветрееше черна наметка. Високо вдигнатият му меч прорязваше въздуха като светкавица.

Дьо Ла Вил се извърна. Отначало появата на конника изглежда просто го изненада и едва след това баронът осъзна смъртната опасност, която го грозеше. В тъмните му очи се долови неприкрит страх.

Изглежда непознатият нямаше намерение да задава въпроси и не знаеше думи като „моля“ и „извинете“.

Дьо Ла Вил мигом се скри зад един от пажовете си, използвайки го като щит, за да избегне удара на меча. Конникът забеляза това едва в последния момент и, изглежда, мисълта да нарани момчето не му допадна. Навярно нямаше да убие и Дьо Ла Вил, а желаше само да го сплаши, за да освободи момичето.

Сега това беше без значение. Катрин никога нямаше да узнае истинските му намерения. Неочаквано конникът прибра меча си в ножницата. Сигурен в ездаческите си умения, той се наведе, без да изгуби равновесие, вдигна момичето и го метна на седлото пред себе си. Жребецът се изправи на задните си крака, след което отново

препусна, оставяйки след себе си облак прах и пепел. Не след дълго конят и ездачът с момичето потънаха в горските дебри.

Известно време над полянката цареше потискащо мълчание, след което Дьо Ла Вил, почервенял от гняв, извика:

— След него!

— Искате да се спусна след един разбойник? — хладно попита принцът. — Боя се, че се самозабравихте.

На Кет й се стори, че дочу как скърцаха зъбите на Дьо Ла Вил.

— Не, принце! Казах го на момчетата си и на Мортимър, не и на вас, милорд! — той направи подигравателно дълбок поклон и добави: — Не, милорд! Никога не забравям кой съм. Нито че се числя към най-силните мъже, чийто меч е на вашите услуги!

Тези думи ни най-малко не впечатлиха Джон. Въздъхвайки, той се метна на седлото.

— Няма да станете наистина силен, докато не се научите да се владеете и да степенувате нещата по важност. По тези места гъмжи от разбойници, които трябва да бъдат изтребени. Горите принадлежат на краля, а в негово отсъствие — на принца. Но съседните земи, в които бандитите намират закрила, биха могли да станат ваши. Помислете веднъж с главата си, вместо с онази си работа! Тази вечер трябва да се състои един много по-важен лов.

Кет затаи дъх. Да, нова жертва! Тя самата! Въпреки всичко трябваше да се върне в замъка и да се престори на любезна домакиня. Какъв отвратителен мъж! Колко жестоко се отнесе с горкото момиче!

Но кой бе избавил младата селянка от мъчителя й? Не е Робин, Кет със сигурност щеше да го познае. Нито някой от хората му. Имаше един легендарен мъж, за когото бе станало дума днес — Сребърния меч.

Скоро след онзи ден, когато старият Дьо Ла Вил направи опит да убие баща й, непознатият се бе появил из тукашните гори. Тогава дъжд от стрели бе спасил всички тях — Дьо Монтрен, дъщеря му и неговия племенник, обръщайки в бяг хората на Дьо Ла Вил.

И кой бе този конник, избавил момичето от надвисналата опасност? Някой дух? Не, само мъже от плът и кръв, яхнали своите също тъй реални коне, бяха способни на подобни дела. Само те можеха да защитят слабите и бедните.

„А какво ще стане с мен?“ — трепереща се запита Кет. Тя не бе нито бедна, нито слаба. Кой щеше да я избави, решише ли могъщият принц да я омъжи за Дьо Ла Вил? Кой ще посмее да попречи на тази женитба? В гърлото ѝ бе заседнала буца и тя преглъщаше с усилие. Робин би опитал да я спаси, без да се съобразява със силата на противниците си, но така ще предаде хората си, народа, самия себе си...

Най-много ѝ се искаше просто да избяга, да изостави замъка заедно с всичко, което притежаваше и да се скрие в гората, на някое сигурно място... Примамлива мисъл! Но младата жена не биваше да се предава, а да спечели играта, започната от Дьо Ла Вил и принца. В крайна сметка бе графиня и никой не би посмял да се отнесе с нея като с някое селско момиче.

Не, тя не можеше да избяга, а трябваше да продължи играта на домакиня, отваряйки си добре очите и ушите, за да съобщи на приятелите си всичко, което научи.

Тя дълбоко си пое дъх, затвори очи, отправяйки към небето молитва за повече кураж. Най-напред трябваше да съобщи на Робин за случилото се, както и че принц Джон, Дьо Ла Вил, Мортимър и Донован ще останат за вечеря в замъка. Кет решително изправи рамене и си даде дума да не се бои нито от принца, нито от Дьо Ла Вил. Засега отвратителният мъж не представляваше никаква опасност. Един годеж можеше да продължи твърде дълго — седмици или дори месеци. Следователно ще има достатъчно време за бягство, в случай че действително е обещана на барона.

Той навярно знаеше, че младата жена го презира и никога не би станала негова. И все пак бе уверен в себе си. Кроеше ли нещо? Този въпрос пося нов страх в душата ѝ.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Толкова странно бе! Тъкмо когато мислех, че трябва да предприема нещо, макар и да знаех, че не е по силите ми и се появи този конник. Не знаех дали възнамерява да убие Дьо Ла Вил. Изглежда ни най-малко не се боеше от принца или от хората, наобиколили Дьо Ла Вил. Той връхлетя върху им, вдигна момичето на седлото и изчезна.

Скривайки истинските си чувства, Кет със спокоен глас разказваше на братовчед си за случилото се. Както добре знаеше, Робин би отклонил всякаква помощ от нейна страна, в случай че забележеше и най-малкия признак на страх у братовчедка си. Ако не бяха израснали заедно и яздили всеки ден из гората, младият мъж никога не би й позволил да вземе участие в опасните му начинания.

Но те заедно бяха станали свидетели на случилото се с младия саксонец. Отначало просто се опитваха да предупреждават хората, когато този или онзи благородник се запътваше към гората. По-късно обаче Ричард бе провъзгласен за крал, напусна Англия и бароните от околността все повече ламтяха за власт, оставяха народа да гладува и му съдираха и кожата от гърба.

Един ден братовчедът на Катрин среща в гората благородник, умъртвил един селянин. Робин го уби и окончателно се превърна в човек, поставен извън закона, когото единствено кралят можеше да помилва.

След като научи за случилото се, младият мъж загрижено се втренчи в братовчедка си. Кет предвидливо не бе споменала забележката на принц Джон за тазвечерната „плячка“, а само за пристигането му с неговите спътници, сцената в гората и появата на странния спасител.

Младата жена седеше на един пън, а Робин се разхождаше насам-натам с кръстосани на гърба ръце и сбърчено чело. Между дърветата, в кръг около мястото на срещата им — малка полянка с почти правилна форма, той бе разположил хората си, но наоколо бе учудващо тихо. Долавяха се единствено обикновените звуци на гората

— шумолене на листа, чуруликането на птиците и изпукването на клонче, когато някое животно се стрелнеше наблизко. Рядко малки бели облачета се появяваха на небето. Въздухът миришеше на пръст и зелена растителност, избуяла под щедрите слънчеви лъчи.

„Чудесно място за живеене“ — мислеше си Катрин. „По-добро от някой мрачен, влажен замък или господарски дом, в който мирише лошо, а покривите текат. Покривът на Робин е небесната шир.“

Това не беше съвсем вярно. Робин и хората му си бяха построили малки, сливащи се с горската растителност колиби от дърво и мъх, покрити със слама. Разполагаха единствено с най-необходимото, тъй като знаеха, че скривалището им лесно би могло да бъде открито и разрушено. Така че притежаваха само толкова вещи, колкото биха могли да носят на гръб.

Известно време Робин се разхождаше мълчаливо насам-натам, след което неочаквано се обърна към Кет:

— Разкажи ми още веднъж за него.

— За принц Джон? Дъо Ла Вил? Морти...

Той въздъхна нетърпеливо и я прекъсна наред думата:

— Имам предвид конника.

— Повече от това не мога да ти кажа. Долетя като вятър, размаха меч, без да го използва, взе момичето и изчезна така, както се бе появил.

— На черен кон.

— Черен като катран.

— В сребърни доспехи?

— В плетена ризница. Сребърна или сива, струва ми се. Носеше странен шлем, а гърдите и раменете му бяха покрити с плетена стоманена ризница. Всичко стана толкова бързо, че едва го видях. Но доколкото си спомням, върху ризницата носеше туника, а на гърба му се ветрееше хубава черна наметка, подобна на тъмен облак.

— Той каза ли нещо?

— Нито дума. О, забравих нещо. Преди да се появи, дочух боен вик, който звучеше твърде застрашително.

За нейно учудване Робин се засмя, хвана я за ръцете, издърпвайки я да се изправи на крака, след което, хванати за ръце, се завъртяха в кръг.

— Той се е върнал.

— Ти си полудял! — извика тя, опитвайки да се освободи. — Кой?

Робин я сложи отново да седне на пъна и клекна край нея.

— Сребърния меч.

— Сребърния меч? — бавно повтори тя. Значи този мъж бе толкова реален, колкото Робин Худ и госпожица Зелени ръкави. Толкова фантастични истории се носеха за този рицар, кръстосващ цялата страна, за да се бори със жестоките потисници. Рицари и барони, които тормозеха бедните, бяха предизвиквани от него на дуел. Рояха се нови и нови слухове, след което изведнъж секнаха. Всички мислеха, че е загинал или умрял от старост. Едно бе сигурно, ако изобщо бе съществувал, той изчезна.

А сега Робин допускаше, че този човек се е върнал.

— Значи легендата е истина? — запита Кет.

— Днес си го видяла с очите си.

— Ако не е бил някой друг.

— Рицар в сребърна ризница... Скоро ще зная със сигурност. Когато науча...

— Какво?

Той поклати глава колебливо.

— Ами да, когато науча нови истории за него.

— Не вярвах в Сребърния меч, а единствено в Робин Худ, защото го познавам, а също и в госпожица Зелени ръкави, тъй като познавам и нея. Защо никой не познава този мъж?

— Очевидни защото не желае да бъде разпознат, Катрин.

— Добър човек ли е той в действителност?

— Видяла си със собствените си очи как е освободил момичето.

Тя въздъхна дълбоко.

— Ако можех да бъда сигурна! Питам се...

— Не си блъскай главата — той неочаквано се разбърза. — А може и да не се е завърнал — има безброй други обяснения.

Робин отново се изправи и й подаде ръка.

— Както винаги, от все сърце ти благодаря за интересните новини, скъпа братовчедке. Нали си била предпазлива?

— Разбира се.

— А свещеникът, който е трябвало да те пази?

Тя с неудоволствие се подвоуми дали да разкрие пред Робин опасенията си, но реши, че братовчед ѝ не бива да предприема риска да влезе в замъка.

— Е, Кет? — обезпокоен попита той.

— О, добрият отец Донован дори и не подозира, че съм напуснала Монтрен. Използувах тайната вратичка и тунела. Когато на излизане хвърлих поглед към замъка, всичко бе спокойно.

— Но ако сега, точно в този момент, той пожелае да види домакинята?

— Тогава Мари, Бог да я благослови, ще се справи някак си с него. Тя е много изобретателна.

— Да, наистина... — Доброто му настроение отдавна бе отлетяло и той отново намръщи чело. — Това положение твърде ме безпокои — пристигането на Джон, при това заедно с Дьо Ла Вил, отец Донован и Мортимър.

— Всъщност младият Мортимър не е толкова лош... — понечи да го успокои Кет.

— Нито пък особено мил и добър! — остро ѝ припомни той.

— Все пак той е гледал безучастно как Дьо Ла Вил се нахвърля на онова момиче, не е ли така?

— Да — съгласи се Кет, — не ѝ помогна.

— Принц Джон, двама влиятелни барони и един свещеник — Робин нямаше нужда от повече информация, за да си извади заключение. — Кет, трябва да се пазиш.

Тя кимна, опита се да скрие страха си и без много да му мисли отвърна:

— Да, изглежда имат нещо на ум.

— Вероятно принцът иска да сложи ръка на двореца и хората ти.

— Сред тях не са останали много мъже. Повечето от рицарите ми съпровождат крал Ричард из Светите земи — припомни на братовчед си момичето.

— Но притежаваш необикновено здрава крепост, която може да се опре дори на някой могъщ владетел. Точно от това има нужда Джон. Принцът иска да използва отсъствието на Ричард, за да заграби кралството за себе си. А разполагайки със замък като твоя, той ще има чудесно убежище и опора за водене на битки. Кет, той ще те принуди да се омъжиш.

— Може би — мимоходом отвърна тя, без да издава истинските си чувства.

— По-добре не се връщай.

— Нямам избор. Знаем го и двамата. Ако избягам, ще обърне цялата гора и ще ни открие, заедно с хората ти.

Тревогата, присъща на Робин винаги, когато влизаше в ролята на неин закрилник, се бе появила в очите му.

— Не мога да те пусна!

— Робин! Дьо Ла Вил няма полза просто да ме насили или нещо подобно. За да спечели земите и замъка ми, той трябва да се ожени за мен. Нищо не може да ми се случи. Ако принцът се опита да ме омъжи за този човек, ще настоявам за продължителен годеж. Тогава ще можем да контролираме Дьо Ла Вил много по-лесно, отколкото сега. Принц Джон трябва да бъде предпазлив, знаеш го по-добре от мен. Не би рискувал да предизвика недоволството на останалите барони.

На подобни доводи Робин не бе в състояние да възрази. Той ѝ помогна да се изправи, прегърна я, след това стисна ръцете ѝ и я целуна по бузата.

— Ще те отведе, докъдето мога.

Робин извика да доведат коня му, което бе сторено от Роджър Грей. Кет поздрави Роджър и веднага се сбогува, мятйки се на седлото пред Робин.

През цялото време яздеха мълчаливо. Кет знаеше, че Робин много се притеснява заради нея. Най-сетне той дръпна юздите на жребеца, за да може тя да слезе. Младата жена се извърна към братовчед си и успокоително го погали по косата.

— Убедена съм, че нищо няма да ми се случи. В никакъв случай не бива да идваш в замъка.

— Разбира се, че не.

— Преди време ти дадох дума да не вземам мечи си в гората. Сега ти трябва да ми се закълнеш, че ще стоиш настрана от замъка. Враговете ни с радост биха те видели на бесилото!

— Без съмнение.

— Обещай ми!

— Не мога да го сторя, Кет.

— Но аз настоявам!

— Кет...

Младата жена енергично го прекъсна:

— Ако не ми дадеш дума, отказвам се от обещанието си и отново ще тръгна из гората с меч на баща ми.

— Добре тогава, няма да идвам в замъка. — Робин ѝ помогна да слезе от коня и трескаво добави: — Лека нощ! През следващите часове няма да се появявам в замъка.

— Робин! — изплашена вдигна поглед към него Кет, но братовчед ѝ вече бе обърнал жребеца.

— Отивай си в къщи, Кет! — предупреди я той. — Очаквам вести от хората си, които наблюдават принца и свитата му, докато ние разговаряме. Трябва да разбере какво друго са надрубили тези негодници. Прибирай се и ще чакам колкото е възможно по-скоро да ми разкажеш за случилото се тази нощ.

Роб потъна сред дърветата, без да ѝ даде никаква възможност за отговор.

Кет с въздишка се взря подире му, след това, загърната в зелената си наметка, потърси храсталака, закриващ входа на тунела. Преди да се вмъкне вътре, както обикновено огледа наоколо и напрегнато се послуша. Свеж и хладен вятър люлееше стръкчетата на тревата и листата, шумолеше в клоните на дърветата. Младата жена се огледа, тръпнеща от студ. Спускаше се нощ.

Въпреки че не се боеше от мрака, Кет трепереше, защото ѝ се струваше, че вятърът нашепва предупредителни слова. Тя чувстваше мощта на небето и дърветата. Клоните се протягаха към нея със сгърчени старчески пръсти, сякаш заклевайки я да не се завръща в замъка, а да остане в укритието на гората.

До слуха на Кет долетя странен шепот — навярно предзнаменование за надвисналата опасност? Сенките се сгъстяваха и мрак изпълваше не само нощта, но и душата на младата жена. Не! Не би трябвало да се бои от мъже като Дьо Ла Вил, макар и да се налагаше да бъде предпазлива.

Шумолящият вятър ѝ заприлича на ехо от вътрешния глас, който я предупреждаваше да внимава. Стоеше неподвижна, усещайки ласките на хладния въздух по страните си. Очакваха я трудни времена и трябваше да даде всичко от себе си, за да устои.

Постоя още малко, за да се увери, че наоколо няма никого, след което приведена се вмъкна във входа на тунела. Слънцето бе залязло и

Кет едва различаваше каменните стени. Нито за миг не се изплаши, достигайки тъмното стълбище на кулата, защото знаеше всяко стъпало. Едва в осветената стая душата ѝ бе обзета от страх.

Мари кръстосваше насам-натам, кършейки ръце.

— Ох, слава на Бога! Вие се върнахте, господарке! Принцът дойде, заедно с проклетите си спътници и настояват веднага да се явите! — още докато говореше, тя грабна зелената наметка от ръцете на господарката си. — Ох, побързайте! Току-що взехте най-дългата баня в световната история, Кет! Отец Донован смята, че в тялото ви ще се вселят зли духове, ако седите толкова дълго във водата. Бързо! Не се мотайте!

Сърцето на Кет започна болезнено да блъска в гърдите ѝ.

— Защо Джон е толкова нетърпелив?

В очите на камериерката се четеше неприкрит страх.

— Искате да обсъди с вас някакъв делови въпрос и то колкото е възможно по-скоро. Този път ви грози сериозна опасност — чувствам го. Какво ще облечете? Нещо старо и безлично. Трябва да забулим лицето ви.

Кет клатеше глава, изхлузвайки зелените дрехи.

— В никакъв случай! Искам да извоювам бляскава победа над принца и Дьо Ла Вил. Я да видим... Най-подходяща навярно би била роклята от светлосин лен и красивата везана туника с елегантните ръкави.

Въпреки неодобрителния поглед, който отправи към господарката си, Мари извади желаното облекло, заедно с чисто бельо и обувки от фина синя кожа. Кет трескаво се облече и прокара пръсти през разрешената си коса.

— Мили Боже! Прическата ви! Бързо, четка! Трябва да сплета косата ви, а това ще отнеме време...

— Не, ще я нося спусната.

— Но, Кет...

— Така ще създам непринудено впечатление. Дьо Ла Вил не бива да разбере, колко го презирам. Спокойно и достолепно ще сляза по стълбите — аз, графиня Катрин дьо Монтрен, господарка на този замък и тяхна домакиня. — Тя успокоително се усмихна на Мари и седна пред тоалетната си масичка. Едва посегнала за четката, за да

среше разрошените си къдрици, се разнесе шум, подобен на трясък от гръмотевица.

— Отвори проклетата врата! Веднага! — заповяда един глас.

Устните на камериерката прошепнаха името:

— Донован!

— Веднага! — повтори свещеникът. — Иначе ще я разбием! За Бога, жено, какво става тук?

Кет невъзмутимо решише косите си с четката.

— Ох, госпожице! — проплака Мари.

— Да върви по дяволите! — изфуча Кет.

— Принцът на няколко пъти изпраща отец Донован — възбудено прошепна камериерката. — Цяло чудо, че толкова дълго запази търпение. Ох, господарке...

— Отвори вратата. — Кет топло ѝ се усмихна — Хайде де, върви! Изпълни желанието на знатния господин.

Мари се подчини, толкова бързо, колкото я носеха краката ѝ.

ГЛАВА ПЕТА

Донован, обзет от гняв, тъкмо бе вдигнал отново юмруци, за да барабани по вратата. При отварянето ѝ той, за голямо удоволствие на домакинята, едва не падна. Свещеникът, без изобщо да забелязва клетата Мари, хвърляше гневни погледи към Кет, която невъзмутимо продължаваше да вчесва косата си.

— Е, добри ми отче! Доста сте нетърпелив! Чудно, как се държат някои гости в днешно време...

Тя долови скърцането на зъбите му, но свещеникът обузда гнева си и дълбоко се поклони.

— Ах, колко хубаво! Очевидно сте готова да ни дарите с присъствието си... най-сетне!

Почти никой мъж не е толкова лукав и злобен, колкото един духовник, изневерил на призиванието си, мислеше Кет, въпреки това дарявайки го с мила усмивка.

— Прав сте, отче, вече съм готова. — Тя остави четката настрана и се изправи. — Но, чувала съм, че жените биха били още по-любезни домакини, ако настроенията им бяха понасяни по-търпеливо. — Спуснатата коса се разстиляше на гърба ѝ, докато Кет протягаше ръка към свещеника, който я пое след още по-дълбок поклон.

В залата Мортимър се разхождаше пред огъня, мъчейки кучетата на Кет, като се преструваше, че ще им хвърли някоя хапка от черешовия пай, който тъкмо поглъщаше. Без да обръща внимание на храната, Дьо Ла Вил стоеше в дъното на помещението, зяпайки през прозореца нощните сенки. Принц Джон седеше край масата. Когато Донован и Кет се зададоха по стълбите, той веднага се изправи.

— Простете, Катрин! Гладът ни накара да започнем вечерята, без да ви дочакаме. Но въпреки превъзходния вкус на блюдата, които ни бяха сервирани, не ни се усладиха, защото ни липсвахте. Едва във ваше присъствие истински ще се насладим на вечерта.

— Колко мило от ваша страна!

— Принцът вече мислеше, че сте ни напуснали, госпожице — забеляза Донован, — но аз го уверявах, че това е невъзможно.

— Би трябвало да знаете, отче, нали през цялото време бяхте пред вратата ми! — отвърна тя, а от устата ѝ сякаш капеше мед.

Според етикета до Джон трябваше да седне съпругата му, но понеже дамата отсъстваше (и по възможност избягваше всяка среща с него), тази чест се падна на домакинята. Когато тя зае мястото си, принцът седна отново, а Раймон дьо Ла Вил се настани на стола срещу нея.

Мортимър остана при кучетата, за да продължи да ги мъчи. Свещеникът, усмихвайки се, седна до Джон, който внимателно наблюдаваше Кет.

— Много се забавихте горе, госпожице.

— Наистина ли? Съжалявам, не исках да бъда неучтива.

— Не си мислите да ни избягате, нали? — мимоходом попита той, но младата жена долови заплашителния тон, прозвучал в гласа му.

— Защо трябва да го правя? — лъчезарно му се усмихна тя, опитвайки се да не забелязва дивия плам в очите на Дьо Ла Вил, който се намеси в разговора:

— Никога не сте там, където ви търся.

Кет присви очи.

— Ах, бъдете сигурен, господине, че дори когато не съм наблизо, вие неизменно сте в мислите ми. — Тя отново се обърна към Джон. — Как бих могла да напусна замъка, когато отец Донован бдеше пред вратата ми?

— Да, това се питам и аз. — Духовникът вдигна наздравица за домакинята. — Навярно красотата ви притежава магически сили и можете, когато пожелаете, да се явявате на различни места.

— О, отче, вие ме ласкаете!

— Във всеки случай, вие сте бисер в нашата корона — рече принцът, без да изпуска Кет от поглед.

— Щом настоявате... но в короната на добрия ни крал Ричард, милорд.

Той не помръдна с устни, но Кет видя алените петна, избили по страните му.

— Приятели, да прием за удивителната красота на госпожица Катрин! — извика той. — Бисер в короната на моя брат!

— Наистина! — съгласи се Дьо Ла Вил и тя за миг се взря в трескавите му, похотливи очи.

„Трябваше да послушам съвета на Мари, да си сплета косата и да облека нещо сиво“ — мислеше тя, но вече бе твърде късно. Мъжът посегна през масата към ръката ѝ с дългите си, силни пръсти.

— Красота, нямаща равна на себе си!

Тя се усмихна толкова спокойно, колкото бе по силите ѝ.

— Господине, благодаря за честта, която ми оказвате. Извинете ме за момент. Изглежда апетитът ви за месо е заситен и сега бихте желали други лакомства. Позволете да отида до кухнята, за да поръчам сладкиши, които отново ще възбудят небцето ви.

Когато минаваше покрай Дьо Ла Вил, той улови лакътя ѝ.

— Има други едни сладости, които желая, госпожице.

— Така ли? — хладно попита тя. — Знаех си, че ще ви се възвърне апетитът и ще им се насладите в големи количества.

Объркан, той пусна ръката ѝ и младата жена излезе с бързи стъпки, преди принцът да избухне в кънтящ смях.

— Наистина, Дьо Ла Вил, не зная дали я заслужавате. Тази млада дама е достойна за някой благороден рицар, който разбира хапливия ѝ език и е в състояние да ѝ отвърне.

— Това със сигурност ще ми се удаде — докато смъртта ни раздели — отвърна другият, очевидно ядосан, защото Джон се забавляваше за негова сметка.

Принцът набоде с ножа си една малка пилешка кълка, настойчиво наблюдавайки Дьо Ла Вил.

— Кой ли от вас двамата ще вземе надмощие? Това не ви е някое покорно, изплашено момиченце.

Дьо Ла Вил ядосан се наведе напред.

— Не забравяме ли нещо много важно, скъпи принце? Имаме нужда от земи, богатства и воини, или греша?

Джон с наслада отхапа от кълката. Никак не му бе неприятно да дразни собствените си привърженици.

— Понякога имам чувството, че ви предлагам смарагд, когато камъче чакъл би било напълно достатъчно. Това е бижу с рядък блясък.

— Пфу! — нетърпеливо отвърна Дьо Ла Вил. — Всички жени са еднакви.

— Сляп ли сте? — неочаквано се намеси Мортимър, седящ все още край огъня, макар и вече малко пиян. — О да, скъпи принце, предлагате му чудесна кобила, докато той мечтае за някоя крава! — той гръмко се засмя и Дьо Ла Вил скочи.

Разгневен изтегли меча си.

— Искате да ви пробода в сърцето ли, Мортимър?

— Седнете, Дьо Ла Вил! — заповяда Джон. — Навярно бихте се чувствали по-добре с някоя крава. Смарагдът, за който става дума, притежава буен темперамент и желязна воля.

— Която ще се огъне пред моята! — Дьо Ла Вил с неудоволствие прибра меча си в ножницата. — А темперамента ѝ ще обуздая!

— Което би било жалко — провлачи Джон и светлите му очи се присвиха. — Може би трябва да се огледаме, за да ви...

— Не! — изкрещя Дьо Ла Вил, седна отново и удари с юмрук по масата толкова силно, че чинията на принца издрънча.

Джон го зяпна.

— Истинско нещастие е, че се нуждая от меча ви!

— Вие ми обещахте тази жена!

— Да, но вече я искам за себе си. — Принцът съвсем умишлено разпалваше огъня в гърдите на Дьо Ла Вил. — Тя е достойна за мъж, който ще се възкачи на трона, не мислите ли?

— Но... — понечи да възрази Дьо Ла Вил.

— Ако някое момиче е заслужило да сподели кралското ложе, то това е Катрин! За жалост тя не е принцеса и още по-жалко, че вече съм женен. — Истинска страст караше гласа му да трепери. — Понякога през ума ми минават известни мисли...

Дьо Ла Вил отново се изправи.

— Вие ми обещахте!

— Седнете! — изсъска Джон, след което отново се усмихна. — Е добре, ще я имате! — подпрял лакти на масата, той кръстоса ръце и се наведе към Дьо Ла Вил. — Но сега ме чувайте, дебелак такъв! Ако искате да спечелите тази плячка, погрижете се малко за маниерите си. Ще разговаряме с дамата учтиво и приятелски.

— Тя ще ме отблъсне.

— Може би да, може би не. Но това дали ще каже „да“ или „не“ е абсолютно без значение. Още тази нощ ще извоюваме обещание от нейна страна, ще видите...

Кет не чу какво отговори Дьо Ла Вил. Тя стоеше с Мари на вратата на залата, водеща към кухнята. Междувременно Хауърд бе изпратен да донесе пастети, сладкиши и други лакомства.

— Ох, какво си говорят? — прошепна тя. Мортимър се бе приближил към масата, слушайки внимателно, свещеникът се бе навел напред и със склонените си една към друга глави четиримата приличаха на шайка заговорници.

„Те са си такива“ — мислеше Кет.

— Нещо не е наред — прошепна Мари. — Какво ще правите? О, госпожице, принцът иска още днес да ви омъжи за този негодник!

— Но той няма да посмее, аз съм любимка на Ричард — беззвучно отвърна Кет. — Това ще ги разубеди.

Предупреждението бе излишно. Още преди няколко часа Катрин знаеше какво я очаква. Сега тя трябваше да изиграе ролята си в тази коварна интрига.

— Не се тревожи, Мари, мога сама да се грижа за себе си.

Да можеше наистина да е толкова уверена, колкото звучеше гласа ѝ. Съжаляваше, че не е подслушала целия разговор. Иначе би била по-добре подготвена.

— Пожелай ми успех — помоли тя, стискайки ръката на камериерката си. Преди Мари да успее да я задържи или да ѝ даде още някакъв съвет, Кет се завърна при гостите си, величествено вдигнала глава.

— Лакомствата скоро ще бъдат сервирани, отче, господо, Ваша милост — тя кимаше усмихната на всеки един от тях, отново заемайки мястото си край масата.

Когато ръката на Дьо Ла Вил едва-едва докосна нейната, младата жена имаше чувството, че я полазиха мравки. Тя преглътна с усилие. Ще успее ли да изиграе добре ролята си? Баща му бе заплашвал нейния и бе възпитал сина си на безмилостна жестокост. Кет се насили да добави:

— Имам и специална изненада за вас — кафе от Светите земи. Със сигурност вече сте опитвали тази напитка, но човекът, който ми го продаде, е сътворил наистина изключителна смес. Купил я е от търговците, върнали се в Англия заедно с ранените рицари.

— Кафе, тази езическа помия! — презрително викна Дьо Ла Вил. — По-добре ми налейте хубаво френско вино!

Принцът улови пръстите на Кет и ги поднесе към устните си.

— С радост ще опитам от вашата „помия“, графиньо. — Тя сведе глава и Джон я подкани: — Нека сервират последното блюдо. Трябва да поговорим по делови въпроси.

— Разбира се, Ваша милост — Кет се изправи и плесна с ръце.

Хауърд се появи веднага, съпроводен от няколко кухненски прислужници. Кет стисна зъби, виждайки как Дьо Ла Вил се отнася с тях като с леки жени. „Колкото по-млада, толкова по-добре“ — съвсем ясно говореше погледът му. Навярно ръцете му щяха да влязат в действие, ако не го спираше смръщеното чело на Джон.

— Кафето ще поднеса лично — обясни домакинята на Хауърд и отпрати слугите. Тя наля кафе от една хвърляща топли отблясъци медна кана в изящни порцеланови чашки. Всеки от мъжете протегна своята чаша освен Дьо Ла Вил, на когото Кет предложи още вино. След това отново седна, усмихвайки се на Джон.

— Е, Ваша светлост, за какво става дума?

Принцът отвърна без увъртане:

— За вашата женитба.

— Но принце, мой настойник е крал Ричард. В негово отсъствие не бих могла да се омъжа, съвестта не ми позволява — тя невинно погледна отец Донован. — Отче, редна ли е изобщо подобна женитба?

Свещеникът знаеше, че това в никакъв случай не е невинен въпрос.

— Госпожице, Ричард е далеч, Бог да богослови краля. В негово отсъствие принц Джон трябва да се грижи за вашето добруване.

— Ах, разбирам. И въпреки това, решавайки да се омъжа, трябва да се съобразявам със закона, иначе собствеността ми не би преминала в притежание на моя съпруг. А кой мъж не би желал да стане господар на подобен замък? Мисля, че ще бъде несправедливо спрямо съпруга ми да се омъжа в отсъствието на крал Ричард, макар и братът на краля да е един толкова благороден принц. Не е изключено Ричард да възнагради с моя замък някой воюващ на негова страна храбър рицар. Стореното в негово отсъствие лесно би могло да бъде анулирано.

— Мъжът не позволява да му бъде отнето онова, което притежава... — понечи да отговори Дьо Ла Вил, но спря, изохквайки, очевидно настъпен под масата от Джон.

Принцът вдигна ръце.

— Понастоящем Ричард, заедно с храбрите си рицари, е далеч. Но в тази зала има един мъж, изгарящ от любов към вас, госпожице, който не дръзва сам да говори за себе си. Този мъж ми е, ех, близък на душата и е достатъчно могъщ, за да управлява замъка. За вас, разбира се.

— За мен, разбира се.

— Вашето щастие би му било скъпо и свидно. Той има благословията ми, а... — Джон се наведе към ухото ѝ, а смехът му бе по-скоро заплашителен, отколкото приятелски: — И така, като ваш принц и настойник, а също — като заместник на брат си, ви моля да приемете предложението на този мъж, който ще ви бъде закрила от всички разбойници.

Всички занемяха в очакване — без съмнение на нейния отказ. С какво удоволствие би скочила и изкрещяла в лицето на Дьо Ла Вил, че по-скоро ще умре, отколкото да се остави в изцапаните му с кръв ръце... Но тя остана на мястото си, забивайки под масата нокти в дланите си и запазвайки същото невинно изражение.

— Никога не бих дръзнала да пожелаая титлата „принцеса“, ваша светлост. Никога, дори и да не ви обвързваше брачният обет. Отец... — продължи тя с малко злорада усмивка — отец Донован не би могъл да е мъжът, който желае ръката ми. Кой тогава ми оказва тази чест? Жерал Мортимър или Раймон дьо Ла Вил.

Мортимър за малко не изплю сладкото кафе, което току-що бе отпил, а Дьо Ла Вил — да се задави с виното си. Леко объркан, Джон се облегна назад.

— Дьо Ла Вил е този, който желае ръката ви, госпожице. Какво ще кажете?

Страните на младата жена поруменияха от гняв. Тя рязко сведе поглед.

— Наистина, голяма чест, господин Дьо Ла Вил. Но отсъствието на Ричард ме притеснява и по тази причина се нуждая от време. Навярно за няколко месеца ще се оставя да бъда убедена, приемайки предложението на един толкова необикновен мъж.

Очите на Джон се присвиха.

— Ще трябва да решите за няколко дена, госпожице.

За да не покаже омразата, святкаща в очите ѝ, тя все още не вдигаше клепки.

— Както желаете, Ваша светлост — тя се надигна от мястото си, опасявайки се, че ще започне да крещи, проклина и буйства, ако още миг остане в това помещение.

Принцът и свитата му също се изправиха.

— Благодарим за гостоприемството, госпожице. Сега трябва да тръгваме.

— Толкова скоро — останала без дъх прошепна тя.

Дьо Ла Вил улови ръката ѝ, а устните му опариха пръстите ѝ.

— За да се върна по-скоро — с дрезгав глас обеща той, а на Кет отново ѝ се стори, че някакви отвратителни, слузести червеи полазиха по кожата ѝ. Странно! Той бе хубав мъж и въпреки това толкова отблъскващ. Перверзните му склонности сякаш бликаха от всяка пора на тялото му.

— Винаги на ваше разположение — промърмори тя и бързо отстъпи.

Джон се сбогува, целувайки я по двете бузи. За щастие нито отец Донован, нито Мортимър направи опит да я докосне.

Тя плесна с ръце и прислужниците отново се появиха. Кучетата си играеха между хората, заети със задълженията си, подаващи с дълбоки поклони наметките на принца и свитата му и съпровождащи Кет при изпращането на гостите.

Конете бяха доведени бързо и щом и последният конник потъна в мрака, усмивката изчезна от лицето на Кет.

— Вдигнете моста! — заповяда тя, почти задушаваща се. Докато прислугата бързаше да изпълни дадените заповеди, господарката на замъка се затича нагоре по стълбата.

В спалнята Мари се втурна насреща ѝ.

— О, какво ще правите?

— Проклятие, не зная! — гневно кръстосваше стаята Кет.

— Няколко дена... Дотогава Ричард няма да се върне. Но вие не бива да се омъжвате за този ужасен човек. Трябва да помолите Робин за помощ и да избягате от Англия.

— Естествено! О, Мари, ти си ангел! — Кет хвана с ръце кръгло лице на камериерката си и я целуна по върха на носа.

— Още утре сутринта ще уредя всичко. Ще изпратя прислугата и рицарите си в някой друг замък и ще последвам Ричард из Светите земи.

Камериерката ужасена смръщи чело.

— Не, това би било твърде опасно! Отидете в Нормандия!

Кет поклати глава, а очите ѝ блестяха от весела възбуда.

— Към Ерусалим!

— Госпожице Кет...

— Решението ми е окончателно, а ти идваш с мен.

— Аз! В тази езическа страна! О, не, госпожице, моля ви, помислете още малко, легнете си, а утре на свежа глава ще решите!

Вместо отговор Кет само се засмя. Откакто взе решението се чувстваше безкрайно облекчена.

— Помогни ми да се съблека и се погрижи нещата ми да бъдат прилежно опаковани. Ще пътувам с малко багаж, така че ще взема само един сандък.

— Но, Катрин...

— Елеонор Аквитанска също е участвала в кръстоносен поход. Не само леки жени съпровождат рицарите.

Мари с вайкане събираше дрехите, захвърлени на пода от господарката ѝ. Кет нахлузи една нощница и предизвикателно попита:

— Или по-добре да се оженя за Дьо Ла Вил? Не разбираш ли? Само при Ричард ще съм в безопасност.

— Света Богородице! — прошепна Мари, прекръствайки се. — След като вече толкова години издържам с това своенравно момиче, трябва да съм си заслужила място на небето.

— Имаш предвид, толкова много години с тази графиня! — напомни ѝ Кет и театрално въздъхна.

Мари не ѝ обърна внимание.

— Света Богородице, помогни! Не позволявай на тази глупава... графиня, да заложи на карта живота и на двете ни в някаква далечна пустиня!

Тя отново се прекръсти и се усмихна по посока на Кет.

— Тя ще ви попречи.

Въпреки яда Кет не можа да сдържи смеха си.

— Ако не се държиш като добра прислужница и не изпълняваш желанията ми, ще бъда принудена да те замеря с нещо. Сега върви, Мари! Трябва да поспя, защото утре ще имам нужда от всичките си сили и ясен разсъдък.

— Хм! — неодобрително изсумтя камериерката, запътвайки се към вратата, където спря в очакване.

— Лека нощ, Мари.

— Хм! — повтори жената толкова презрително, колкото ѝ бе възможно и най-сетне остави господарката си сама.

Кет се строполи в леглото, а мислите ѝ се тълпяха една през друга. Планът ѝ наистина бе опасен и трябваше да бъде много предпазлива. Ако я заловят... Но какво имаше за губене? Никоя участ не би била по-непоносима от брака с Дьо Ла Вил. Дори смъртта бе за предпочитане. Оставаше ѝ един единствен изход — бягството.

Този човек би се отнасял с нея така, както с момичето в гората, би я измъчвал и насилвал. Никой благороден рицар в блестящи доспехи нямаше да ѝ се притече на помощ. Трябваше да се спасява със собствени сили.

Недалеч от замъка Робин усети същия хладен вятър, погалил страните на Кет. Изведнъж сякаш някакъв великан се наведе към земята, която бе облъхната от ледения му дъх. Във въздуха се вдигна прах и сухи листа.

Робин затвори очи и се вслуша в шума. Странна, черна нощ. Облаци закриваха и отново разкриваха сребърната луна.

„Нощ, сякаш сътворена за старите божества“ — мислеше Робин. Макар християнството да господстваше из тези земи вече толкова столетия, все още имаше хора, вярващи в някогашните богове. „И защо не?“ — запита се той. На първи май все още танцуват около окичени дръвчета, а в нощта преди Все светии се кръстят и избягват да се приближават до гробища.

Да, тази нощ бе подходяща за езическите божества. Както и за демони, идеци от пъкъла или промъкващи се по земята в човешки облик.

Отваряйки отново очи, Робин видя между дърветата да проблясва сребро. Той чакаше засмян. Значи не се е излъгал. Листата на дърветата шумоляха още по-силно. Голям черен жребец пристъпи към полянката, язден от едър мъж в сребърна ризница и черна наметка.

— Ти се върна! — въодушевено извика Робин.

Мъжът скочи от седлото и топло разтърси ръката му. Двамата радостно се поздравиха, свързани от родство и приятели по своя собствена воля. По произход може и да се различаваха, но душите им си приличаха.

Отначало Сребърния меч бе малко обезпокоен от решението на по-младия си роднина да стане най-добрия стрелец с лък в света. С течение на времето бе разбрал, че Робин, най-младият саксонски наследник на рода Лоскли, ще води битки през целия си живот.

Сребърния меч му бе давал уроци, за да го превърне в добър войн. Междувременно Робин наистина бе надминал всички в стрелбата с лък, но в борбата с меч учителят все още превъзхождаше ученика.

— Мили Боже, вече вярвам на чудеса! — рече Робин. — Как е възможно това?

— Дълга история...

— Тъкмо научих за приключението ти от днешния следобед.

— Наистина? Как така?

— Забравяш съгледвачите ми, които са навсякъде из гората.

— Ах, тогава появяването ми е било излишно. Хората ти и без това са щели да се намесят.

— Не, без твоя помощ момичето щеше да бъде изнасилено и измъчвано, може би дори убито. Дьо Ла Вил е жесток развратник.

— Без съмнение.

— Но може би сега е възможно да бъде поставен на мястото му.

— С тази цел лорд Монджой бе изпратен обратно в Англия.

— Истина ли е това? Лъвското сърце те е изпратил у дома? — Робин със смях вдигна поглед към небето. — Слава на Всемогъщия!

— Сигурно ще си му още по-благодарен, когато ти разкажа всичко — отвърна Дамиан, мръщейки чело. — Като лорд Монджой, аз притежавам документи, упълномощаващи ме веднага да се оженя за госпожица Катрин дьо Монтрен и да управлявам замъка.

— Ти и Кет! — изрече Робин, останал без дъх, след което тихо се засмя. — Това е направо чудесно!

— Навярно госпожицата е на друго мнение.

Робин вдигна рамене.

— Признавам, че лорд Монджой не е сред любимите й рицари. Но тя не го познава много добре. Най-малкото, поне ще се радва, че

съдбата ѝ е в твои ръце. Джон има други планове за нея.

— Дьо Ла Вил.

— Да. А ти нямаш представа колко безпределна е омразата ѝ към този човек.

— Мога да си представя.

Известно време двамата помълчаха, докато мислите им се рееха назад в миналото. В действителност омразата към Дьо Ла Вил бе белязала тези три години.

— Толкова се радвам — потвърди Робин. — Толкова безсънни нощи съм се тревожил за Кет. Тя страстно се застъпва за селяните и много се боя за нея.

— Навярно тя се бои от Монджой.

— Няма да ти е лесно с нея... — Робин се засмя, но веднага отново стана сериозен. — Бъди внимателен с нея, защото много я обичам. — След това колебливо добави: — Ти не изпитваш нищо към нея. Както е известно, още тъгуваш за хубавата Алиса.

— Разбира се, че ще бъда мил с нея. Но едно трябва честно да ти призная — оженя ли се за някоя жена, ще водя истински семеен живот с нея.

— Разбира се.

— А аз бих заложил живота си, за да я защита.

— Ако можеше да те опознае така добре, както аз те познавам! Дойде точно навреме. Сега няма да се налага да престъпвам дадената дума. А ти, Сребърен меч, ще защитаваш повереното ти от краля. Днес Джон и свитата му бяха в замъка Монтрен и принцът е направил на Кет предложение за женитба от името на Дьо Ла Вил. Тя смяташе, че подобна женитба би била невъзможна в отсъствието на краля, но аз се съмнявам в това. Затова тази нощ възнамерявах да наблюдавам замъка. Кет провали плана ми.

— Как така?

— Накара ме да ѝ обещавам, че кракът ми няма да стъпи в замъка ѝ. Това ми бе неприятно, но тя не ми остави никакъв избор.

— Робин, мило момче, изобщо не знаеш как да се отнасяш със жените.

— А ти знаеш по-добре?

— О, да, приятелю. В моя дом желанието ми ще е единственият закон.

— Ще видим. Безпокоя се.

— Вече няма от какво да се боиш. Дръж на думата си и бъди сигурен, че замъкът ще бъде добре охраняван — Дамиан отново подаде ръка на младия мъж.

— Наистина е чудесно, че се завърна. Без теб не бе същото.

— Знаеш, че трябваше да отида в Светите земи.

— Разбира се. По право ти си рицар на краля.

— Въпреки това можеше и двамата да увиснем на бесилото.

Робин се ухили.

— Би могло. Но по пътя към ада ще вземем със себе си безброй мъже.

Той наблюдаваше как Сребърния меч се метна на врания си жребец и препусна в нощта — призрачна сянка в сребърно и сиво, разтворила се в бледата лунна светлина.

Щеше ли Кет да одобри избора на краля? Сигурно не.

Робин усмихнат си спомни как братовчедка му изговаряше името Монджой от онази злополучна среща насам. Дамиан изглежда също ѝ бе ядосан. Разговаряйки за нея, той наистина се изразяваше предпазливо, но я намираше за капризна и своенравна, момиче, което в никакъв случай не се държи по подобавация за една господарка на замък начин. Никога не би я наранил и ако се наложеше, щеше да рискува живота си, за да я защити, но не бе в състояние да я разбере. Както и Кет него.

А Робин, който обичаше и двамата, мислеше, изпълнен с надежда: Може би все някога ще се сблизат. Но преди това ще хвърчат искри.

Той тихо се засмя, но веселостта му бързо отлетя. Тези искри можеха да хвърчат още тази вечер, когато Сребърния меч защитава Кет. Странна нощ... Вятърът отново стана студен, брулеше клоните на дърветата и сякаш нашепваше предупреждение.

Недалеч от замъка Сребърния меч също долови странното свистене във въздуха. Той седеше върху жребеца си, обгърнат в черна сянка, слушаше шумоленето на листата и усещаше ледените пръсти на нощта. Силният бриз безмилостно огъваше клоните на дърветата, вещаейки опасности. Облаци покриха луната и когато тя отново се

показа, водата в защитния ров около замъка блестеше като живак. В бледата светлина пред Дамиан се извисяваше замъкът, могъщ и готов за отпор срещу всякакви врагове.

Конят нетърпеливо ровеше с копита в шумата.

— Още не! — тихо го предупреждаваше ездачът му.

И докато изричаше тези думи, тишината на нощта внезапно бе нарушена. Някъде дрънчеше и скърцаше метал. Подвижният мост се спусна, след което се разнесе кълтящ вик. От гората изникнаха конници, а от бойницата на замъка един от стражите се строполи мъртъв, уцелен в сърцето от стрела.

— Давай! — подкани жребеца си Дамиан, отпускаяйки юздите.

ГЛАВА ШЕСТА

Катрин най-сетне заспа. Не знаеше кога точно чу първите тихи отгласи от звън на метал, нито как веднага разбра намеренията на своите врагове. Те бяха изоставили всяка предпазливост, за да решат проблема с едно безогледно отвличане. „Защо бях толкова сигурна, че няма да посмеят?“, упрекуваше се тя.

Полуразбудена от шума, тя лежеше неподвижно в леглото и се заслушваше.

Отново дочу звън на оръжия. В гърдите ѝ се надигна изпепеляващ гняв. Как смееха? Този замък бе неин и в него живееха хората ѝ. Вследствие интригите на принца тя имаше на разположение незначителен брой въоръжени мъже и някои от тях трябва да бяха намерили смъртта си при опита да отблъснат подлите нападатели. Момичето скочи от леглото, втурна се към прозореца и дръпна завесата настрани. Напрегнато се взря надолу по посока на крепостния ров и подвижния мост. Тогава до слуха ѝ долетя първият вик и тя видя един от стражите ѝ да полита във водата.

Тези хора, промъквачи се в мрака и сеещи смърт, наричаха други „бандити“ и „негодници“! Вероятно бяха увидели копитата на конете си в парцали, за да се приближат възможно най-безшумно и да не събудят господарката на замъка, но разнеслият се преди миг вик и скърцането на подвижния мост говореха недвусмислено за ставащото под булото на нощта. Нападателите, които не носеха със себе си никакви факли, вихрено се втурнаха в двора. След отдалечаването на Джон и свитата му някой от хората на Дьо Ла Вил трябва тайно да бе останал в замъка, за да пререже гърлата на часовите край портата и да спусне подвижния мост.

Отново се бе възцарила тишина. На призрачната лунна светлина нощта бе пълна със сенки и призрачни видения. Нежна кехлибарена светлина блестеше по повърхността на водата в крепостния ров и осветяваше осмоъгълния замък с неговите кули и бойници.

Луната бе закрыта от облак и Кет изтръпна. Когато бледата светлина отново поразпръсна мрака, Кет съзря на бойницата точно срещу прозореца й един мъж, чието лице бе в сянка, но мечът му блестеше като сребърен огън.

Сърцето й щеше да изскочи от гърдите. Това ли бе жалкият плъх, спотаил се в нощта, за да се промъкне иззад нищо неподозиращите стражи и да ги прободне в гръб?

Проклет негодник, гневно мислеше тя. Нови облаци, подобно черни привидения, изплуваха на небето. Колко бързо идваха и си отиваха... Когато луната отново се показа, мъжът бе изчезнал.

Заблудила ли се бе, че е видяла някого? Може би въображението й, подведено от играта на светлини и сенки, й бе изиграло лоша шега? Без значение бе дали непознатият се е промъквал покрай стената, или е бързал надолу по стъпалата на кулата, Кет знаеше кой го е изпратил и защо. Естествено Дьо Ла Вил бе разбрал, че тя не е някоя глупачка и че само привидно се съгласява с настояванията на принца, но никога не би се решила на тази женитба доброволно.

— По-добре да умра! — ядосано прошепна тя. Наистина ли? От замайващата височина на кулата тя се взираше надолу към крепостния ров. Не, не би се решила да скочи от прозореца. Освен всичко останало, това би било и един вид капитулация. Ще се бори до горчивия край, какъвто и да е той. Или може би...

Най-добре да направи опит за бягство. Кет се втурна към тайната врата, извеждаща в тунела. Този път Мари я нямаше, за да затвори вратата след господарката си. Когато впоследствие откриеха тунела, това наистина би било жалко, но не толкова, колкото женитбата с Дьо Ла Вил. Натискайки камъка, отварящ тайната врата, тя дочу странен скърцащ шум. Нищо не последва, вратата не поддаваше.

— О, Боже! — отчаяно извика Кет, удряйки с юмручета по стената. Нещо бе станало със стария механизъм в най-неподходящия момент.

Тя затаи дъх. Викът й бе последван от дълбоко мълчание. След това, съвсем наблизо се разнесе шум — звън на оръжия. Враговете бяха проникнали в двора и се изкачваха по витата стълба, водеща към спалнята на господарката на замъка, която се намиреше в северната кула.

Млада жена трескаво се обърна към прозореца, надничайки в нощта навън. Под нея зееше черният, пълен с вода ров. Кет отчаяно поклати глава. Просто не можеше да го стори, особено в последния миг...

В мрака отново проблесна сребро и Кет вдигна поглед по посока на бойницата. Призраци ли виждаше? Не, там, размахвайки меч, стоеше една едра фигура, сигурно някой от хората на Дьо Ла Вил — онзи, който се бе вмъкнал в замъка като крадец и бе убил стражите край моста. Тя се взря в сянката.

Мъжът отвърна на погледа ѝ. Изобщо не му хрумна, че младата жена го смята за един от негодниците, нахлули в замъка ѝ. Затова значи се бе върнал малко преди да превземат Ерусалим.

Не му бе трудно да проникне в замъка, след като остави жребеца си Луцифер в гората, за да последва незабележимо нападателите. На портата на замъка те бяха поставили часови и затова на Дамиан му се наложи да се покатери по стената с помощта на въже, увито около един от зъберите на бойницата.

Сега се опитваше да си поеме дъх. Подобно катерене се предприемаше обикновено без доспехи и неудобна наметка. И всичко това заради нея!

Ако беше някоя послушна госпожица, която знаеше как да се държи, кралят навярно отдавна да я е омъжил и на Дамиан нямаше да му се налага да се катери, облечен в ризницата си, за да я спасява. Но не, тя бе поела една голяма част от разходите около похода на Ричард, за да си осигури независимост, да кръстосва горите и напада невинни хора, постоянно излагайки се на опасност. Това не съвпаднаше напълно с идеала му за съпруга, а и някога бе обичал друга — прекрасна девойка, блага и дружелюбна, с лъчист поглед, пленителен глас и очи, пълни с обещания.

Очи, които се бяха склопили завинаги. А този замък, заедно с господарката му, бе неговата награда за вярната служба, замък, който искаха да му отнемат.

Но докато се взираше в мрака, Дамиан усети в душата си странна промяна. На треперещата светлина на свещите той съзря графинята, изправена край тесния прозорец на кулата. Той умишлено бе застанал от тази страна на замъка, за да държи под око Катрин. Забралото от

фина стомана, скриващо лицето му бе вдигнато, за да може да вижда по-добре.

В този миг госпожицата се отвърна от прозореца, подобно кошута, бояща се да не попадне в някой капан. Колко грациозни бяха движенията ѝ. Приличаше на ефирна римска или древногръцка богиня или на някоя от жриците друиди, живели някога из тези земи. Нощницата и косите на момичето плътно обгръщаха тялото му. На светлината на свещите фините бели одежди го правеха да изглежда едновременно невинно и прелъстително.

Наистина тази девойка бе разюздана, своенравна и прекалено темпераментна, но едновременно с това и дяволски красива с пищните си гърди, тънка талия, нежно заоблени хълбоци и дълги крака. На призрачната светлина тя приличаше на видение от мрамор и злато, статуя от алабастър, обгърната от блестящи руси коси. А лицето ѝ! Фино изрязани черти, сочни устни, високи скули и големи блещукащи очи, пълни с гняв и уплах, които Дамиан можеше да види дори в мрака и от толкова далеч.

В душата му нещо трепна и той бе изумен от огъня, обхванал го толкова ненадейно. Способността да обича може и да е умряла, но желанието, жилава и непобедима сила, остава да живее в мъжа дори когато той вече не познава по-дълбоки чувства.

Тази графиня определено не го оставяше безразличен. Тя ще бъде негова жена! „Не и ако тази нощ се проваля“, напомни си той и отново спусна забралото на шлема си. По тялото му премина тръпка, спомняйки си за думите на Ари Абдул за пророчеството, изречено малко преди срещата на Дамиан с Ричард. Ще се ожени за нея, но тя ще го измами в мрака.

Никога не се бе хвалил, но това сега бе без значение. Сребърния меч трябваше да се бори и победи. Чак след това щеше да се заеме с бъдещето.

В този момент Катрин не се интересуваше нито от Монджой, нито от Сребърния меч. Цяла бе обзета от гняв към Дьо Ла Вил и подлите му съучастници.

Вярвах ли тези глупаци, че е достатъчно само да проникнат зад стените на крепостта, да убият стражите и поставят исканията си, за да ги последва тя покорно? Или се надявах да я изненадат спяща и отвлекат още преди да се е осъзнала? Противно на очакванията им тя

ще се бори с всички сили. Навярно няма да посмеят да я наранят, докато е в състояние да се съпротивлява. А след това?

Отново я обзе отчаяние. Дори и да се бореше храбро и упорито, в крайна сметка хората на Дьо Ла Вил щяха да я надвият. Само кралят можеше да ѝ помогне. Но сега той превземаше някакви мюсюлмански крепости в Светите земи, сражаваше се със Саладин, великия ислямски султан...

— Дявол да ви вземе, Ричард! — изруга тя.

На стената в стаята висеше мечът на баща ѝ и момичето стъпи на един сандък, за да го достигне. С оръжието в ръка се почувства малко по-добре.

Нямаше време за губене. Нападателят вече бяха достигнали до северната кула. Навярно мислеха, че сега, когато плячката е почти в ръцете им, всяка предпазливост е излишна.

Накъде, питаше се Катрин. Имаше един единствен изход — нагоре, към най-високите зъбери на кулата. Само при мисълта ѝ се зави свят. Страхът ѝ от високото щеше да ѝ изиграе лоша шега. Но Катрин не издържаше повече в тази стая. Тя отвори тежката врата. На стъпалата стоеше рицар в ризница, шлем със спуснато забрало, но нозете му бяха незащитени. Тънката материя на туниката му говореше за аристократичен произход и богатство.

— Госпожице! — слисан прошепна той. Значи наистина са възнамерявали да я изненадат докато спи. Но тя бе будна, знаеше за плановете им и погледът ѝ го показваше достатъчно ясно. Мъжът се изкашля и дрезгаво добави: — Трябва да ме последвате, графиньо, веднага... заповед на господаря ми.

— И кой е той, господине?

— Това не бива да издавам...

— А пък аз не съм готова да ви последвам — изфуча тя — Омитайте се от замъка ми! Кой ви е позволил да влизате?

Мъжът се колебаеше. Тя видя съучастниците му да се изкачват по стълбата и едва не изгуби кураж. Най-малко десетина души... Каква надежда ѝ оставаше при такова числено превъзходство на враговете ѝ?

— Съжалявам, госпожице, трябва да дойдете с мен.

На Кет ѝ се стори, че долавя искрено съжаление в гласа му. Тя бавно поклати глава.

— Госпожице Катрин, ще ви отведем на сигурно място, в дома на един добър и богобоязлив рицар, кълна ви се!

— Добър и богобоязлив? — тихо повтори тя. — Силно се съмнявам в това. Идвате от името на мъж, излязъл от ада и нямащ никаква власт над мен. Никой освен Ричард няма право да ме изведе от моя замък.

— Стана късно — промърмори един от мъжете, изкачили се по стълбата заедно с него. — Защо просто не я вземем?

— Какво искате? — изфуча водачът им. — Да я пробода ли? Господарят ми иска годеницата поне да е жива, ако не мила и любвеобилна. — Той отново се обърна към Кет: — Моля ви, госпожице, така или иначе ще дойдете с нас. Не разбирате ли...

— Ако намеренията ви бяха почтени, нямаше да криете лицето си зад този шлем! Когато Ричард разбере за ужасното ви държане, горчиво ще се каете, кълна ви се!

— Ричард не се интересува от Англия и англичаните! — изруга мъжът, застанал непосредствено зад водача. — Да побързаме! Ще ни последвате волю или неволю, госпожице!

— В никакъв случай! — отвърна тя, безкрайно доволна от ледената нотка в гласа си. Никой не би казал, че цялата трепери, а студът на каменния под прониква през краката ѝ чак до костите.

— Госпожице... — водачът на групата пристъпи към нея и тя извади меч от ножницата толкова изкусно, колкото бе виждала да го прави баща ѝ. Младата жена със задоволство видя, че нападателите ѝ се поколебаха.

— Да, аз умея да се защитавам! — предупреди тя.

— Тя е само едно младо момиче! — прошепна някакъв глас в дъното.

— Не, приятелю — отвърна друг, — виж красотата ѝ, блестяща на лунната светлина! Тя вече не е момиче.

— И лордът я е избрал за своя жена! — енергично подчерта водачът.

С насочен срещу нападателите меч тя заотстъпва нагоре по стълбите, внимавайки да не настъпи полите на бялата си ленена нощница.

— Госпожице! — извика първият рицар. — Хвърлете оръжието! Не искаме да ви нараняваме!

— Вие проникнахте в замъка ми, избивате хората ми, за да ме отвлечете и твърдите, че не сте искали да ме нараните! — презрително отвърна тя. — Мисля, господине, че вече ми причинихте достатъчно голямо страдание.

— Хвърлете меча!

— Не, вие извадете вашия! Защото когато направите опит да се приближите до мен, ще трябва да внимавате за частите на тялото си под кръста, за да не ги изгубите!

Сега мъжът бе обзет от видимо колебание. Той хвърли поглед към онази част от тялото си, която трябва да бе особено важна за него, сякаш искаше да се увери, че всичко все още си му е на мястото.

— Хайде, Мишел! — присмя се един мъж зад него. — Госпожицата сигурно няма представа как се държи меч.

— Напротив, има, Мишел! — увери го Кет.

— Госпожице! — клетият Мишел постепенно изпадаше в отчаяние. — Трябва да ме съпроводите!

Острието на меча светкавично се насочи към споменатите части на тялото му.

От по-долните стъпала долетя смях.

— А ни разправяха, че сме нямали нужда от цели доспехи.

— Свършвай най-сетне с нея, Мишел.

Водачът се извърна. Досетливостта очевидно му бе изневерила.

— Направи го ти, Робърт!

Робърт бе изтикван напред. Когато се опита да улови Кет, тя вдигна меча. Мисълта да го убие я отблъскваше, но трябваше да им даде ясно да разберат, че няма да се остави да бъде изплашена и уловена.

Острието засегна само горната част на ръката му. Мъжът изкрещя от болка и зяпна, разгневен от унижението.

— Ще си платите за това, госпожице! — извика той и се хвърли напред.

— Не! — изкрещя някой зад него. — Не бива да я нараняваш!

Ах, ето къде бе преимуществом й. Кет отстъпи още крачка с насочено към нападателя оръжие.

— Изчезвайте!

— Не, хвани я! — ядосан заповяда Робърт. — Не може да надвие всички ни!

Мъжете едновременно се втурнаха нагоре по витата стълба. Удари от меч се посипаха, стремейки се да избият оръжието от ръката ѝ, но тя ги парира. Скоро обаче ръката започна да я боли. Бе мерила сили с най-добрите фехтувачи и като единствено дете и любимка на графа бе участвала в уроците, които той даваше на племенника си. С усърдието си нерядко бе поставяла на изпитание търпението на баща си. Момичето умееше да използва способностите си, но му липсваше сила, за да държи нападателите на разстояние още дълго. Всеки момент щяха да ѝ отнемат оръжието.

Докато се отбраняваше, доколкото може от сипещите се върху ѝ удари, Кет вдигна поглед над главите на мъжете и извика:

— О, слава на Бога, най-сетне дойдохте!

Както се бе надявала, думите ѝ имаха ефект. Мъжете спряха объркани и се извърнаха, търсейки с поглед някого надолу по стълбата. Кет нямаше нужда от повече. Тя се обърна, изкачи останалите стъпала и натисна вратата, извеждаща към бойницата.

Дъхът ѝ секна от ужас. Врата заяде.

— Не! — простена тя и с всичка сила се хвърли срещу нея. Напразно. Като че ли камъните и вратите на собствения ѝ дворец се бяха съюзили срещу нея.

Младата жена още веднъж натисна с рамо вратата, която най-сетне се отвори.

Задъхана, Кет се потопи в ледената нощ навън, като едва не се спъна в полите на нощницата си, но все пак успя да захлопне вратата след себе си. Тя само би забавила преследвачите ѝ, но това бе без значение. С гръб към вратата, тя се взираше невярваща и изплашена в един силует с черна наметка, носещ се в нощта като огромен черен гарван. Мъжът очевидно висеше на въже, увито около някой зъбер на стената. Врагът, когото бе видяла преди малко, навярно копелето, което бе останало след заминаването на принц Джон и спътниците му... Негодникът, спуснал подвижния мост, така че един почти непревземаем замък бе станал съвсем лесна плячка.

— Госпожице... — достигна до нея дрезгав глас.

— Не! — извика тя, вдигайки меч, готова да го прободне. Той скочи, пускайки края на въжето — една неясна черна сянка, която също извади меча си.

— Хвърлете оръжието, госпожице!

— Никога! — тя стисна дръжката с две ръце и премина в настъпление.

— Проклятие! — изруга той. Остриетата се кръстосаха със звън, така че ударът разтърси цялото ѝ тяло, а зъбите ѝ изтракаха. — Мили Боже, хвърлете меча! — отново заповяда той. Пръстите ѝ се вкопчиха още по-силно в хладната стомана. Кет направи опит да отстъпи и той я последва — заплашително, призрачно видение, тъй като подобно на останалите нападатели мъжът криеше лицето си. Шлемът му обаче, за разлика от техните, бе от най-фина сребърна мрежа, закриваща лицето чак до устата и очите, а също раменете и гърдите. Ризницата не бе толкова устойчива, колкото кованите метални доспехи, но подходяща за битка с мечове, тъй като гъстата плетеница бе в състояние да предпази и от добре прицелени удари.

— Страхливец! — извика Катрин. — Криете се в мрака, не показвате лицето си!

— Хвърлете най-сетне меча си и ме чуйте...

— Ще скоча! — заплаши тя. Сега до слуха ѝ достигаха ударите на останалите мъже по вратата, която отново бе заяла. Скоро щяха да преодолеят преградата и да се окажат при нея, високо над крепостния ров.

— Да, може би наистина трябва да скочите — съгласи се той, а мечът му отново се стовари върху нейния. На подобна сила тя не бе в състояние да устои и оръжието ѝ издрънча на земята. Облечена в ръкавица ръка се протегна и я притисна към едно силно, мускулесто тяло. Ужасена, тя понечи да извика, но мъжът я притискаше толкова силно към себе си, че тя едва успяваше да си поеме дъх.

— Опитвам се да ви измъкна от тук! — ядосано ѝ се скара непознатият. — Престанете да се съпротивлявате! Достатъчно е и това, че сърцето ми едва не се пръсна, докато се катерех по стената. Трябва ли да ми създавате допълнителни неприятности?

— Побъркан ли сте! Вие започнахте всичко това...

— Нищо не съм започвал.

— Напротив. Вие сте един от тези мръсници...

— Нищо подобно, опитвам се да ви спася, госпожице. Така че престанете да се съпротивлявате!

Как би могла да се съпротивлява? Мъжът я стискаше толкова силно в желязната си прегръдка, че тя чувстваше топлината на тялото

му под ризницата и фината туника. Кожата и горещият му дъх заплашваха да я изгорят. Това нападение срещу сетивата ѝ обезсилваше младата жена толкова, колкото стоманената му ръка, която я обгръщаше. Как да се съпротивлява?

Ефирната ленена материя на нощницата ѝ не предлагаше никаква защита пред покоряващото излъчване на мъжа. Точно сега, когато имаше такава нужда от ясения си разсъдък, близостта на непознатия рицар заплашваше да замъгли ума ѝ.

— Чуйте ме, малка глупачко... — започна той.

Очевидно притежаваше някакви магически способности, сломяващи съпротивата ѝ. Но тя не се предаваше толкова лесно. Кет ритна подбедрицата му толкова силно, колкото можеше. Пръстите я заболяха, но това нямаше значение. Рицарят простена от болка.

„Все пак някакъв успех“, помисли си тя и изфуча:

— Пуснете ме! Вие сте един от тях!

В този момент вратата поддаде.

— Проклятие! — изруга мъжът с черното наметало и тикна Кет зад себе си. След това се хвърли срещу първия от нападателите, прекрачил прага. Кет с изумление видя неприятеля да пада. Разнесе се предупредителен вик, а през вратата напиреха още мъже.

Непознатият умееше да върти меч. Острието му попадеше точно в целта, там където ризницата на противника не покриваше напълно тялото му. С умели удари мъжът изваждаше противниците си от равновесие и ги пробождаше.

Кет ужасена се отдръпна към каменната стена, но виждайки, че прииждат все нови и нови нападатели, тя се наведе за меча си.

— Искам я за себе си! — изрева някой. — По дяволите господаря, тази плячка трябва да бъде наша!

— Не и в този живот, лекомислен негоднико! — отвърна рицарят с черна наметка и очевидно имаше право. Смъртно ранен, нападателят се строполи на земята.

Кет също трябваше да се защитава от двамата мъже, втурнали се срещу ѝ. В това време черният рицар просна един нападател, извърна се и прониза друг, опитал се да го изненада в гръб.

Кет извика ужасена, борейки се със зъби и нокти за живота си срещу двамата противници, които много скоро я притиснаха в ъгъла.

Но защо черният рицар се бореше с мъжете, които бяха на негова страна? Защо пък не? Коравосърдечният Дьо Ла Вил би осъдил на смърт дори собствените си хора, ако можеше да извлече полза от това.

Или непознатият наистина бе дошъл, за да я спаси? Възможно ли бе да е същият, който спаси момичето от лапите на Дьо Ла Вил, отнасяйки го на врания си жребец?

При всички положения Катрин бе изгубена, ако не напрегнеше всичките си сили. Нозете ѝ изтръпнаха върху ледения каменен под, полите на нощницата ѝ бяха разкъсани и измърсени, но което бе най-лошо — мечът натежаваше в ръката ѝ все повече и повече. Скоро нямаше да може да го повдигне. Кет отчаяно се бореше срещу двамата нападатели, парира един точен удар, но срещу втория бе безсилна.

Тя се свлече на колене и върхът на меч докосна гърлото ѝ.

Вдигайки глава, младата жена съзря очите на врага си, проблясващи иззад шлема му.

— Госпожице, победена сте! — триумфиращо извика той.

Но след миг победоносният поглед изчезна от очите му, те се втренчиха, заприличаха на стъклени и мъжът се строполи на земята. Кет сложи ръка на гърлото си, потискайки напирания вик на ужас. Облеченият в черно мъж стоеше зад онзи, когото току-що бе убил и протягаше ръка към нея.

Кет много добре разбираше, че това е ръката на човек, много по-опасен от всичките останали нападатели през тази зловеща нощ.

— За Бога, елате с мен, госпожице. Аз съм добър, не, превъзходен фехтувач, но не бих могъл да се справя с такова числено надмощие.

— Превъзходен! — зъбите ѝ тракаха. Наоколо лежаха убити и ранени, а в замъка нахлуваха все нови и нови мъже. Не само студеният нощен въздух караше Кет да изтръпва. Най-сетне тя сложи длан в ръката, протегнатата насреща ѝ. — Превъзходен! — предизвикателно повтори тя. — И толкова скромнен!

Видя усмивката иззад шлема му.

— Колко остроумно, госпожице! Но поне си възвърнахте сетивата, от които сега ще имате нужда.

Когато мъжът ѝ помогна да се изправи на крака, Кет направи опит да избяга.

— Пуснете ме! Не мога да се дуелирам, ако вие...

— Няма да има повече дуели. Елате с мен!

Къде, питаше се тя. Нямаше никаква надежда за бягство. Бяха достигнали най-високата част на кулата, където само водни улуци и бойници надигаха чела, за да защитават жителите на замъка.

Опита се да издърпа ръката си, стисната в желязната му хватка.

— Но аз не ви познавам! — изрече тя, внезапно обхваната от паника. — Навярно сте също толкова подъл, колкото всички останали...

— Госпожице, сега нямаме време да обсъждаме подобни въпроси!

— Няма накъде да продължим...

— Напротив!

Тих стон на ужас се отрони от устните ѝ, поглеждайки от стената на замъка надолу към крепостния ров. Такава главомайваща височина...

— Не! — отново безуспешно опита да се освободи тя.

— Елате! — стоманените пръсти я теглеха към ръба на бойницата.

— Да не искате да скочите! Луд ли сте!

— И самомнителен, спомняте ли си? — подигра ѝ се той, а Кет го зяпна, останала без дъх.

Зад тях издрънча стомана — през отворената врата на кулата прииждаха все нови и нови мъже. Рицарят се приближи още по-близо. Кет отново усети топлината на тялото му, силата на мускулите и волята му.

— Това са хората на Дьо Ла Вил. Наистина ли искате да станете негова жена? Тогава...

— Не мога да скоча!

— Избирате съдба, която би била по-лоша дори от смъртта? — презрително попита той.

— Не...

— Тогава скачайте най-сетне!

Тя не можеше да помръдне.

— Страхливка! — подкани я мъжът.

— Не съм страхливка...

— Очевидно е! — през отвора на стоманения шлем отново видя подигравателната му усмивка. След това дъхът ѝ секна, защото

непознатият я бе вдигнал на ръце и стъпил на ръба на бойницата между два от каменните зъбци.

— Не! — извика Катрин, борейки се отчаяно. — Не! От вас се боя повече, отколкото от Дьо Ла Вил, господине! Вие сте луд, негодник, дявол...

— Госпожице, затворете си устата и поемете дъх! — предупреди я той.

Тя блъскаше по гърдите му с всичка сила. Да скочи от такава височина! Нападателят вече прииждаха към тях.

— Глупак! Копеле! — ругаше Катрин, разкъсвана между опасността от дивите нападатели и бездънния мрак под краката ѝ.

— Дръжте се здраво! — подкани я непознатият.

Тя усети как мускулите му се напрягат и оглушителният ѝ вик увисна в нощния мрак, докато двамата се отделяха от ръба на кулата.

ГЛАВА СЕДМА

Водата я проряза като нож и Кет помисли, че умира. Или просто бе изгубила съзнание, намирайки милостива забрава в тъмните води. Не за дълго. Хапещ мраз събуди желанието ѝ за живот, докато, все още в обятията на безумния рицар, потъваше към дъното на крепостния ров. Имаше чувство, че дробовете ѝ горят и едновременно с това са разкъсвани от ледени пръсти.

Когато вече се боеше, че безкрайно ще продължи да потъва в смразяващия мрак, усети под краката си тиня, слузести растения, а може би дори змии... В гърлото ѝ се надигна вик и тя изпита желание да отвори уста, но инстинктът я предпази навреме — ако погълнеше вода, бе загубена.

Въпреки тежестта на ризницата си, рицарят силно се оттласна от тинестото дъно. Когато главата на Кет се показа над повърхността на водата, младата жена жадно глътна въздух. Мъжът все още я държеше с една ръка, а с другата загребваше вода, устремен към брега.

— Там! — извика някой от кулата. — Виждам ги да изплуват! Ето там!

— Стреляй с лъка!

— Не, може да уцелим момичето!

— Стреляй, дяволите те взели!

Кет невярваща вдигна вежди. Наистина ли тези мъже искаха да я убият?

— Плувайте, госпожице! — заповяда черният рицар, но тя бе попаднала в отвратителен леден водовъртеж, почти неспособна да помръдне крайниците си, около които се бяха оплели остатъците от разкъсаната ѝ нощница. Зъбите ѝ тракаха неконтролируемо. Ръцете и краката ѝ не се подчиняваха.

— Глуха ли сте, момиче? Хората там горе искат да ви видят сметката.

— Изглежда вие също! — задушавайки се, рече тя.

— Света Богородице, какво проклятие тегне над мен? Значи не можете да плувате. Тогава трябва да ви тегля след себе си. — Той я притисна още по-силно към тялото си.

— Не! — гневно опита да го отблъсне тя. — Разбира се, че мога да плувам. Пуснете ме!

След известно колебание той я послуша. В ледената вода момичето едва усещаше пръстите си, но когато вложи всичките си сили в плуването, топлината и животът се възвърнаха в тялото му, като обещание, че много скоро ще почувства нещо и с ръцете си.

Подтикваше я и гнева срещу рицаря, който плуваше без никакво видимо усилие, изчаквайки я отвреме навреме да го настигне. Тя удвои усилията си, решена да не позволи повече на този побъркан човек да я докосне.

Зад тях кънтяха дивите викове на враговете им. Пръстите на Кет докоснаха тинята и растителността на отсрещния бряг на широкия ров, но краката ѝ не намираха опора.

— Побързайте! — настояваше непознатият.

— Права всичко възможно, не виждате ли! — отвърна Кет, но очевидно това не бе достатъчно, защото мъжът на бърза ръка я сграбчи, като да бе някое непослушно дете, и я изнесе върху раменете си на брега.

Сълзи напиреха в очите ѝ, докато, изложена на нощния вятър, трепереше още по-силно в мократа си нощница. Искеше да избяга от този човек, но не можеше да запази равновесие, безпомощна върху мощните му рамене. Той крачеше към гората с широки крачки.

— Вече можете да ме пуснете да сляза! — отчаяна заекваше тя. Твърдата му ризница се врязваше в тялото и ръцете ѝ, конвулсивно вкопчени в стоманената плетеница. Не виждаше нищо, защото вятърът развяваше мокрите коси в очите ѝ, но знаеше, че отчайващо бързо я отнасят далеч от дома ѝ, в студената нощ. — Пуснете ме долу! — Кой бе този човек и накъде я носеше?

— Както желаете — не много любезно бе свалена на земята. Мъжът задъхан стоеше пред нея — неясна фигура сред нощните сенки.

— Ох, как посмяхте... — започна тя, но занемя, защото той предупредително вдигна облечената си в ръкавица ръка.

— Нося ризница, госпожице, и колкото елегантна да изглеждате, тежестта ви бе нежелано допълнително бреме.

— Кой ви е молил да ме носите, господине?

— Нямахме време да чакаме, докато малките ви пръстчета решат да се изцапат с тиня.

— Смело казано за човек, носещ ръкавици!

— Госпожице, току-що ви спасих живота. Не че желая лавров венец, но поне една дума на признателност...

— Спасена! Едва не ме удавихте! А сега искате да ме уморите от студ... — тя замълча, долавяйки нечий глас.

— Избягаха в гората, сигурен съм. Трябва да намерим момичето, иначе Дьо Ла Вил ще ни откъсне главите. Освен това трябва да му дадем да се разбере на този проклет натрапник, съсякъл половината от хората ни.

Кет затаи дъх. Сега вече със сигурност знаеше, че черният рицар не е от хората на Дьо Ла Вил. Понечи да се изправи, но преди още да помръдне, отново бе вдигната на раменете на мъжа.

— Не! — изфуча тя.

— Госпожице... — учтиво започна той, но след това продължи с тона на военачалник на бойното поле: — По дяволите, дръжте си устата затворена! — При една от широките му крачки рамото на мъжа уцели стомаха ѝ, така че, останала без въздух, Кет нямаше какво друго да стори, освен да последва заповедта му.

В косата ѝ се заплитаха клони, а от неравномерния му вървеж по горските пътеки момичето едва успяваше да запази равновесие. Достигайки до малка просека, непознатият тихо изсвири с уста. След миг от храсталака се разнесе шумолене. Катрин се понадигна и видя голям жребец да приближава към тях, изящен почти като котка.

Рицарят я пусна и тя се свлече надолу. Нощницата ѝ остана закачена на ризницата му. Кет трескаво я откачи, при което дрехата се разкъса още повече. Руменина изби по страните ѝ, но мъжът, зает с коня си, изглежда не бе видял затруднението ѝ.

— Добро момче! — топло, почти нежно прозвуча гласът му и Кет усети по тялото ѝ да пробягва странна тръпка. Какво ли би изпитала една жена, ако мистериозният, опасен мъж разговаряше с нея по този начин? — Елате, госпожице! — подкани я той. — Тази нощ трябва да отхвърлим още няколко мили.

Сега говореше толкова грубо и студено, колкото преди и тя стисна зъби. Наистина ли е спасена или само бе попаднала от един кошмар в друг?

— Чакайте! — бе станало ясно, че той не е от хората на Дьо Ла Вил, но кой бе тогава и къде искаше да я отведе? — Бихте ли ми обяснили...

Той не го стори. Нетърпеливо я вдигна на гърба на врания жребец и се метна зад нея. Ризницата му тихо издрънча. Улавяйки юздите, ръцете му обгърнаха тялото на младата жена и тя трябваше да признае, че ако не друго, то така поне я пазеше от нощния студ. Докато непознатият пъхне пети в стремената на коня, жребецът вече летеше между дърветата.

— За Бога! — извика Кет. Тази главоломна езда щеше да ги погуби. — Да не сте самия Сатана?

— Още сега мога да ви изоставя на волята на Дьо Ла Вил — напомни ѝ мъжът. Топлият му дъх галеше ухото на Кет.

— Той поне не би рискувал някой клон да ми отнесе главата!

— Ще го преживеете, госпожице. Дори когато разберете, че животът има и друга страна, освен изящни дворци и скъпи ястия. Вашето твърдоглавие...

— Какво?

— Казах...

— О, много добре разбрах какво казахте, господине! Повярвайте ми, познавам живота и зная колко честни хора има! — ядосано отвърна тя, но не бе сигурна дали я чува, защото вятърът отнасяше думите ѝ, едва отронили се от устните. Сърцето на момичето биеше почти толкова силно, колкото трополяха копитата на жребеца. Каква безмилостна езда! Ако не бяха силните ръце, които я държаха, едва ли щеше да остане на седлото, въпреки изпитаното си ездаческо изкуство.

От лудешкия зигзаг между храсталаци и дървета ѝ се завиваше свят. Стана ѝ зле и Кет се боеше, че ще повърне. Не, не и пред този човек! По-скоро би умряла... Тя затвори очи, за да не вижда повече въртящия се пред очите ѝ черен пейзаж.

„Той е принуден да язди толкова бързо“, казваше ѝ някакъв вътрешен глас, подчиняващ се все още на разума в дивия хаос на мислите ѝ. „Преследвачите са по петите ни.“ Неочаквано големият боен кон спря, така че Кет би се строполила през главата на жребеца,

ако рицарят не бе я уловил със силните си ръце. Младата жена отвори очи и с мъка преглътна.

— Пристигнахме — рече той и скочи от седлото.

Къде, за Бога? В мрака наоколо неясно се мержелееха дървета, а слабата лунна светлина тук-там осветяваше листата. Кет бе измръзнала до кости. Мократа, разрошена коса лепнеше на кичури по раменете ѝ. Нощницата, напълно изсъхнала по време на ездата, висеше на парцали, а момичето почти не усещаше студените си нозе. Чувстваше се окаяно.

— Е, какво има? — ядосано се обърна към нея непознатият с ръце на хълбоците. Шлемът закриваше лицето му чак до устата и очите, а дългата черна наметка подчертаваше високата му фигура. Очевидно бе свикнал със студа и не разбираше защо спътницата му се чувства толкова ужасно.

— Какво да има? — отвърна тя, а от устата ѝ сякаш капеше мед. — Съвсем нищо! Чудесна нощ за баня в крепостния ров и за галоп из тъмната гора!

Само ако знаеше с кого говори... Внезапно сякаш пелена падна пред очите ѝ. Тайнственият мъж, когото бе видяла следобед в гората, спасителят на момичето... Една жива легенда — Сребърния меч! Но кой се криеше зад това име? Във всеки случай — безогледен грубиян. Кет смяташе, че е крайно време да му напомни коя е.

„Все още съм графиня на Ур“, мислеше тя, „галеница на Ричард и богата владетелка на замък.“

— Студено ми е и цялата съм мокра, господине! — осведоми го тя с рязък тон.

— Простете, госпожице! — с пресилено дълбок поклон отвърна той. — Но тази вечер става дума за нещо много повече от вашия комфорт.

— Аз съм графиня на Ур с прастаро потекло...

— Вие сте капризно дете — прекъсна я той, — което се опитва да върти краля на пръста си. Още преди години е трябвало да ви омъжи за някой състоятелен барон, за да не примамвате мъже като Дьо Ла Вил.

— Не съм дете, господине! — възмутено се възпротиви тя. — Не си правете илюзии!

А сега какво? Опитът да го постави на мястото му не ѝ помогна много. Наистина я бе избавил от Дьо Ла Вил, но малко или много тя бе негова пленница, което никак не ѝ допаднаше.

— Високият ми ранг трябва да ви е добре известен, иначе не бихте дошли тази нощ. Но тъй като мога да ви се доверя толкова малко, колкото и на негодниците, нападнали замъка ми, искам да се сбогувам с вас. — Тя пхна нозе в стремената и големият жребец, свикнал да се подчинява на ездача си, препусна между дървета. Младата жена вече мислеше да се поздрави с успешното бягство, когато до слуха ѝ достигна тихо изсвирване.

Жребецът изненадващо спря и този път Кет се претърколи през главата му, строполявайки се по гръб върху мекия мъх, с който бе покрита земята. Очевидно загрижен, конят се наведе към нея и черната муцуна подуши лицето ѝ.

— Проклятие! — изфуча тя по посока на коня. Падането бе изкарало въздуха от дробовете ѝ, така че трябваше да мине известно време, преди отново да успее да си поеме дъх. След това опита да се изправи, но не успя. Тежък кожен ботуш бе застъпил мръсните, разкъсани поли на нощницата ѝ.

Със стиснати зъби Кет се бореше със страха, постепенно започнал да я обхваща. Едва сега осъзна забележителния ръст на непознатия и ширината на мускулестите му рамене.

Какъв опасен човек... Навярно бе наполовина луд, а отгоре на това и много разгневен. Той се наведе, подпрял лакът на коляното си.

— Значи се отблагодарявате на спасителя си, като се опитвате да му отмъкнете коня? Колко неучтиво, госпожице! — той отстъпи края на нощницата и сграбчи ръката ѝ, помагайки на Кет да се изправи на крака.

— Ако наистина съм неучтиво и ужасно своенравно дете, защо тогава ме спасихте?

Той я пусна, приближавайки се към коня си.

— Няма да се омъжите за Дьо Ла Вил, а за един друг мъж. Такава е волята на краля.

Кет затаи дъх.

— На краля?

— Точно така, госпожице.

— Ричард е в Светите земи.

— Вярно. Но той ви е избрал съпруг.

Очевидно при опита си да разколебае принц Джон неволно бе налучкала истината. Ричард искаше да я омъжи за рицар, за да го възнагради за вярна служба по време на похода.

— И кой е годеникът ми? — попита тя, високо вирнала брадичка.

— Дамиан Монджой, граф Клифърд.

— Какво? — прошепна тя. — Дамиан Монджой, граф...

Тя пристъпи към него и толкова силно го удари с юмрук в гърба, че пръстите я заболяха. Непознатият гневно се извърна.

— Лъжец! — обвини го тя, изненадвайки се от ледения страх, карашц я цялата да трепери. Монджой! Твърде живо си спомняше сцената в гората, когато я бе напердашил като малко дете. Този отвратителен, омразен, арогантен нормандец! „Не“, опитваше се сама себе си да убеди тя. „Може и да е ужасен, но не толкова, колкото Дьо Ла Вил.“ Но без съмнение би очаквал от жена си безусловно подчинение, както и някои други неща. Със свито сърце тя си спомни за силното му тяло, което бе усетила толкова плътно до своето, за чувствената му усмивка...

Кет прогони тези мисли. Не ставаше дума за някои брачни задължения, каквито бе очаквала, а за загуба на свободата ѝ. А госпожица Зелени ръкави трябваше да бъде свободна. Това Монджой никога нямаше да разбере. Той не бе видял онова момче в гората с отсечена ръка, от която блика кръв.

Кет категорично поклати глава. Започна да удря с юмручета по стоманената ризница на непознатия рицар, докато той, ругаейки, не улови китките ѝ.

— Вие сте съучастник на Монджой! — упрекна го тя, без да обръща внимание на болезнената хватка. — Не сте по-различен от негодниците, които тази нощ трябваше да свършат мръсната работа вместо Дьо Ла Вил.

— Госпожице, аз уважавам краля, себе си и никой друг — гневно отвърна той, отблъсквайки я от себе си. Бе развързал седлото и сега го вдигна от гърба на послушния жребец. След това се отдалечи, оставяйки я в мрака. Какво целеше? Кет присви очи и видя сред дърветата очертанятията на сламен покрив. Дори на дневна светлина колибата бе едва забележима, а нощем — почти невидима.

Мъжът отвори вратата с рамо и внесе седлото. Малко след това през прозореца проблесна слаба светлина. Кет остана навън, въпреки че трепереше от студ. Монджой! Цялата тази нощ бе един кошмар. Дали просто да не избяга в гората? Някакъв вътрешен глас я предупреждаваше, че едва ли ще стигне далече.

Малко по-късно рицарят отново се появи с кожена торба, приближи се до коня си, погали го по ушите и разсипа овес по земята. Бавно се обърна към Кет. В този момент облаците по небето се разкъсаха и иззад тях огря слаба лунна светлина. Шлемът закриваше лицето на мъжа и въпреки това Кет знаеше, че той внимателно я наблюдава. Момичето почти усети как погледът му обхожда фигурата ѝ, навярно ироничен, но движен от други чувства.

Интуитивно усещаше какво въздействие оказва върху него. Междувременно нощницата ѝ бе изсъхнала и вече не лепнеше по тялото ѝ, но все пак дрехата бе ушита от ефирен лен, а от дълбокото деколте се показваха гърдите ѝ.

Кет ужасена усети как под изпитателния поглед на рицаря зърната на гърдите ѝ набъбват и се втвърдяват и рязко кръстоса ръце на гърдите си. Боеше се, че златистият триъгълник между бедрата ѝ се вижда изпод разкъсаната нощница, развявана от нощния вятър. Чувстваше се почти гола пред мъжкия поглед.

Непознатият неочаквано въздъхна и кръвта се качи в горящите ѝ бузи. Кет бе очаквала, че рицарят ще я пожелае, но той изглежда я намираше също толкова изкусителна, колкото някоя мокра кокошка, която е извадил от водата. Тя сне ръце и предизвикателно вдигна глава.

— Господине, в името на краля, кой сте вие? Или още по-добре — за кого се мислите?

Мъжът отново се наведе в подигравателен поклон.

— Мисля, че знаете, госпожице. Наричат ме Сребърния меч.

— А кой сте в действителност?

— Никой, госпожице. Само един рицар, изникнал в нощта, за да избави едно момиче от смъртна опасност.

ГЛАВА ОСМА

— Господине, смея да твърдя, че все още съм в опасност. Сребърния меч! Каква глупост! Такива имена си избират децата при игрите си на войници. Но подобни безсмислици не ме интересуват. Кой всъщност сте вие? Или — за да подчертая още веднъж — за кого се мислите?

Въпреки враждебността ѝ, тихият му смях докосна нещо, скрито дълбоко в душата ѝ.

— О, госпожице, аз съм точно това, за което се мисля — развеселен я увери той.

— И какво е то?

— На този въпрос вече ви отговорих. Истинското ми име няма нужда да знаете.

— Както изглежда и лицето ви също — сухо забеляза Кет.

— Би трябвало да ви е достатъчно обяснението, че служа на краля.

— Тогава внимавайте, защото съвсем подробно ще му разкажа за случилото се тази нощ.

— Бихте могли да му кажете, че ми се е удало да ви спася, въпреки че ми създадохте известни неприятности. Наложих ми се да се сражавам не само с многобройни нападатели, но и с вас.

— А аз мисля, че станах „момиче в смъртна опасност“ едва след вашата поява. До тогава се оправях съвсем добре и сама.

— Дете, което си играеше с меч... — високомерно отвърна той.

— Вие сте невъзможен! — гневно извика тя. — Какво толкова сте сторил? В рова можех да скоча и без ваша помощ. Много благодаря!

— О, не! — невъзмутимо отвърна той. — Липсваше ви смелост да го направите.

— Достатъчно съм смела! — изфуча тя. — Но от височината понякога ми се завива свят. Не я обичам особено.

— Тинята също.

— С нея ще свикна, защото все още я нося по тялото си. Както и ледените висулки, образували се между пръстите ми. — Непознатият сякаш едва сега забеляза окаяното й състояние. С две крачки се оказа до нея и я взе на ръце. — Пуснете ме долу! — гневно се бранеше Кет. — И сама мога да ходя...

— Да — потвърди с уморен глас той, — из гората, докато ви държат краката.

— И какво ви интересува това? Вие свършихте доброто си дело и ме спасихте от хората на Дьо Ла Вил...

— Но все още не сте под покрива на своя годеник.

Ужасена, тя опита да си поеме и прекрати да се съпротивлява, когато мъжът се наведе, за да я внесе през ниската вратичка на колибата.

— Значи възнамерявате да ме държите като ваша пленница, докато ме предадете на Дамиан Монджой?

— Госпожице, не сте никаква затворничка, вече бяхте освободена.

Дори и на светлината на огъня, запален от него, тя не успя да види ясно очите на непознатия.

— Вие служите на Монджой! — обвинително извика Кет.

Краткото му колебание не й убягна.

— Служа единствено на себе си. Монджой е барон на краля, граф, чиито земи граничат с вашите, човек, който полага усилия да запази кралството цяло, докато Ричард участва в един кървав поход. Моля ви, госпожице, кажете ми какво имате против един подобен рицар?

— Ричард никога не би ми наложил подобна женитба, ако имах възможността да поговоря с него.

Мъжът не особено внимателно я постави да седне върху малко трикрако столче. В светлината на пламъците Кет видя, че се намира в един вид ловна хижа, каквито благородниците често използваха.

Едно бе сигурно — тази част на гората не влизаше във владенията й, тъй както изобщо не познаваше колибата. Най-вероятно принадлежеше на Монджой. Тръпки пробягаха по гърба й.

— Стойте тук! — нареди рицарят. Черната наметка се развя зад гърба му, докато потъваше в нощта навън. Вратата се захлопна след него.

Къде ли отива? Кет размишляваше напрегнато. Не можеше да избяга с коня му, но пеша... Сигурно ще открие пътя за в къщи. Междувременно хората на Дьо Ла Вил трябва да са си отишли, а съседните барони навярно са чули за нападението. Те ще се застъпят за нея. Всъщност нямаше нужда да се връща в замъка, а трябваше само да открие Робин, в случай че успееше да се изплъзне от своя „спасител“.

Тя се изправи в същия миг, в който мъжът отново влезе в малкото помещение. В ръцете си държеше пълно с вода кожено ведро.

— Казах ви да не мърдате!

Кет гневно отметна косата си на гърба.

— Аз пък ви казах, че съм графиня и нямате право да се отнасяте така с мен... Ох! — слисано извика, когато непознатият коленичи пред нея, повдигна единия ѝ крак и започна да го търка с парцал, който бе натопил в бистрата студена вода. Малките драскотини по ходилото ѝ започнаха да щипят. За да запази равновесие, младата жена постави ръце върху раменете на мъжа и прехапа долната си устна. Той мълчаливо изми и другия ѝ крак.

Кет се удивляваше на нежните докосвания на силните ръце на мъжа, изглеждащи почти неестествено големи в ръкавиците, които непознатият все още не сваляше. Когато миенето приключи, тя усети изпитателния му поглед.

— Дължите ми един отговор, госпожице. Какво ви отблъсква у граф Клифърд?

Тя рязко дръпна ръцете си от раменете на мъжа и ги постави в скута си.

— Той е нормандец.

— Както и кралят — напомни ѝ непознатият.

— Но Монджой не е крал. — Кет импулсивно добави: — Преди няколко години го срещнах. Той е безсрамен и арогантен...

Това твърдение не се дължеше на случката в гората, а на една друга.

— Когато бе годеник на госпожица Олбрайт, в дома му извън Лондон се състоя тържество с танци. Между Хенри и Ричард се бе разгорял ожесточен спор и клетата жена седеше съвсем сама, докато Монджой тичаше да посредничи помежду им. Той се пъчеше из залата, раздаваше заповеди, минавайки напълно безразличен покрай

годеницата си, изчезвайки отново, въоръжен до зъби. От едната му страна висеше дълъг меч, а от другата друг, по-къс. Ако и заради древния си нормандски произход и приятелството с Ричард, да се мисли за превъзходен рицар, той е всъщност варварин и грубиян.

— И вие вадите заключенията си от една единствена среща с този човек? — непознатият очевидно отново се забавляваше. В гласа му обаче имаше странна нотка, сякаш искаше да я обвини в лъжа. — Той обичаше годеницата си, госпожице.

Кет с нежелание вдигна рамене и се запита, откъде накъде непознатият реши, че е виждала Монджой само веднъж. За втората си среща с благородника не желаше да си спомня. Тя приглади разрошените си коси и се изправи толкова достолепно, колкото ѝ позволяваше разкъсаната нощница. Вместо да отговори на въпроса, тя обясни:

— Не мога да се омъжа за този човек.

— Защото е нормандец и варварин?

— Затова, а и по хиляди други причини.

— Казват, че бил истински герой. По време на похода бил спасил живота на Ричард.

— Вярвайте ми, той е диво животно, което по случайност ходи на два крака.

— Не желаете да си имате нищо общо и с Раймон дьо Ла Вил. Ако ви бе отвлякъл и се бе оженил за вас, сега нямаше да се тревожите за подобни неща.

Тя въздъхна.

— Никой мъж не е толкова отвратителен колкото Дьо Ла Вил. Мисля, че дори Монджой трябва да бъде предпочетен пред него.

— Ако можеше да ви чуе, навярно би се почувствал поласкан.

— Това е без значение. Не мога да се омъжа за него.

— Но кралят е заповядал! — рязко отвърна той, но веднага се овладя и стана. — Простете острия ми тон, госпожице. Имам мехче с вино. Каквото и да ни донесе бъдещето, тази нощ глътка вино, сгряно на огъня, ще ни се отрази добре.

Междувременно тя бе престанала да трепери, а нозете вече почти не я боляха. Въпреки това се чувстваше окаяно в разкъсаната си нощница и поради ситуацията, в която се намиреше. Кет замислено наблюдаваше снажния непознат мъж в сребърна ризница. Трябваше

някак да му се изплъзне, преди да е успял да я предаде на Монджой. Трябваше да се добере до лагера на Робин в гората, където щеше да се скрие, докато Ричард се завърне. Братовчед ѝ и приятелите му трябваше да ѝ се реваншират за многобройните случаи, в които им бе помагала.

Но как да избяга от този човек? Той бе толкова голям, силен, притежаваше невероятно самообладание и бе неумолим в решимостта си...

— Пуснете ме да си вървя! — безизкусно помоли Кет, докато той топлеше виното на огъня.

Мъжът се извърна и тя отново почувства пронизващият му, изпитателен поглед.

— Искате от мен да ви пусна?

— Преди малко казахте, че уважавате Ричард — напомни му Кет, изправи се и пристъпи към него. Умолително постави длан върху ръката му. — Имам приятели, които също почитат краля и ще се погрижат за мен. Освен това и сама мога да се пазя и умея добре да въртя меч, както знаете...

— Да, вие притежавате известни способности. Но както си спомням, не ми бе трудно да ви надвия.

— Защото бях уморена. Вече имах зад гърба си една тежка битка. Но съм опасна с меч в ръка и мога... — внезапно тя замълча, за да не издаде прекалено много. Двамата разговаряха на английски, древният саксонски език. Но сред хората от майчиния ѝ народ имаше много, които пълзяха пред нормандските аристократи, за да напълнят кесииите си с нормандски жълтици.

— Значи трябва да ви пусна полугола из гората, госпожице, така ли? Това наистина би бил един благороден жест.

— Повярвайте ми, мога да се грижа за себе си. Ще ви се отплатя пребогато.

— И какво би струвала наградата ви, когато Монджой ми вземе главата?

— Няма да го направи.

— Твърдяте, че е варварин.

Кет се усмихна толкова прелъстително, колкото можеше.

— Може би не е чак толкова лош и се отнася зле само с дамите. Моля ви, господине, пуснете ме да си вървя.

— Хм — замислено промърмори той.

— О, моля ви! — тихо повтори тя, повдигна се на пръсти и опита пленително да надникне в полускритите му очи. Робин неведнъж я бе уверявал, че била много красива. Можела да подмами в ада дори ангел. Наистина ли притежаваше подобна власт? — Моля ви — прошепна тя.

Той улови брадичката ѝ с палеца и показалеца си, след което много нежно погали бузата ѝ с облечената си в ръкавица ръка. Тя спусна мигли. Сърцето ѝ биеше лудо, а по страните ѝ изби руменина.

— Господине, проявете състрадание! — прошепна тя. Гласът ѝ наистина звучеше убедително. Тя потрепери, нещо което съвсем не бе умишлено. Навярно защото той бе толкова близо до нея или затова, че я докосваше.

Трябва да успее да го подведа, гневно си мислеше тя. За тази цел обаче нямаше нужда от странните чувства, които неочаквано я бяха обзели.

— Моля, пуснете ме да си вървя — повтори тя и пръстите ѝ погалиха ръката му. — Зная, че дълбоко в душата си сте добър човек. Обещавам ви...

Тя замълча слисана.

Мъжът отстрани ръката ѝ, за да повдигне брадичката и надникне в очите ѝ.

— Какво ми обещавате?

От дрезгавия въпрос по гърба ѝ пробягаха тръпки.

— Вечната си благодарност.

— А ако желая повече от това?

Кет прокара език по устните си, опитвайки се да овладее ситуацията и да го подведе, но това не бе толкова просто.

— Вие сте Сребърния меч, един почтен мъж.

— Мъж от плът и кръв. Какво друго бихте ми предложили, за да спечелите свободата си? Целувка?

Объркана от горещите вълни, заливащи тялото ѝ, Кет отвърна:

— Може би, когато пътя към свободата ми е открит...

— Целувка? Наистина ли?

След нейното кимване той попита:

— Трябва да измамя един мъж и може би да умра заради честта да получа една целувка? — при тези думи Кет вдигна глава, погледна го слисано в очите и на устните ѝ заигра подигравателна усмивка. —

Няма ли да легнете с мен, при положение, че съм готов да умра за вашата свобода?

— Ох! Пуснете ме да си вървя...

Смеейки се, той още по-силно стисна брадичката ѝ, след което я отблъсна от себе си.

— Да ви пусна да си отидете, госпожице? Никога!

— Грубиян! — тросна му се тя и гневно заудря с юмручетата си ризницата на гърдите му, при което мъжът я сграбчи и притисна към себе си. Едва поемайки си дъх и почти неспособна да помръдне, тя все пак отчаяно се отбраняваше. Той съвсем бавно разхлаби прегръдката, улови я за китките и отново я постави да седне на столчето.

— Госпожице, постепенно започвам да губя търпение с вас. Не ставайте сега.

— Дано скоро да се печете в най-жестоки адски мъки!

Кикотът му отново я накара да изтръпне.

— Много бих бил доволен, госпожице. — Той посегна към виното, отпи и ѝ предложи. — Но ако трябва да е още днес, ще ми правите компания, Кет дьо Монтрен. — Когато тя отблъсна предложеното ѝ вино и ядосано обърна гръб на непознатия, смехът му стана още по-силен. — Мили Боже, постоянно се моля това да е последния път, когато се налага да спасявам някое момиче от смъртна опасност!

— За спасяване едва ли може да става дума.

— Щом така смятате. В ъгъла ще намерите легло с чиста, топла завивка. — Той пристъпи по-близо до нея, наведе се и топлият му дъх погали ухото ѝ: — Ако това е вашият ад, госпожице, то тази нощ ще го споделим. Възползвайте се!

Тя не помръдна от мястото си и мъжът продължи шепнешком:

— Ако в тъмното не успеете да намерите ложето, ще ви помогна с удоволствие, по присъщия си вежлив и внимателен начин...

Още преди той да довърши, тя скочи на леглото.

— Моля, спестете ми вежливостите си! — трескаво се покри с една от кожата. — Боя се, че не бих го понесла.

— О, напротив, госпожице.

Тя му обърна гръб, без да отговори. За нейно учудване, леглото бе меко и удобно. А което бе още по-чудно — тя бързо заспа.

Докато пращящият огън бавно догаряше, мъжът се приближи на пръсти до ъгъла и се взря в нея. Петната от тиня не можеха да накърнят красотата на чертите ѝ, а още по-малко завивката от дивечова кожа можеше да заличи спомена за съвършеното ѝ тяло.

Колко нежна и мила изглеждаше насън. Но не биваше само заради това да забравя хапливия ѝ език. В душата му се бореха противоречиви чувства.

— О, да, госпожице, ще го понесеш — прошепна той. — Още дори и не предполагаш какво ще ти се случи!

Колко непреодолимо бе желанието да я докосне, да я има за себе си и да я закриля...

ГЛАВА ДЕВЕТА

Колко неспокойно спеше годеницата му! Самият той, след дългото люшкане с кораба и уморителната езда из севера, изпитваше крещяща нужда от сън.

Точно тогава сър Джеймс Къртни, управител на замъка на Монджой, още почти от вратата му бе съобщил, че в негово отсъствие принц Джон и негодниците от свитата му се навъртали наоколо, а Раймон дьо Ла Вил навярно бил замислил нещо.

И наистина. Принцът и бандата му кръстосваха горите за да се забавляват с беззащитните селяни. По щастлива случайност Дамиан пристигна точно навреме, за да защити бедното момиче от Дьо Ла Вил, а по-късно и годеницата си, ако и тя да не изпитваше благодарност към него за това.

Кет безутешно се мятеше върху леглото, като че ли в борба с адски демони. Тя извика тихо, отхвърли завивката, оставайки почти гола. Въпреки тинята, напластена по косата и кожата ѝ, младата жена изглеждаше удивително красива. Дамиан наблюдаваше възхитен как отблясъците от огъня играят по тялото ѝ, а желанието му растеше. Разкъсаната нощница разкриваше повече, отколкото скриваше. След като се бе обърнала по гръб, заоблените ѝ гърди напиреха изпод ефирния ленен плат, под който ясно се очертаваха издатините на тъмните набъбнали зърна.

Дамиан с усилие преглътна. Изведнъж жената замахна срещу въображаем противник, хвърли се настрани, а разкъсаната дреха се уви около добре заобления хълбок и съвършените ѝ бедра. Мъжът процеди през зъби тиха ругатня, забелязвайки, че е проговорил на родния си нормандски френски. Но Сребърния меч бе англосаксонски благородник и не биваше да пропусне да наругае досадното момиче и на английски.

Известно време се забавляваше с мисълта да каже истината на графинята, но след това се отказа. По-добре не. Тя се отвращаваше от нормандеца Монджой и мъжът не се реши да сподели, че освен

спасител е и неин годеник. Възнамеряваше да премълчи и за приятелството си с Робин, защото щом е решена да предаде Сребърния меч...

За последиците, които би довлякло подобно действие от нейна страна, не му се мислеше. Наистина, на раменете си носеше глава на благородник, но не рядко и подобни глави падаха на дървника. Така че яздейки из горите под името Сребърния меч, той рискуваше всичко. Да е проклет, ако позволи да умре заради своенравната си годеница. Ричард наистина бе научил и одобряваше защитата на короната в негово отсъствие, дори и да го дължеше на хора, поставени извън закона. Но в момента кралската власт бе в ръцете на Джон и ако узнаеше истината, принцът щеше да отнеме владенията на Дамиан и да нареди да бъде екзекутиран.

Благородникът с въздишка поклати глава. Подобни размисли не водеха до никъде. Едно бе сигурно — не биваше да разкрива пред годеницата си кой се крие зад маската на Сребърния меч. Затова се налагаше да седи облечен в неудобната си ризница със стоманения шлем на глава и докато момичето спеше, да не го изпуска от поглед.

Кет също бе изключително предпазлива. Знаеше легендарното му име и въпреки това не му призна, че е жената, известна като госпожица Зелени ръкави. Колко страстни бяха молбите ѝ! Трябваше да ѝ го признае. Но държанието ѝ бе прекалено своенравно и лекомислено, въпреки че Дамиан се опитваше да разбере мотивите ѝ, близки до неговите собствени.

Всичко бе започнало в деня, когато старият Дьо Ла Вил нападна саксонците. Тогава бащата на Дамиан бе още жив и двамата с него яздеха из земите на Дьо Ла Вил, когато откриха обесен мъж, висящ на един клон. Около врата му имаше месингова гривна с гравирани френски думи, свидетелстващи, че непознатият се казвал Катбърт и бил крепостен на не особено заможен благородник.

Дамиан бе виждал много подобни гривни, макар старият Монджой да не допускаше хората му да ги носят.

— Човекът не е животно — винаги подчертаваше графът. — Затова не бива да му се слагат каишки за кучета. Можеш да налагаш някого, докато ти се подчини, но не ѝ да го принудиш на вярност и обич. На справедливия господар хората служат по собствена воля и

затова не е необходимо да им бъдат слагани месингови гривни около врата и да бъдат оковавани.

Който и да бе господарят на Катбърт, крепостният явно бе направил опит да избяга и за да не умре от глад, бе убил дивеч, което го отвело на бесилото. На един пергамент близо до тялото пишеше:

„Това очаква всеки, който бракониества в тази гора.“

Каква трагична гледка — полюляващото се на вятъра тяло... На главата на мъртвия кацаха птици и кълвяха косата му. Докато Дамиан наблюдаваше страховитата гледка, в близост се разнесе смехът на група благородници — хората, които бяха сметнали за забавно да обесят клетото момче. Из тези земи те раздаваха справедливост по свои собствени закони.

Нямаше закон, който да брани слабите от богатите и притежаващите власт.

Възпитан като рицар, който да се бие на страната на краля, Дамиан никога не бе предполагал, че ще стане разбойник. Тогава, в същия ден, в който лорд Дьо Монтрен, Кет и Робин язدهа из гората, Дамиан бе излязъл на лов. Той чу виковете на графа, препусна към мястото, където се разиграваше ужасяващата сцена, изпрати стрелите си по Дьо Ла Вил и свитата му, които презираше заради отвратителните им дела, и ги обърна в бяг.

След това коварният ездач се бе върнал, за да убие Дьо Монтрен и Дамиан бе принуден да се разкрие. Графът запази в тайна самоличността на своя спасител и дори му предложи маскировка, която не след дълго стана повод за прякора Сребърния меч.

Дамиан винаги се бе удивлявал на Дьо Монтрен, с когото го свързваха роднински връзки. Лелята на Роб бе омъжена за Дьо Монтрен, а майката на Монджой бе нейна братовчедка. Роб се възползва от това и поиска от Дамиан да го вземе под крилото си и го посвети в рицарското изкуство. Младият Монджой не отказа, предвиждайки битките, които Роб щеше да се наложи да води.

Кет отново се обърна и този път разкъсаната ѝ нощница напълно се свлече, разголвайки една от пицните ѝ гърди. Дори засъхналата по косата ѝ тиня не бе в състояние да помрачи блясъка на нейната красота. Огънят хвърляше червеникави и златни отблясъци върху мраморнобялата кожа. Внезапно топлината в колибата се превърна в непоносима горещина. Дамиан чувстваше как горят страните му под

шлема, всичките му мускули се напрегнаха. Ругаейки, той се изправи, за да покрие полуголата Кет с една кожа, но се спря. Скоро тя щеше да бъде негова. Със сигурност му предстоеше бурен брак, но и твърде примамлив. Прекарвайки дните си в спорове, нощем тя щеше да го очаква, за да го дари с насладите на плътта. Тази жена му предлагаше всичко, от което имаше нужда — богатство и земя, а освен това и спираща дъха красота.

Само ако Ричард бе успял по-добре да възпита галеницата си!

Една вена започна да пулсира на шията му. Мъжът бързо хвърли завивката върху прекалено привлекателното тяло на Кет, извърна се и излезе в нощта навън. Сне шлема и дълбоко си пое дъх. Би могъл да се метне на коня, препускайки без досадните доспехи, а на сутринта да се върне за годеницата си като лорд Монджой. При тази мисъл на устните му се появи усмивка. По-добре не. Сребърния меч ще прекара още няколко дни с госпожицата. Би могъл да узнае още много, докато го смята за саксонец.

Предстоеше му забавен ден... или мъчителен. Внезапно си спомни за пророчеството на Ари сред пустинята.

— Никога — гневно прошепна той на себе си. Кет не би го предала. Знаеше как да ѝ попречи. Погледна ръцете си, които неволно бе свил длани в юмруци, сякаш за да стисне гърлото на годеницата си. Не, никакво насилие! Просто трябва да държи своенравното момиче под око. Врагът се надвива най-лесно, когато го наблюдаваш внимателно и предугаждаш намеренията му.

Врагът? Кет трябваше да стане негова жена. Но имаше ли опасна противница от нея?

„Глупости“ — още веднъж си помисли той, напълни дробовете си със свежия нощен въздух и се върна в колибата. Огънят бе изгаснал и стаята тънеше в мрак. Затвори вратата. В тъмнината Дамиан не виждаше момичето. Значи можеше да свали ризницата. Толкова бе уморен. Нетърпеливо смъкна наметката, туниката и тежката ризница. Облекчено си отдъхна, освобождавайки се от тежащата осемдесет фунта стоманена плетеница. Остана единствено по панталони и риза, изпитвайки желание да свали и тях, за да се почувства още по-лек и свободен.

Тъкмо възнамеряваше да легне на пода, когато чу пронизителен вик. Скочи изплашен. Междувременно очите му бяха свикнали с

тъмнината и видя, че Кет е седнала в леглото. Дамиан се приближи, но тя не виждаше него, а някакъв непознат демон, нападнал я в среднощния ѝ кошмар.

— Не! — изкрещя тя, а цялото ѝ тяло се тресеше. — Не! — Младата жена вдигна ръка, сякаш за да се защити от невидима опасност. — Не, не, никога!

— Госпожице...

Чувайки гласа му, тя се обърна към Дамиан и започна да удря с юмруци по гърдите му. Мъжът здраво стисна китките ѝ.

— Госпожице, събудете се! Сънувахте кошмар. Нищо не ви заплашва.

Тя отчаяно поклати глава.

— Той идва! Това е той! Изпратил е мъже, толкова много мъже. Но той ги следва пеш, сигурна съм. Не сте виждали лицето му, когато...

Неочаквано Кет се хвърли в обятията му. Въпреки банята в крепостния ров, косата ѝ все още ухаеше на розова вода, а кожата — на лавандула. Колко нежна бе на допир и колко ранимо бе сгушеното на гърдите му полуголо момиче. Обзе го непознато желание. Тази девойка бе негова годеница, той можеше да сложи край на играта на криеница, да я избави от страха от Дьо Ла Вил и да избързат с първата брачна нощ.

„Не!“ — възпря се той, стискайки зъби, за да обуздае желанието си. Ако я вземеше сега, гола и трепереща, лежаща безпомощна в ръцете му, по нищо нямаше да се различава от мъжа, от когото я бе избавил.

Въздишайки, пое сладкия дъх на косата ѝ и нежно я разтърси.

— Всичко свърши — внимателно се опитваше да я събуди. — Дьо Ла Вил никога няма да ви има. Сега сте в безопасност. Това бе само сън.

— Сън? — Дамиан усети как момичето в ръцете му се овладява. То се опитваше да види лицето му, но сега бяха изгаснали и последните въгленчета от жаравата в огнището.

Усети как страхът ѝ отново расте и се опита да я успокои:

— Всичко е наред. Нищо няма да ви сторя. Не се страхувайте.

— От вас не се страхувам — излъга тя.

Все още здраво я държеше в ръцете си и мускулите му странно се отпускаха. Кет позволи на мъжа да притисне главата ѝ към гърдите си.

— Спете — прошепна той, галейки косата ѝ. — Нищо не може да ви се случи. — Брадичката му докосваше главата ѝ и Дамиан продължи да я гали, докато треперенето ѝ отшумя.

Няколко минути по-късно за негова най-голяма изненада тя заспа. Разбра го по дълбокото, равномерно дишане. А той? Тихо простена. Да, утрешният ден действително ще е интересен. И истинско мъчение...

Още преди напълно да се е събудила, Кет усети втвърдената кал, която лепнеше по нея, а обонянието ѝ долавяше неприятната миризма на слузести водни растения.

Но... бе се случило още нещо. Без да отваря очи, тя прехвърли през ума си събитията от изтеклата нощ, знаейки че е наблюдавана.

О, тази нощ! Кошмарите бяха се смесили с действителността. Навярно сънищата бяха толкова ужасни, защото по време на нападението над нейния замък трябваше твърде ожесточено да се бори и не позволи на страха да изплува на повърхността на съзнанието ѝ.

Сега Дъо Ла Вил се бе появил насън, за да я измъчва, както бе сторил с момичето в гората. Но тогава сънищата бяха избледнели и Кет внезапно се бе почувствала защитена и в безопасност. Защото там бе той! Скала в черния прибор, тайна, обгърната в метал. Не, някакъв мъж, приятел, човек от плът и кръв, силни ръце, които я обгръщаха.

И тя допусна това. Тя, Катрин дъо Монтрен с цялата си прословута храброст. Кошмарите я бяха изтерзали и тя се бе оставила в ръцете на един непознат, за да търси утеха.

А сега усещаше погледа му. Отвори очи. Наистина, той седеше срещу нея. Дори и да бе свалил ризницата си през изтеклата нощ, сега отново бе с нея. Шлемът скриваше лицето, а дългата, черна наметка отново висеше на раменете му. Седеше на един стол, на по-малко от пет крачки, поставил обувките си в ботуш крак върху едното коляно.

Както и предполагаше, непознатият я наблюдаваше, без да откъсва очи от нея. Едва сега забеляза, че е отхвърлила настрани всички завивки, изцапаната със засъхнала кал нощница бе в окаяно

състояние — отчасти разкъсана, отчасти полепнала по тялото ѝ, разголвайки краката и гърдите ѝ. Стори ѝ се, че рицарят я гледа развеселен и внезапно се разгневи. Е, добре, измъчвана от кошмари му бе позволила да я прегърне. Но вината бе негова! Той я бе довел и принудил да остане в тази колиба. И среднощната случка не му даваше право сега да я зяпа иронично. Кет тихо изруга и притегли една вълча кожа върху себе си. След това предизвикателно вирна брадичка.

— Какво правите там?

— Бдя над вашия сън, госпожице — отвърна той така, сякаш несправедливо го бе обвинила в престъпление. — Нощес нямахте нищо против. — Колко самодоволно говореше! Сякаш Бог знае какво се бе случило!

— Но тази нощ вие не ме зяпахте така.

— Не, госпожице, докосвах ви и беше така безкрайно сладко...

— Ах, престанете! Със сигурност не сте ме докосвали по този начин. А ако изобщо е имало нещо, господине, тогава аз съм ви...

— И аз се наслаждавах на всяка ваша милувка.

Той изглежда напълно съзнателно изопачаваше думите ѝ и Кет гневно го прониза с поглед:

— Добре знаете какво имам предвид!

— Ах, естествено.

Кет знаеше, че не може да спечели тази словесна схватка. Ироничната нотка в гласа му и очевидното забавление, което му доставяше този разговор, изопваха нервите ѝ. Тя въздъхна дълбоко. След това отвърна с острия, заповеднически тон на една графиня, който трябваше да му напомни, че в този свят всеки трябва да си знае мястото:

— Господине, липсват ви всякакви маниери, морал, рицарство...

— Госпожице! Все пак рискувах живота си заради вас.

— Не заради мен, а за награда — отвърна тя. — Вие служите на Монджой, не е ли така?

Той вдигна ръка, сякаш да се защити.

— Сега наистина сериозно ме засегнахте. Колко мъже биха се катерили по стената на замъка ви, за да се бият срещу хората на Дьо Ла Вил?

— И да спасят една дама, само за да я предадат на друг? След като сте се забавлявал за сметка на бедното момиче?

— Сънували сте, госпожице. Опитвах се само да ви утеша.

При тези думи в гласа му прозвуча предупредителна нотка, но Кет бе твърде гневна, за да обърне внимание.

— Само защото очаквате богата награда от Монджой!

— Зависи от това на колко ще ви оцени.

— А вие какво мислите? Имахте достатъчно време, за да прецените стойността ми.

Последвалият смях накара кръвта във вените ѝ да кипне. Как така винаги успяваше да я изкара от нерви?

— Я да видим... — провлачи той. — Естествено не съм ви докосвал, но по това, за което се досещам...

— Чудесен рицар сте вие, господине, няма що! — извика тя. — Трябвало е да ви нарекат Сребърната свиня, а не Сребърния меч! Е, кажете! Каква ще е наградата ви?

За нейна изненада мъжът се изправи. Високата фигура в стоманената ризница предизвикваше още по-внушително въздействие.

— Монджой е безукорен благородник, както добре знаете, госпожице.

— И жаден за власт — допълни тя, ядосана на самата себе си, тъй като дъхът ѝ секна. Не, няма да отстъпи само защото се бои от опасната енергия и жизненост на този мъж. Имаше усещане, че чува дори силните удари на сърцето му.

Тя се отдръпна още по-навътре в ъгъла, притискайки кожата към гърдите си. Гордо вирна глава, макар и да изглеждаше абсурдно — мръсна, с разрошени коси, разкъсана нощница и една вълча кожа като щит пред тялото ѝ.

Въпреки всичко той бе все още твърде близо.

— Сега, струва ми се, лорд Монджой ще спечели безценно съкровище, с изключително привлекателни... — той протегна ръка, сякаш искаше да погали жената по бузата. Тя отново усети усмивката му, въпреки че забралото почти скриваше устните му. — С изключително привлекателни имения — довърши изречението той.

— Ох, отвратителен сте!

— Защото се възхищавам на именията ви? — привидно огорчен отвърна той.

— Не се възхищавахте на именията ми.

— Госпожице, прекалено много сте свикнала с възхищението, което са ви засвидетелствали всички мъже в живота ви, които винаги са пълзели в нозете ви. Но тази сутрин излишно се ласкаете.

— Така ли? Тогава съжалявам, че нощес през цялото време сте се чувствал принуден да гледате тази неприятна гледка.

— Неприятна? О, не, тези часове ми доставиха истинско удоволствие и възхитен наблюдавах как се въртите в леглото, усещах го с всички пори на тялото си...

— Ох, ще изчезнете ли най-сетне? — ядосано го прекъсна тя. — Ако не внимавате, ще помоля Монджой да ви обеси.

— Но нали не искате да се омъжите за него?

— Отвратителна мисъл! Разбира се, че няма да се омъжа за него.

— И това няма да ви попречи да го помолите да ме обеси?

— Ни най-малко.

— Ако не се омъжите за него, как бихте могла да настоявате да изпълни такова ужасно желание?

Гневът на младата жена преля. Вече изобщо не се тревожеше за външния си вид. Какво значение имаше това, след дългата нощ, която са прекарали заедно? Кет с всичка сила хвърли вълчата кожа по рицаря, но не постигна целта си. Мъжът я улови, смеейки се, и я пусна на земята.

След миг обаче смехът му замлъкна. Тя отново бе почти гола — изящна, но с прелестно заоблени форми, хубава и пленителна. Дамиан рязко отстъпи.

— Госпожице, вземете наметката ми. — Той я свали от раменете си, подаде ѝ я и се приближи към огнището, за да разрови с един клон почти изгасналата жарава. — Ако благоволите да се надигнете, ще ви покажа къде можете да се изкъпете.

— Да се изкъпя? — Тя скочи въодушевена, загърната в черната наметка. Сега се чувстваше много по-сигурна.

Все едно Сребърния меч или Сребърната свиня, на него му доставяше удоволствие да я дразни, а изобщо не бе някой богат и могъщ нормандски барон.

Може би тайно копнееше за неща, които не може да получи. Но този човек я бе спасил от лапите на Дьо Ла Вил и през нощта я бе утешил. Независимо от това, че постоянно я вбесяваше, Кет неочаквано изпита известна благодарност. Макар и да я дразнеше, все

пак бе човек на честта и през изтеклата нощ определено не бе злоупотребил със слабостта ѝ. Може би Монджой щедро ще го възнагради за върнатата служба. Но рицарят бе рискувал живота си и за селското момиче, без да очаква злато...

В момента добродетелите или пороците му бяха абсолютно без значение. Той ѝ предлагаше баня, а тази сутрин нищо не можеше да ѝ достави по-голяма радост.

— Госпожице, не е трудно човек да ви направи щастлива — рече той, докато изпитателно я наблюдаваше.

— Господине, имам чувството, че по тялото ми е останала половината тиня от крепостния ров.

— Тази нощ споделих леглото ви. Аз съм Сребърната свиня, помните ли? Навярно бих могъл да споделя и банята ви.

— Когато се къпя, не сънувам кошмари, така че нямам нужда от утехата ви.

— Но забравяте нещо — по моето тяло е останалата част от тинята.

— Щом не желаете да ми позволите това незначително удоволствие... — тя внезапно замлъкна и направи крачка към него, загърната в черната наметка. Стоманената ризница и туниката скриваха тялото му и Кет не можеше да си обясни защо, но бе сигурна, че останалата част от тинята не е по него. — Вие сте се къпал! — обвинително рече тя. Обзе я ирационален гняв затова, че вече се бе отървал от мръсотията и калта, а тя все още не е.

— Тази сутрин бих предпочел да ми направите компания, но вие спяхте като умряла. За съжаление не мога да ви предоставя вана, нито сапун от френските провинции. Но точно до вратата ще намерите бистър поток. Водата наистина е студена, но слънцето успява да се провере между клоните...

— Безразлично ми е каква е водата и дали искате да ме мъчите! Водете ме!

— Не се ли безпокоите, че може да ми се сторите неотразима и да пожелая да се изкъпя още веднъж, но този път с вас?

Кет изпитателно го гледаше, поставила ръце на кръста.

— Съмнявам се.

— Защо?

— Защото Монджой е прочут със строгостта си. Няма да трябва дълго да го моля, за да ви качи на бесилото.

— Изглежда много добре го познавате.

Тя с безразличие повдигна рамене.

— Срещали сме се. И ви уверявам, господине, че държанието му въобще не ме впечатли. Той е безогледен грубиянин, лишен от финеса на предците си, завладели тези земи. Ако се приближите прекалено близо, животът ви е в опасност!

— Трябва ли още да се боя, след като съм се изкатерил по стената на вашия замък и върху ми са се изсипали безброй удари от меч?

— Но вие ме спасихте заради Монджой, не е ли така?

— Може би заради Робин.

Кет затаи дъх, наблюдавайки го напрегнато. Но какви мисли може да отгатне човек по лице, скрито зад стоманен шлем?

— Така ли? — тихо попита тя.

Мина известно време, докато той отговори.

— Не, направих го заради Монджой — той се извърна. — Ако ме последвате, госпожице, ще ви покажа потока. Сам аз наистина вече се изкъпах, но ще остана наблизо...

— За да бдите над мен? — с тих глас го прекъсна тя.

— За да бдя над вас — потвърди той. — Но ви уверявам, че ще можете на спокойствие да се насладите на банята си. Освен в случай, че Монджой не се навърта наоколо.

— Какво?

— Все пак сме на негова територия. Така че не се безпокойте от нежелани натрапници, госпожице, но що се отнася до него, не мога да ви гарантирам, че няма да е така невъзпитан да изникне най-неочаквано.

Той напусна колибата и Кет го последва с разтуптяно сърце.

— Чакайте! Действително ли ще дойде? — Сребърния меч продължи мълчаливо. — По-добре да не идва! — гневно прошепна тя.

Пръстите ѝ обаче трепереха и тя ги стисна в юмрук. Моля те, мили Боже, спести ми това.

ГЛАВА ДЕСЕТА

През нощта не бе разбрала колко красиво е това парче земя, заляно в пищна зеленина. Дърветата се издигаха високо в небето, а клоните им образуваха плътен балдахин. В краката ѝ растеше сочна трева. Полегат склон водеше към широкия поток, описващ прелестни извивки и ромолящ сред чакъл и едри скални отломъци, образувайки тук-там малки вирчета и бързеи. Кет бе възхитена от това, че нозете ѝ не потънаха в тиня, а в най-фин пясък.

Водата блестеше кристално бистра. Загърната в наметката на Сребърния меч, Кет се затича към водата с радостен вик. Обръщайки се, тя видя, че спътникът ѝ е изчезнал. Очевидно наистина възнамеряваше да я остави необезпокоявана. Дълбоко в душата си изобщо не бе толкова лош и въпреки безсрамните си забележки се държеше рицарски. С него не се безпокоеше от Дьо Ла Вил и всички останали, които можеше да ѝ натрапи принц Джон. А Монджой? Не искаше да се омъжва за него и нямаше да го стори. Само щом Ричард се завърнесе, тя щеше, разбира се обляна в сълзи, да се хвърли в краката му.

Но първо трябваше да се изплъзне от Сребърния меч и да напусне земите на Монджой. Този момент бе превъзходен за бягство. Най-добре беше да не вижда повече рицаря. Кет изчака известно време и понеже той не се виждаше никъде, последва брега на реката в северна посока. Ориентираше се по блестящото между клоните слънце. Свиеше ли на северозапад, би достигнала земите на Робин или своите собствени владения. Земите на Монджой граничеха в югоизточния си край с тези на рода Монтрен.

Но преди да се върне в къщи, трябваше да открие Робин. След това щеше да използва подземния тунел с надеждата, че тайната врата към спалнята ѝ ще се отвори. Искеше незабелязано да се върне в двореца и да разбере какво междуременно се е случило там.

Кет още веднъж огледа брега, след което потъна в гората, притискайки черната наметка плътно към тялото си, за да не се заплете

в някой от по-ниските клони. В този гъсталак Сребърния меч със сигурност не би могъл да попадне на следите ѝ и ако държеше под око местоположението на слънцето...

Отново и отново трябваше да разгръща бодливите клони, а голите ѝ ходила стъпваха върху корени и остри камъчета. Кет спря, проклинайки, хвана едното си ходило, опитвайки се да духне на една драскотина, за да облекчи болката.

Уморена се отпусна на един камък. Бе пресякла много гори, но никога боса. След известно време сложи край на почивката и се опита да излезе от гъсталака и се добере до някоя пътека.

Ако Сребърния меч бе забелязал бягството ми, отдавна да е по петите ми, успокояваше се тя. Въпреки това се извръщаше дори при най-малкия шум.

Дочувайки шумолене на клони, тя се втурна слепешком напред, удари се в един дебел клон и падна в локва с кал. След малко се изправи задъхана, а наоколо отново цареше тишина.

Така не можеше да продължава. Отново трябваше да търси някой поток в тази част на гората, за да измие изцапаните си с кал страни и да наплиска очи. С проклетия разгръщаше клоните, заплашващи да издерат лицето ѝ. Придвижваше се съвсем бавно. Най-сетне някъде пред себе си видя отблясъци от вода.

На брега тя коленичи и изми парещите си очи. В този миг Кет извика от ужас. Във водата, по която на кръгове пробягваха вълнички, се отразяваше Сребърния меч, небрежно яхнал черния си жребец.

— Госпожице, никога в живота си не съм виждал някой, който да избере по-труден път. Отначало борбата с гъсталака, с камънаците и бодлите, после падането в локвата...

Тя скочи разгневена и сви ръце в юмруци.

— Следвали сте ме през цялото време?

— Разбира се. Нали трябваше да бдя над вас, а как бих могъл да го сторя, в случай че ви изпусна от поглед.

— Значи във всеки един момент сте можели да ме спрете? — изфуча тя, удряйки с юмрук крака му. — Невъзмутимо гледахте как разранявам краката си до кръв и падам в калта... — сега вкара в употреба и другия си юмрук, напрягайки всички сили.

— Престанете с глупостите! — строго извика той, но Кет не обърна внимание на думите му. Трябваше да излее гнева си и

продължи да удря с юмручета бедрото му, докато мъжът не я улови през кръста, вдигайки я на коня си. За миг съзря пронизващите му очи изпод стоманения шлем, след което бе поставена по корем, напреки на седлото.

— Чакайте! — останала без дъх промълви тя.

— О, не.

Кет искаше да се изправи, но големият черен жребец препусна покрай брега на реката. В неудобната си поза тя не успя да види в каква посока поеха. Разрошените ѝ коси висяха надолу, закривайки погледа ѝ.

— Пуснете ме да слеза! — без успех настояваше тя. — Дано ръждясате заедно с доспехите си и се разпаднете на парчета! — ругаеше Кет. — Пуснете ме най-сетне да слеза!

— Човек би помислил, че се разкайвате — забеляза рицарят.

— Така е. Дълбоко съжалявам, че се оставих отново да ме хванете.

Изведнъж конят спря.

— Мога ли най-сетне да слеза? — изфуча тя.

— Мисля, че бихте могла да се изкъпете.

— И аз това искам. За нищо друго не копнея така непреодолимо!

— Тогава няма нужда да чакате повече.

Тя ужасена опита да си поеме дъх, когато от коня се оказа направо в студената, почти метър дълбока, леденостудена вода. Вълните се затвориха над главата ѝ. Кашляйки и пръхтейки, Кет отново изскочи над водата и жадно пое въздух.

— Копеле! Негодник! — тя стоеше в потока и се олюляваше.

— Достатъчно, госпожице! — рече той и скочи от седлото.

Кет, обърнала му гръб, изплашена очакваше какво ще се случи.

— Махайте се! Просто не се приближавайте! Предупреждавам ви! Говоря сериозно, не разбирате ли... — тя замълча, защото мъжът сграбчи раменете ѝ, при това не особено нежно.

— Пуснете ме! Веднага!

— Не. Или поне не веднага.

— Не ми причинявайте болка...

— Нямам такова намерение.

— Не бихте могли...

— Напротив, госпожице, мога да имам всичко, което завладея благодарение на силата си.

Като вкаменена Кет се взираше в очите му, запленена от тайната, скрита зад странния му шлем. Тогава мъжът неумолимо я притегли към себе си. Кет усети хладната стомана на шлема, опрян до лицето ѝ.

— Не! — противеше се тя.

— Да! — изпод студенината на метала тя внезапно почувства горещите му устни, които я докосваха. Гневна и уплашена, тя направи опит да се освободи, оказвайки отчаяна съпротива, но младият мъж притисна тялото ѝ още по-силно към своето. Кет едва дишаше, напразно опитвайки, опряла ръце в гърдите на непознатия, да го отблъсне. По тялото ѝ пробягваха горещи вълни, които я караха да изтръпва. Не, няма да се предаде, никога!

Но странната топлина я опиваше и едновременно с гнева и ужаса в гърдите ѝ се надигна ново чувство — възбуда...

Не знаеше точно кога е престанала да се съпротивлява. Бе решена да не се остави да бъде надвита, но едновременно с това винаги когато мъжът я докоснеше, с нея се случваше нещо странно. Топлината във вените ѝ се превърна в непоносим пожар, който я правеше напълно безсилна. Целувката сякаш нямаше да има край.

Обхвана я инстинктивен страх от непознатия и тя отново опита да се освободи, но без никакъв резултат. Ръцете му я държаха в желязна прегръдка, пръстите — заплетени в косите ѝ, здраво държаха главата на момичето, докато устните му нежно си играеха с нейните.

Тогава той я целуна с растяща страст — настоятелно и властно. Накара я да отвори устни. Опияняваща топлина изпълни устата ѝ, докато езикът му жадно я изследваше, след което започна прелестна игра с нейния.

Би трябвало да се съпротивлява, докато безсилна падне във водата — мъртва. Но Кет не можеше, защото изгарящите пламъци по устните ѝ изглежда обхващаха цялото ѝ тяло, въпреки че нозете ѝ бяха обливани от ледени вълни. Нетърпящата съпротива магия на езика му отнемаше дъха ѝ, люлеейки я в сладка немощ. Кет бе пленена от опияняваща омая. Ръцете му галеха шията ѝ, плъзгаха се между двете тела, пръстите му обхванаха под наметката една от гърдите ѝ, скрита само от тънкия разкъсан лен на нощницата ѝ. С набъбналото зърно на гърдта си усещаше грубата му длан. Тихият ѝ стон бе заглушен от

нова, още по-гореща целувка. Сега сякаш пожарът обхвана и слабините ѝ, което накара Кет да се ужаси, повече от себе си, отколкото от непознатия. Тя нададе приглушен вик, а безименен страх отне и последните останали в тялото на момичето сили. Треперейки, тя се извиваше в прегръдката му, опитваше се да се изплъзне от жадните целувки, което ѝ се отдаде едва когато непознатият сам отлепи устни от лицето ѝ.

Той я отблъсна от себе си и на Кет ѝ се стори, че мъжът трепери не по-малко от нея. Наметката се бе свлякла от раменете ѝ и течението я носеше към брега. В този миг, застанала пред Сребърния меч, увита само в остатъците от разкъсаната си нощница, тя се изплаши. Усети хладен полъх на вятъра върху гърдите си и едва сега видя, че те са напълно голи, с набъбнали от студа и милувките му зърна... Тихо извика и придърпа ленената нощница нагоре, което бе почти безсмислено, защото тънката материя лепнеше по мокрото ѝ тяло, разкривайки всичко — гърдите, хълбоците, златистия триъгълник между бедрата ѝ.

— Наистина очарователно, госпожице! — въпреки насмешливия тон, мъжът изглежда страдаше, преизпълнен с гняв и разкъсван от мъчително вътрешно напрежение. Сам си бе виновен. Възвърнала смелостта си, Кет отново се опита да го удари, но непознатият улови китките ѝ и тя трябваше да стисне зъби, за да не издаде болката, която ѝ бе причинил.

— Къпете се вече! — заповяда той.

— Вървете по дяволите!

— Не се бойте, госпожице, ще остана тук — обеща ѝ непознатият, извърна се и излезе на брега.

Кет усети как гърлото ѝ пресъхва. Поне лудешките удари на сърцето ѝ бяха престанали. Тя се отпусна изнемощяла в студената вода, копнеейки за облекчаващото действие на ромолящите вълни на потока. Неволно докосна устни с чувството, че още усеща настойчивата целувка. Енергично се зае да се убеждава, че е била превъзбудена от преживяното и непознатият е нямал никакво право да злоупотребява и да се отнася така с нея. Мразеше го, презираше го, о, да!

Но каквото ѝ да се опитваше да си внуши, гневът ѝ бе изместен от объркване и плашещо учудване. Кет се потопи още по-дълбоко във

водата с надеждата, че студът ще проникне във всички пори на тялото ѝ, прогонвайки онези необясними чувства. Какво се бе случило с нея? Миг след миг този непознат все по-осезаемо се бе настанил в живота ѝ — рицар с двуостър меч, невероятно груб, почти варварин. И въпреки това, докосванията му будеха у нея неподозирани чувства, при все че я държеше като пленница, за да я предаде на друг един мъж.

И все пак, колкото и безмилостно да я дразнеше и подиграваше, той притежаваше някакви вътрешни задръжки, Кет чувстваше това. Нещо, изглежда липсващо на този свят след смъртта на Хенри и отпътуването на Ричард — чест...

Въпреки това, мъжът бе непоносим. Как можеше да я целува така страстно, толкова дръзко да я гали и да я измъчва така безмилостно?

Простенвайки, тя си спомни за пожара, който бе разпалил в нея, и потопи глава в студената вода. Вълните плакнеха косите ѝ и Кет се зае да ги разплита с пръсти. След това изтърка ръцете и краката си, за да отстрани засъхналата по тях кал.

След известно време се изправи, зъзнейки и погледна към брега, но рицарят не се виждаше. Едва когато се взря между дърветата, го видя да приближава с вълнено одеяло в ръка. Той застана безмълвно на брега, за да я изчака. Кет се приближи към него, без вече да се опитва да покрие тялото си с остатъците от нощницата или да прикрие голотата си с ръце. И без това не можеше да скрие всичко.

Той покри раменете ѝ с одеялото и я издърпа на брега. След това извади наметката си от потока и я просна на една скала, за да изсъхне.

— Запалих огън в огнището. Вървете в колибата и се сгрейте.

Кет любопитно го погледна.

— А вие къде ще се изсушите?

— На слънцето.

— То едва прозира през клоните.

— Тогава ще се изпълни желанието ви и ще ръждясам.

— Не се боя от вас, господине. Така че можете да свалите ризницата си и да дойдете с мен в колибата.

Ругаейки, той извика към нея:

— Проклятие! Вървете най-сетне!

— Защо сте ядосан? Вие сте причината за всичко това, не аз!

— Нищо подобно, госпожице. Не съм направил нищо повече, освен да ви избавя от Дьо Ла Вил.

Страните ѝ поруменяха, но Кет издържа на погледа му.

— Дьо Ла Вил, Монджой, вие — каква разлика, когато някой мъж със сила взима това, което иска да притежава?

Той светкавично се оказа до нея, улавяйки я за раменете.

— О, надявам се никога да не разберете разликата!

Младата жена инстинктивно усети, че непознатият има право и че трябва да му бъде дълбоко благодарна. Тя прехапа треперещата си горна устна и вдигна поглед към него.

— Дьо Ла Вил е чудовище. Чувала съм и сама го усетих...

— Какво?

— Когато докоснеше ръката ми или се втренчеше в мен, усещах злобата, стаена в него. А Монджой? Очевидно не е много по-добър.

Ръцете му се отделиха от раменете ѝ.

— Той никога няма да ви причини болка.

— Той е нормандец...

— Както и баща ви, госпожице — с хладен глас ѝ припомни непознатият.

— Баща ми беше по-различен — прошепна тя.

— Сигурно, но има и други нормандски благородници, които са „по-различни“, мъже които се възхищаваха на силата и добротата му.

Кет неочаквано сбърчи чело. Може би Сребърния меч най-сетне бе издал нещо.

— Познавали сте баща ми!

— Не съм казал подобно нещо...

— О, напротив, познавали сте го. Разбрах по гласа ви. Защо ме лъжете?

— Така да бъде, познавах го.

— Но вие сте саконец, ръката на саксонското правосъдие! — Един разбойник не би могъл да познава баща ѝ, ако не е същият, който спаси живота на графа през онзи ден в гората. — Мили Боже! — прошепна тя. — Тогава в гората, през онази пролет, сте бил вие. Старият Дьо Ла Вил бе заповядал да отсекаат ръката на един браконьер, баща ми се застъпи за него и Дьо Ла Вил би го убил, а навярно и всички нас. И тогава дъжд от стрели обърна негодника и свитата му в бягство. Това сте бил вие!

— Аз съм Сребърния меч, госпожице. Стрелецът с лък се казва Робин Худ.

— Въпреки всичко, това сте бил вие! През всичките тези години сте се застъпвал за бедните, потискани хора — една жива легенда.

— Госпожице, все още не съм чак толкова стар!

— Но малко след злополуката в гората, хората започнаха да говорят за Сребърния меч. От тогава се носи легендата.

Мъжът нетърпеливо махна с ръка.

— Госпожице, бъркате всички нормандци с презрения Джон Плантагенет. Не всички барони из тези земи са толкова покварени, алчни и жадни за власт. Може би трябва да дадете шанс на Монджой.

— Опитвайте се да ме отклоните от въпроса, но аз не мога да забравя това, което бих искала да узная. Кажете ми истината!

— Няма нищо за разказване.

— Ще продължавам да ви разпитвам за това, докато признаете, че вие сте тайнственият стрелец.

Рицарят въздъхна дълбоко.

— Какво значение има това вече?

— Признайте!

— Е, добре, признавам, било то вярно или не. Но нека си остане между нас. Искам още веднъж да ви попитам, какво имате против Монджой?

— Познавам го!

— И само затова е проклет навеки? — мокрият рицар изруга объркан. — Уверявам ви, че няма да ви причини страдание.

— Може би не е толкова покварен като Дьо Ла Вил, но би желал да притежава замъка и земите ми, които Ричард му е предложил. А освен това, всеки мъж желае наследници. Затова има нужда от жена и му е все едно, дали тя иска да се омъжи за него или не. Ще го оспорите ли? — предизвикателно попита тя.

— Без съмнение, той има нужда от жена. Но не би я измъчвал, а само малко превъзпитал...

— За да може да я командва! — прекъсна го насред думата Кет.

— Госпожице, защо постоянно повтаряте, че не искате да се омъжите за него? Да не би да мислите, че имате избор? Благодарете на Всемогъщия, че Ричард още е жив, а Джон още не е завзел трона, защото той би ви омъжил за Дьо Ла Вил и никой на този свят не би

могъл да му попречи. Но вие ще вдигнете сватба с Монджой и с това всичко ще приключи!

Той неочаквано ѝ обърна гръб, приближи се към скалата, върху която бе прострял наметката си и седна отгоре.

— Госпожице Катрин, сега вървете в колибата, заповядвам ви! Ще изморите и двама ни!

— Ни най-малко не съм уморена и ако не се държахте толкова невъзможно, може би щях да изпитам дори известно уважение към вас, господине. Никога няма да забравя онзи ден и благодарността, която дължа на спасителя на баща си.

— Ако вие, госпожице, не сте уморена, то аз съм. И, кълна се, няма да ви позволя още дълго да ми ходите по нервите!

Кет се извърна гневно и се запъти към колибата. Вътре гореше буен огън. Върху един стол бе праметната дамска рокля и Кет любопитно се приближи. Дрехата бе ушита от най-фин лен, а деколтето и полите ѝ — поръбени със скъпа кожа в същия цвят. Очевидно Сребърния меч бе приготвил тази рокля за нея, но откъде я имаше?

Тя се огледа из колибата и изведнъж отдръпна ръце от лепената рокля, като да се бе опарила. Монджой използваше тази колиба, когато ходеше на лов. Значи роклята трябва да бе на някоя жена, която е водил тук. Някоя дама или лека жена? Кет решително повдигна рамене. Тя не искаше да бъде негова жена и за нищо на света не би докоснала дреха, носена от неговите любовници.

Но от друга страна, не можеше да се разхожда гола наоколо. Тя се уви още по-плътно в одеялото и седна пред огъня, който постепенно я сгряваше. Вратата се отвори и Кет нямаше нужда да се обръща, за да разбере, че Сребърния меч се е върнал в колибата.

— Оставил съм ви нещо за обличане, госпожице.

— Да, зная.

— Не ви ли харесва?

— Отказвам се от дрехи, които неотдавна е свалила някоя от леките жени на Монджой — хладно отвърна тя.

С две крачки мъжът се оказа до нея, вдигна я на крака и одеялото се свлече на пода. Кет отново стоеше пред него, облечена само в междувременно изсъхналата си, но разкъсана нощница.

Свалил доспехите си, с изключение на шлема, мъжът изглеждаше по-силен от всякога, защото под тънкия плат се очертаваха стегнатите мускули на гърдите, ръцете и бедрата му. Пръстите му болезнено се впиха в китката ѝ.

— За какво всъщност се мислите, госпожице? За небесен дар?

— Пуснете ме! — сериозно изплашена извика тя. Как е възможно един и същ човек да бе тайнственият стрелец — почтен, благоприличен и добър, а също и толкова груб и арогантен? — А за какъв се мислите вие? Очевидно — някакъв злополучен рицар без земя, който уж върши благородни дела, а всъщност се стреми единствено към печалба...

— Не става дума за мен! Не сте достойна да целунете и малкото пръстче на дамата, носила тази дреха.

— Неговата ку... — в мига, преди той да ѝ зашлеви плесница, Кет вдигна ръка и извика: — Не!

Чу как скърцат зъбите му, когато се овладя и свали ръка. Удивена от неочаквания му гняв, тя се зачуди колко ли добре всъщност този човек познава Монджой. Или жената, която очевидно обожаваше.

— Тогава стойте си гола! — гневно извика той и пусна китката ѝ. Без да си позволи дори и най-бегъл поглед към тялото ѝ, той се взря в очите ѝ, след което се запъти към вратата. Но след миг се извърна, наблюдавайки как младата жена отново се увива в одеялото.

— Простете, госпожице — помоли непознатият и дълбоко се поклони. — Изглежда притежавате необикновената способност постоянно да ме изкарвате от нерви.

Гневът на Кет започна да се стопява. Навярно заради бурния си темперамент той често изричаше думи, които в същност не мисли. Може би дори я харесваше, макар и само физически. Въпреки че не заслужаваше да целуне връхчетата на пръстите на ангела в женски образ, носил бялата роба. Или означаваше нещо за него единствено защото е познавал и уважавал баща ѝ. Кет реши да отстъпи но съвсем малко.

Увита в одеялото, тя достолепно склони глава.

— Извинявам се, господине, ако съм ви засегнала. Но, при положение че съм принудена да се омъжа за този човек, предполагам, ще ме разберете, ако не се възползвам от гардероба на жените му.

— Тази рокля не принадлежи „на жените му“, както вие се изразихте, Катрин, а на първата му годеница, госпожица Алиса Олбрайт.

Кет затаи дъх.

— Идвал е тук с Алиса? И заедно... — тя занемя, а сраните ѝ пламнаха. Значи са имали любовна връзка? Въпреки че Монджой създаваше впечатление на човек от камък и стомана, нетърпелив, винаги жадуващ да се метне на коня и да последва краля по нормандския им маниер? Какво бе открила в него Алиса?

— Ако петните паметта на госпожица Алиса, ще поставите търпението ми на сериозно изпитание — предупреди я Сребърния меч.

Известно време тя го наблюдаваше мълчаливо.

— Вие служите на Монджой. — Това не бе обвинение, а само установяване на фактите. — И мисля, че сте бил влюбен в годеницата му.

Усещайки как гневът отново се надига в гърдите на непознатия, тя трескаво вдигна ръка.

— Не, моля, не се обиждайте, господине! Аз самата много се възхищавах на Алиса. И щом тази роба е била нейна, ще я облека с голямо удоволствие.

Очевидно тези внимателни слова бяха охладили гнева му, защото мъжът се поклони. Неочаквано Кет пожела да можеше да види лицето му под шлема. Забралото закриваше очите на непознатия, а стоманената плетеница завършваше непосредствено до устните му, така че формата им не можеше ясно да се види. Затова пък толкова жив бе споменът за горещото докосване на устните му...

Знаела ли е Алиса, че този рицар е влюбен в нея? Може би дори е отвърнала на чувствата му? Бедната, хубава Алиса! Такава прекрасна жена, отнесена от същата треска, която причини смъртта и на нейните родители.

Но Алиса поне е била обичана, истински обичана. От Сребърния меч. Кет рядко бе долавяла толкова страст в гласа на някой мъж.

— Радвам се, че най-сетне сте готова да скриете голотата си, госпожице — меко рече той. — Защото, повярвайте ми, освен ината и хапливия си език притежавате и някои прелести, от които кръвта във вените на всеки мъж може да кипне.

Да се смее или да се сърди? Или с всички сили да потисне напористите чувства, които погледът и думите му отново разпалваха в нея?

Но това нямаше никакво значение, защото Сребърния меч възнамеряваше да я напусне.

— Ще донеса нещо за ядене — лаконично обясни той. — Скоро ще се върна.

Вратата се захлопна след него и Кет остана сама в колибата, стоплена от огъня и от непознати чувства.

Неочаквано тя пусна одеялото и нахлузи роклята на госпожица Алиса. Непознатият щеше да се върне скоро — един мъж много по-опасен от Дьо Ла Вил, който можеше да застраши тялото, но не и сърцето ѝ.

Докато този мъж... Тя отново се разтрепери. Този мъж бе способен да открадне част от сърцето ѝ.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Когато се върна в колибата, Дамиан за своя изненада завари младата жена спокойна и кротка. Той се бе помотал навън, бе нахранил коня и взел хляб и сирене от торбата, висеща на седлото. Но бе гладен не толкова за храна, а за нещо съвсем друго.

Гневът отново го обземаше. Начинанието, в което се бе впуснал, започваше да го изнервя...

В един момент искаше да зашлеви плесница на Кет, а в следващия красотата ѝ събуждаше у него горещо желание, веднага след което острият ѝ език отново го подлудяваше.

Ех и вие, лорд Монджой, нямате основание да се оплаквате, помисли си Дамиан. Кралят му бе обещал земи, рицари и крепостни, работливи селяни и селянки, прилежна прислуга. И за целта трябваше само да се ожени за госпожица Катрин — една благородна дама, която щеше да го дари с наследник... Но тя също толкова малко щеше да се преклони пред граф Клифърд, колкото и пред легендарния горски рицар. Все пак, след сватбата ще постигнем известно единодушие, мислеше си той. Въпреки, че тя мрази Монджой...

А какво изпитваше към своя спасител? Красотата ѝ го въодушевяваше и измъчваше едновременно. Понякога най-горещото му желание бе на нейно място да е Алиса. Ех, не биваше да я взема в обятията си, да опитва сладките ѝ устни и докосва прелестната гръд, усещайки огъня на дремещата в душата ѝ страст... Досега тя познаваше единствено страстната защита на справедливостта, но не и пламъците на любовта. Навярно на лорд Монджой няма да му е трудно да събуди в нея такива чувства.

— Да върви по дяволите! — бе прошепнал той, потупвайки Луцифер толкова невнимателно, че верният жребец укорително изгледа господаря си. — Съжалявам, приятелю! Навярно по-добре би ми било с някоя стара вещица. Все пак трябва да нахраня момичето, не мислиш ли? Всъщност Кет би трябва да е щастлива, че ще ме вземе за съпруг. Възнамерявам малко да я обуздая и да ѝ вгълпя да се държи по

подобаваш начин. Но иначе ще я оставя на мира, за разлика от Дьо Ла Вил, който ден след ден би я измъчвал... — Не, не можеше да я остави съвсем необезпокоявана, отнасяйки се с нея като с калугерка. Дори и да му откажеше любовта си, той желаше наследник. — Трябва да се връщам в колибата — бе продължил да говори на коня си той, а междувременно слънцето блестеше вече високо в небето. — Не мога да я оставя да умре от глад, нали?

Конят бе поклатил глава, пръхтейки, сякаш в отговор на думите на господаря си. Дамиан гръмко се засмя, запътвайки се обратно към колибата.

Междувременно Кет бе облякла бялата рокля. Седеше пред огнището, решейки с пръсти дългите си, все още мокри, руси къдрици.

Известно време Дамиан остана на вратата, наблюдавайки я. Косите ѝ приличаха на златни нишки, улавящи светлината на слънцето и отблясъците от огъня. Кет ги разплиташе с усилие.

Дамиан потисна отново овладялото го желание, след това пристъпи, остави храната върху масата, скована от грубо издялани дъски, и прерови съдържанието на една стояща на прозореца торба. В нея откри още един мях с вино и две чаши. След като му бе хвърлила бегъл поглед, Кет отново се извърна към огъня.

— Госпожице, обядът е готов.

Тя навярно желаше да запази известна дистанция, но бе не помалко гладна от него. Затова се изправи и приближи към масата. Дамиан съжаляваше, че ѝ предложи роклята. Меката бяла кожа, с която бе обшито деколтето, придаваше на бледия тен на момичето нежен отблясък, полата при всяка крачка се увиваше около краката ѝ, а дълбокото деколте разкриваше прекалено много от прелестната гърд.

Дамиан ѝ подаде стол и Кет седна с ръце в скута, свела поглед. Когато седна срещу нея, момичето вдигна глава. Моркосините ѝ очи го объркваха.

Проклятие, тя ще го накара да изгуби разсъдък си. Наистина не бе Алиса, но все пак — една опасно красива девойка. Макар и да не ги свързваше обич, той би се хвърлил в този брак дори през ада на изпепеляващи чувства, пък било то само за да държи далеч от нея многобройните похотливи мъже и ревниво да опази това, което му принадлежеше.

— Яжте! — нареди ѝ той.

Кет не дочака нова покана. Тя посегна към хляба и сиренето, разчупвайки ги на парченца, като за негово учудване избираше само дребните. Най-голямото подаде на него. Наистина великодушен жест, но Дамиан не смяташе заради това да бъде по-благосклонен към нея. Той ѝ подаде една пълна с вино чаша, на което младата жена отвърна с кимване на глава.

Гладен като вълк, той отхапа от хляба, но му бе трудно да се храни, без да вдигне забралото, което стигаше почти до устните му.

— Господине... — смеейки се поде тя. — На никого няма да издам кой е Сребърния меч, така че спокойно бихте могли да свалите шлема.

— О, не! Вие искате да помолите Монджой за моето обесване и би било по-добре, ако той не знае кого трябва да окачи на бесилото.

— Мога ли да ви направя едно предложение? Няма да настоявам за обесването ви, а вие няма да ме предадете на Монджой.

Той помълча известно време, събирайки решителност, за да се противопостави на прелъстителния блясък на надежда в очите ѝ, след което поклати глава.

— Съжалявам! — на един дъх изпразни чашата си той, благодарен за топлината на алкохола, борещ се с пожара във вените му.

Кет също посегна за чашата и пи до дъно, предизвикателно взирайки се в очите на непознатия.

— Ще си позволим ли още по една глътка? — попита тя, усмихвайки се благо.

— Определено — отвърна мъжът и наля.

Кет вдигна наздравица, изпразни на един дъх чашата си и вдигна поглед към рицаря, изчаквайки го също да изпие своята.

Развеселен, той за трети път напълни чашите и Кет отново не отказа да пият заедно, очевидно целейки да замъгли мисълта му и безпрепятствено да избяга в гората.

— Това вино сигурно е от избата на граф Клифърд — забеляза тя.

— Да, така е — потвърди Дамиан и наля още веднъж.

Този път Кет отпи с жест на познавач.

— Добра реколта, благороден аромат... Колко предвидливо от страна на Монджой да държи тук такава безценна течност! Всичко е

подготвено за интимна среща в то... — тя неочаквано занемя и поруменя виновно.

Какво бе възнамерявала да каже? В това любовно гнездо? В този бардак? Дамиан се приведе напред.

— Е? В това какво?

— В това хубаво гнезденце — без да се колебае, отвърна тя и бързо добави: — Мога ли да си сипя още малко?

Давайте, кимна той и Кет продължи:

— Значи това е виното на Монджой. Може би не бива да прием от него.

— Защо не? Чувам, че е щедър човек, поне що се отнася до яденето и пиенето. Навярно не би отказал на годеницата си никое удобство, което тя пожелае в негово отсъствие?

— А на вас, господин Сребърен меч? — сладко попита тя.

— На мен би позволил много повече, отколкото някоя глътка вино, при положение, че съм ви измъкнал от лапите на Дьо Ла Вил.

— Хм... — Кет поднесе хапка хляб към устата си, преглъщайки го бързо.

Естествено, развеселен мислеше Дамиан, кроейки планове за бягство, тя трябва да засити глада си и да се подкрепи. Момичето неочаквано се изправи, заобиколи масата и докато пълнеше чашата си, коляното ѝ докосна бедрото му.

— Значи се радвате на отплатата?

Какво целеше тя? Дамиан чувстваше близостта ѝ, усещаше сладкия аромат, а копринената златисторуса коса галеше ръката му. Момичето настойчиво се взираше в него с пленителния поглед на сините си очи. Рицарят изпразни чашата си, която Кет отново напълни догоре и той взе мехчето с вино от ръката ѝ, за да налее и на нея.

Тя отново на един дъх изпи блестящата червена течност. Прелъстителен смях го подкани да последва примера ѝ.

— Пиете по-скоро като лека жена в някоя кръчма, отколкото като изискана дама. Къде сте развили този си... талант?

— В къщи с баща ми — момичето премрежи мигли. — Понякога късно вечер, когато отдавна вече трябваше да съм в леглото, той седеше долу в залата, наблюдавайки пламъците в камината, докато майка ми се къпеше или почиваше. Докато станеше време да се качи

при нея, аз му правех компания на чаша вино, а той ми разказваше чудновати истории.

— За какво?

Кет се засмя малко по-свободно.

— За майка ми. Той много я обичаше. Навярно малко разкрасяваше събитията, но описвайки първата си среща с нея, думите му ми звучаха като приказка. Понякога оставах с него и когато гоцаваше рицарите си. Единственото му дете, неговата наследница, трябваше да умее...

Изведнъж Кет разбра, че издава много повече, от колкото би искала. Виното бе започнало да покрива света с невидимо було.

— Както виждам, вие също носите на пиене, господине. Един храбър, но беден рицар. Още по глътка? Двамата с вас сме гости на Монджой, така че нека се насладим на тези часове.

Тя отново сипа вино в чашата му, а Дамиан напълни нейната.

— Наздраве, госпожице.

— Наздраве — отвърна тя, след което посегна към чашата му, за да я напълни отново. Меката ѝ коса отново погали ръката му.

Когато Дамиан улови китката ѝ, младата жена го погледна слисана.

— Лъжете се, госпожице.

— Какво имате предвид?

— Няма да ме напиете до безсъзнание и да избягате триумфираща. Въобразявате си, че можете да избягате от мен, Монджой и съдбата. Няма да ви се удаде. Когато вие вече отдавна ще сте опиянена, аз ще продължавам да се наслаждавам на виното си. Пил съм със забравени дори от Бога хора, които едва ли бихте могла да си представите.

Кет направи опит да се освободи. Смехът ѝ бе угаснал, а очите — присвити.

— Много добре мога да си ви представя в компанията на някоя презряна паплач! Пуснете ме!

Той изпълни желанието ѝ. Понеже в същия миг силно бе дръпнала ръката си, Кет изгуби равновесие, залитайки към стената. Гневно се взря в него, разтривайки китката си.

— Кълна ви се, господин Сребърен меч, че ще увиснете на бесилото!

Дамиан бавно отмести стола си и се изправи.

— Може би. Това ще ви зарадва ли?

Тя кратко се поколеба, размисли и реши, че искреността би била най-добрата стратегия.

— Всъщност не ви мразя. Въпреки отблъскващите ви маниери, изпитвам дори известни симпатии към вас. Видях ви да спасявате момичето в гората...

— Какво? — Дамиан сбърчи чело.

— За тази си постъпка не можехте да очаквате никаква отплата. Значи някъде в душата ви мъждука чувство за достойнство и чест. — След кратка пауза тя добави: — Робин има много високо мнение за вас. Затова не бих могла да ви оставя да попаднете в ръцете на палача.

— Колко благородно от ваша страна, госпожице...

Кет пристъпи една крачка по-близо, гласът ѝ прозвуча по-нежно.

— Не разбирам защо ме държите като пленница, когато и двамата еднакво държим на свободата си.

Ругаейки, той заобиколи масата.

— Госпожице, вие наистина сте бреме! Не ви ли минава през главата? Няма да ви пусна да си вървите. Очевидно не схващате положението си. Мислите ли, че Ричард е глупак? Защо е изпратил Монджой обратно в Англия с поръчение да се ожени за вас?

— Защото е далеч и не може да знае, че и сама мога...

— Справихте ли се миналата нощ?

— О, да, сама можех добре да се погрижа за себе си...

— Но не достатъчно добре. И се боя, че подценявате Дьо Ла Вил. Той няма да се предаде лесно. Не е достатъчно умен, за да планира подобно нападение и да остави човек, който да вдигне подвижния мост. Това е работа на Джон и принцът е твърдо решен да постигне своето. В безопасност ще бъдете единствено ако се съгласите на женитбата, която е замислил Ричард.

Кет се приближи към огнището с приведена глава и ръце, склучени пред гърдите. Бе ли се вразумила най-сетне? Жената стоеше мълчаливо. След това внезапно се извърна. В косата ѝ искряха червеникави и златни отблясъци.

— Споменахте за някакво възнаграждение, което ще получите, господине.

— Може би...

— А ако ви обеща повече от Монджой?

— Монджой е много богат човек.

— Но аз мога да ви предложа много повече от пари.

Дамиан с усилие потисна гнева си.

— Какво?

— За да се изплъзна от Монджой, съм готова да сторя почти всичко.

— Почти всичко?

Тя се задъхваше и мъжът видя как в дълбокото, обшито с кожа деколте гърдите ѝ трескаво се повдигат и отпускат.

— Е, добре... — сините ѝ очи издържаха на погледа му. — Не почти всичко, а всичко.

Ноктите му болезнено се забиха дълбоко в дланите.

— Вие се шегувате, госпожице!

— Ни най-малко.

Не му бе лесно да се овладее.

— Завъртете се в кръг, госпожице — настоя Дамиан, кръстосвайки ръце пред гърдите.

— Какво, моля?

— Моля, завъртете се в кръг. Искам да видя какво ми предлагате.

— Вече достатъчно видяхте!

— Искате да ми заплатите с тялото си. Значи мое право е да оценя стойността на това възнаграждение.

Кет гневно тропна с крак, забравяйки за миг опитите си да го измами. В очите ѝ сякаш избухна синьо-жълт пожар. Величествено вирна брадичка.

— Господине, аз не съм лека жена...

— Напротив, госпожице, щом опитвате да се продадете. Сега се извърнете най-сетне, но толкова грациозно, колкото можете, защото съм виждал не една и две красиви жени. Искам добре да видя какво ще получа за това, че рискувам главата си.

— Копеле! — изфуча тя, но се подчини и се завъртя. Полата се уви около изящните ѝ крака и Дамиан не можеше да не се възхити от грациозните ѝ движения. Когато отново застана с лице към него, тя ругаеше. — Презрян мръсник! Нещо подобно не ви е било предлагано през целия ви мизерен живот!

— Внимавайте, госпожице! Когато една жена иска да изкуси някой мъж, не би трябвало да го ругае толкова жестоко. Но струва ми се, вие изобщо нямате представа с какво искате да се захванете.

— Може би не! А вие, господине, не можете да допуснете колко ми е скъпа свободата!

— И как безпределно мразите Монджой?

— Да, мразя го и се отвращавам от него!

Дамиан не успя да обуздае темперамента си. Той я сграбчи за ръцете и този път бе безмилостен. Пръстите му се впиха в златистата ѝ коса, устните му настоятелно се притиснаха към нейните, езикът му копнееше да проникне в устата ѝ. Докато с дива страст я целуваше, пръстите му галеха мраморно бялата шия надолу по деколтето, сладно обхващайки една от гърдите ѝ. Кет не можеше да протестира, едва си поемаше дъх и той го знаеше. Въпреки това Дамиан не разхлабваше прегръдката си, пиеше наслада от устните ѝ и изследваше тайните на плътта ѝ с дръзки милувки.

След това устните му се откъснаха от нейните и пропълзяха между мамещите ѝ гърди. Нетърпеливо развърза връзките на деколтето ѝ и коленичи. Устата му се спусна по голия корем, докато ръцете галеха хълбоците на момичето. Стоманената плетеница на шлема му се притискаше към нежната ѝ кожа. Тогава Дамиан усети, че тя трепери. Кръвта бучеше в ушите му, докато пръстите ѝ се впиваха в мъжките рамене. Едва сега тя започна да оказва съпротива и рицарят си помисли дали вече не е твърде късно.

Неочаквано той се изправи и прочете бурните чувства в очите ѝ — изпепеляващ гняв, тревожно объркване.

— Значи сте готова да сторите всичко, госпожице? — рече той. — Искате да предадете Монджой и аз трябва да ви помогна? Кажете ми каква ще бъде моята награда? Бихте ли се оставили на страстта ми, без да показвате чувства? Или отчаяно ще се съпротивлявате? От подобна награда не се интересувам! Толкова често ли е била възхвалявана красотата ви, та мислите, че с нея бихте могли да купите всичко? Не и мен!

— Престанете — извика тя и трескаво завърза връзките на деколтето си. — Нещастен мръсник...

— О, не — отвърна Дамиан, сграбчвайки я за раменете. — Вие ми направихте това предложение. Щели сте да сторите всичко, или?

Тогава ще ви обясня какво бих желал. Я да видим... Да се съблечете съвсем бавно и чувствено, отдалечена на няколко крачки от мен. След това да приближите към мен с полюляващи се хълбоци. Тогава ме отвеждате към кожената завивка, падаме върху ложето и вие коленичите пред мен. Косата ви милва голите ми гърди, а аз съзирам в очите ви примамлив плам. Устните ви се разтварят, за да ме целунат и обхождат цялото ми покрито с белези тяло. Накрая падам върху вас и запушвам устата ви с изпепеляваща целувка. Сега бихте ли могла поне приблизително да си представите какво ще очаквам?

Кет с всичка сила го удари в лицето, толкова светкавично, че той изобщо не видя ръката ѝ. Когато стоманена мрежа на шлема се впи в кожата му, болката завари Дамиан съвсем неподготвен. Той посегна към Кет, но момичето отскочи назад.

— Престанете да ме измъчвате! С какво право ме унижавате така?

— А кой ви дава право да мамите Монджой?

— О, небеса! Той със сигурност не би имал никакви задръжки да ме измами. Освен скъпоценната си Алиса навярно е имал куп други жени. С тази женитба цели единствено да увеличи богатството си и има нужда само от жена за разплод и нищо повече. Много добре го знаете, господине.

— Той никога не би ви причинил болка...

— Също както не би ударил един послушен кон! — Кет се извърна, отново взирайки се в огъня. Гордите ѝ рамене бяха малко поотпуснати и младата жена изглеждаше смъртно уморена. Състраданието, пробудено внезапно в гърдите му, го разгневи още повече. Бе готова да се продаде на един разбойник само и само да не се омъжи за него!

За да избегне поне за малко близостта ѝ, той се отправи към вратата, но се спря, удари с юмрук грубите дъски, отново се извърна към Кет, трогнат от вида на изящната фигура с приведена глава.

— О, Боже! Госпожице, изкушението е невероятно!

Тя го погледна, но без ни най-малка готовност за отстъпки.

— Вие сте също толкова отвратителен като Монджой.

— Но предложението ви въпреки това важи?

— Няма да позволя да ми се подигравате, господине!

— Не ви се подигравам, Катрин — отвърна той, пристъпвайки обратно към нея. — В този миг дори се опитвам да ви разбера.

Кет предизвикателно вирна брадичка.

— Монджой би желал да ме притежава, а вие искате само да ме използвате!

— Госпожице, имам чувството, че по-скоро вие се опитвате да ме използвате — с груб глас ѝ напомни той.

Кет се засмя въпросително:

— Възможно ли е това?

Той протегна ръце с въздишка.

— Просто не ми се вярва, че всичко това ще се случи в действителност.

— На мен също. А освен това имам ужасно главоболие — с упрек се взря в него Кет. — Очевидно изпих прекалено много вино. — Тя седна пред огнището, масажирайки слепоочията си. Докато я наблюдаваше, сърцето му се сви, обзето от странни чувства.

Какво щеше да прави с нея, когато се оженят? Преди няколко години бе смятал, че своенравното момиче има нужда от малко пердах с някой дъбов клон. Това и сега не би ѝ навредило.

И все пак... Изпълнен от ново нежелано съчувствие, той гледаше приведения ѝ гръб и все още разрошените руси къдрици. Тогава се приближи към раклата, където през всичките тези години бе държал бялата роба и извади от там четка за коса със сребърна дръжка. Пристъпи зад Кет и взе в ръката си един дълъг кичур от косата ѝ. Тя потрепери от допира.

— Спокойно — промълви мъжът, — искам само да ви среща. Тази четка...

— ... принадлежеше на госпожица Алиса — довърши изречението тя.

— Да — тихо потвърди Дамиан.

— Изглежда служите на Монджой от много години — замислено забеляза тя — и аз намирам лоялността ви за глупава. Има ли той и най-малка представа от това, което вършите в тази гора под името Сребърния меч? Знае ли той за Робин и останалите? Мислите ли, че нямаше да ви обеси, ако разбереше, че нападате такива като него, за да дадете ограбеното на старата саксонска аристокрация?

— Не ограбвам богатите, за да дам отнетото на бедните. — Четката потъваше в косата на Кет и когато една къдрица се уви около ръката му, дъхът на Дамиан секна. — Това е специалност на Робин. Аз само се опитвам да попреча на някои барони да измъчват прекалено жестоко бедните хора от тази област.

Тя се извърна към него с ръка върху облегалката на стола.

— В дъното на душата си вие не сте лош, господин...

— Господин Сребърна свиня — прекъсна я той.

— Моля ви! — прошепна Кет и го погледна запленаващо. Колко ли безпрепятствено трябва да е въртяла баща си, Хенри и Ричард на малкия си пръст... — Не искате ли да ме пуснете да си вървя? Помислете за това.

— Мислите, че с по-голямо удоволствие бих приел отплата от вас, отколкото от Монджой?

— Ще ви се отплатя много по-сладко — сериозно обеща тя.

— При положение, че знаете какво бих очаквал от вас? Въпреки, че ме намирате за толкова отвратителен?

Кет поклати глава и отклони погледа му.

— Преди да се омъжа за човек, който е имал толкова много жени, бих искала да преживея свое собствено приключение.

— За да си отмъстите? Предупреждавам ви, че Монджой навярно очаква в леглото си девствена невеста.

— Няма право...

— Напротив, има всички права!

— Чуйте ме, господине! Макар и да сте невъзможен негодник, аз все пак не ви намирам за толкова лош. Бих се радвала да... ви опозная по-добре, преди да попадна в ръцете на Монджой.

— Защо? Мислех, че искате да ме видите на бесилото.

— Все пак навремето спасихте живота на баща ми...

— Не съм казал, че тайнственият стрелец съм аз.

— Въпреки това го зная. За това вече говорихме. Вие сам се издадохте. Бих ви дала всичко.

— Но срещу това искате свободата си — напомни и той.

— Да.

— А аз ще получа наградата, която пожелаея?

По страните ѝ изби руменина, но Кет не се противопостави.

— Помислете за това! Моля!

— Добре, ще размисля — той пусна четката в ръцете ѝ, решен най-сетне да напусне колибата. На вратата се извърна още веднъж.

— Бъдете сигурна, госпожице, че ще помисля върху предложението ви — в следващите дни, седмици, а може би и... години!

След това той се втурна навън, а Кет недоумяваше какво го бе разгневило така. Той бе този, който се опитваше да я измами!

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Едва доста по-късно Дамиан се реши да се върне в колибата. Огънят тлееше и помещението бе изпълнено със сенки. Кет лежеше върху завивките от кожа, лесно различима в бялата роба въпреки тъмнината. За да види лицето ѝ обаче, Дамиан трябваше да се приближи. Косата ѝ отново бе в безпорядък, сякаш дълго се бе мятала насам-натам. Високо вдигнатата рокля откриваше нежните ѝ ходила и добре оформени прасци. Изглежда спеше дълбоко и спокойно.

Дамиан с въздишка свали шлема си и го постави върху масата. Прокара ръка през гъстата си черна коса и съблече туниката и ризата, след което седна, за да събуе ботушите. Междувременно бе станало почти полунощ и той копнееше за сън.

Излегна се на леглото до Кет. Веднага осъзна какъв глупак е. По-добре да бе легнал навън върху някоя скала! В близост до нея не намираще покой.

Понечи да стане, но момичето подскочи и нададе вик на ужас.

— Катрин! — разтърси я той, прегърна я и двамата отново се отпуснаха върху разхвърляните завивки. — Сънувахте. — Тя се вираше в него със широко отворени очи, но изглежда възприемаше само някакви неясни очертания. — Кет! Кет! Това е само сън!

Ужасена, тя притисна лице към рамото му и Дамиан погали косата ѝ.

— Виното! — простена тя. — Пих прекалено много, за да мога да спя спокойно. — Ръката ѝ докосна бузата на рицаря, а Кет присви очи, опитвайки се да го види по-ясно. — Само ако знаех кой сте!

Милувката ѝ бе твърде изкусителна и Дамиан отстрани пръстите ѝ.

— Никой.

— Ужасен сън! — още веднъж тръпки полазиха по гърба ѝ. — Дъо Ла Вил бе като жив. Принцът също беше там. Постоянно се опитвах да си внуша, че той не е лош, но нещо в него ме отблъскваше. А и историите, които се носят за него...

— Ако се омъжите за Монджой...

— И Монджой е като тях! — извика тя.

Дамиан нежно улови ръката ѝ.

— Госпожице...

— Какъв кошмар! Аз бяха, но ме уловиха и тогава...

Устните му погалиха челото ѝ.

— Сега всичко е наред.

В мрака тя обърна лицето си към него. Мъжът искаше да я целуне, да усети вкуса на устните ѝ без досадния стоманен шлем. Устните им се намериха и се сляха. Из тялото и във вените му се разгоря пожар. Обхвана я с две ръце, притисна я към себе си, желаейки да я усети още по-плътно до себе си. С треперещи пръсти започна да гали шията ѝ, разтегляйки деколтето на бялата дреха, за да целуне голите рамене на момичето. Дъхът му секна. Кет неспокойно се въртеше насам-натам. Движенията ѝ го възбуждаха, нещо което тя едва ли правеше умишлено. Дамиан разкопча връзките на робата и разголи гърдите ѝ. Сега той напълно изгуби разсъдък. Желанието, измъчващо го откакто я бе спасил, взе връх. Очите ѝ блестяха в тъмното и Дамиан различаваше съвсем неясно контурите на лицето и блясъка на устните ѝ, още влажни от целувката му.

Мъжът отново притисна устни към нейните, вкусвайки виното, което бяха пили, но и меда, носещ само и единствено нейния вкус. Това бе настойчива целувка, която искаше да постигне не само това, което един мъж може да вземе със сила. Езикът му закачаше устните ѝ, играеше си с тях. Сърцето ѝ, лудешки заблъскало в гърдите, бе точно под дланта на Дамиан. Той погали нежната кожа, очертавайки с палец кръг около зърното на гърдата ѝ.

Дочувайки полузаглушения стон на Кет, мъжът не знаеше дали той означава съпротива или съгласие. Но в този миг това ни най-малко не го безпокоеше. Ръцете ѝ се плъзгаха по раменете и мускулестите му гърди с обмислен жест. И сега когато...

Неочаквано той се изправи, опитвайки се да надникне в очите ѝ. Но нощта, която го пазеше, криеше и Кет от него.

Не, той не желаше това! Кет трябваше да стане негова жена и това, което тя възнамеряваше да стори сега, щеше да предизвика необуздания му гняв. От друга страна, той я желаше толкова непреодолимо.

— Играта свърши — предупреди я Дамиан и усети, че жената до него потрепера. Нима тя се боеше? От него? От Монджой? — Ако се боиш...

— Не! — прошепна тя. Измамна ли бе дързостта ѝ? Или добиваше смелост от виното?

— Значи ще ми дадеш всичко?

— Всичко ли ще искаш? — той усети усмивката на устните ѝ. — Целувка ще ти дам доброволно.

— Само целувка? Катрин, вече ти казах, че прекалено се надценяваш.

— Наистина ли? Може целувката ми да се окаже по-щедра отплата, отколкото предполагаш. — Тя обви ръце около врата му, а връхчето на езика ѝ мамещо милваше устните му. Сега Кет приложи цялата си изкусителност и Дамиан се остави да бъде омагьосан, въпреки че здравият му разум го предупреждаваше.

— Значи искаш да доведеш играта до край? — плътно до устните ѝ прошепна той. Как само трепереше тялото ѝ, почти толкова горещо, колкото неговото собствено. Златните нишки на косата ѝ галеха голите му гърди. Въпреки че мракът скриваше лицето и фигурата ѝ, Дамиан знаеше, че не би могъл да си пожелае по-красива и прелъстителна жена. Навярно тя също съзнаваше неустойимото въздействие на чара си. Или пък изобщо нямаше представа с какво си играе?

— Значи не се боиш от мен или Монджой? — опита да се увери той.

Наистина ли трепереше? Може би черните сенки го бяха излъгали.

— От Монджой не се боя! — прошепна Кет.

Това му стигаше. Страстта на Дамиан не можеше да чака повече. Той улови лицето на Кет с две ръце и отново го целуна. Опита се да овладее пламъка на внезапната жажда за плътта ѝ, макар и все още да не знаеше защо. Искаше да ѝ причини болка и същевременно да ѝ дари цялата нежност, на която бе способен. Тя се остави на порива му, разтвори устни и отвърна на настойчивата игра на езика му.

Устните им се търсеха отново и отново. След това Дамиан обсипа с целувки челото ѝ, клепачите, бузите и шията. Изведнъж пороят от усещания, залял сетивата ѝ, секна и само езикът на рицаря продължи да гали неспокойно надигащите се гърди на момичето.

Желанието му обаче растеше и обхванал хълбоците ѝ с ръце и притискащ ги към своите, устните на Дамиан се склупчиха около едното от зърната на гърдите ѝ и жадно го засмукаха. Усещаше вибрирането на тялото ѝ под себе си, напрегнато и тръпнещо в очакване, изопнато като тетивата на лък. Кет тихо простенваше, а кръвта във вените ѝ се сгорещяваше все повече и повече.

Момичето изтръпна, когато непознатият, целувайки я непрестанно и прокарайки ръка по хълбока ѝ, провря дланта си между бедрата ѝ. Той се заигра с нежните златисти къдрици и Кет затаи дъх. Дамиан продължи с интимните милувки и момичето с вик опита да се изправи, но той я притисна обратно върху кожените завивки, коленичи и стисна хълбоците ѝ между бедрата си. Нова целувка едва не задуши Кет, а след това мъжът се изправи. Слаба лунна светлина се провря през прозореца и Дамиан видя, че момичето е затворило очи. Той се обърна с глава към нозете ѝ, притисна устни към корема, погали с език нежната кожа, разтвори интимните венчелистчета на женствеността ѝ, целувайки ги настойчиво и решително с непреодолимо желание.

Внезапно тя започна да се съпротивлява, извъртайки хълбоците си, за да му се изплъзне. С това обаче се разкри още повече за изгарящата целувка и езикът на мъжа проникна по-дълбоко. Кет отново извика, противейки се ужасена, но вече нямаше връщане назад. Възбуждащият аромат и вкус на тялото ѝ го опияняваха и правеха желанието му неудържимо, в унисон с нощта, вятъра и шумолящите клони пред колибата. Трябваше да проникне в Катрин, тук и сега.

— Такава целувка не съм ти предлагала! — прошепна тя, задушавайки се.

Дамиан се изправи, за да разкопчае панталоните си.

— Не помниш ли? Ти ми предложи всичко. Вече е твърде късно да се уточняват подробностите по договора.

— Казах...

— О, да! Добре знаеш какво си казала. — Някакъв облак закри луната и Дамиан вече не виждаше лицето ѝ, а само го усещаше и се догаждаше за изражението не Кет. Внезапно, проклинайки, тя направи опит да се извърти, но мъжът улови коленете ѝ, разтваряйки изящните момински бедра. Кет отчаяно се противеше, крещейки, но той я притискаше безмилостно, прокара пръсти по венериния ѝ хълм, още

влажен от целувката му и легна върху нея. Когато върхът на възбудената му мъжественост докосна копринения, мамещ триъгълник между бедрата ѝ, в главата на мъжа сякаш проблесна светкавица и вля огън във вените му.

— Ох! — с вик на гняв тя се опита да го отблъсне, но само се притисна още по-плътнo към него. Колко лесно можеше да проникне в нея. Само едно малко движение...

Той взе главата ѝ в ръцете си, а устата му търсеше нейната. Това бе блага целувка, почти нежна, която постепенно накара Кет да омекне и отпусна напрегнатите ѝ мускули. Затова пък огънят в тялото на Дамиан се разгаряше още по-неудържимо.

— За в бъдеще добре внимавай с кого си играеш — прошепна той току до устните ѝ. — В природа на мъжа е да иска да спечели всяка игра.

Кет безмълвна лежеше под него. Тогава той започна да прониква в нея, бавно и дълбоко. Тя отново извика и впи нокти в раменете му, но мъжът сякаш не забеляза. Държеше я в желязната си прегръдка, усещайки колко лудо бие сърцето ѝ, как жената под него трепери и, хълцайки, се бори за въздух.

— Това бе твое дело — обясни ѝ той. — Бе решена на всяка цена... Тази нощ трябва да научиш нещо за мъжете.

Тя не оспори думите му, но не желаше да осъзнае случилото се.

— Престани!

Въпреки, че не можеше да го види, Кет разбра, че е поклатил глава.

— Твърде късно. Нали ми предложи всичко.

Още докато изричаше това, Дамиан усети как тялото ѝ се подчинява на природата си и се изопва още повече. Тя стенеше, останала без дъх, докато мъжът проникна още по-дълбоко, почти превръщайки се в част от самата нея.

— Вече изпълних своята част от споразумението! — прошепна тя. — Сега съм свободна. Да загърбим станалото.

— Мило момиче, още дълго трябва да учиш тънкостите на изкуството да се водят преговори. Нищо не съм ти обещавал.

— О... — гневно се опита да се защити тя и нейното собствено движение принуди мъжа да разруши и последната преграда на девствеността ѝ. В объркването си тя отново започна да хълца и

Дамиан, въпреки непреодолимото си желание, бе обхванат от странна необходимост от нежност.

— Спокойно — шепнесе той и целувайки страните ѝ, усети вкус на сълзи. Устните му галеха клепачите и ушите ѝ. Тогава Дамиан започна да бавно да се движи, внимателно и търпеливо. И дори ако това трябваше да продължи цяла нощ, той бе готов.

Неочаквано усети как тя отвърща на целувките му. Дланите ѝ милваха ръцете му и Дамиан погали едната ѝ гръд, с ръце и устни, усещайки как младата жена му се отдава.

Не знаеше какво се бе случило. Пожарът в тялото му сякаш се разгаряше все повече и повече, бавният ритъм на движенията му се превърна в дива лудост, сякаш разпалена от демони. С всички сили той проникваше толкова дълбоко, колкото бе възможно, шепнейки в ухото на Кет колко е красива и колко му е необходима. Тя не отговори, но обви крака около хълбоците и впи пръсти в раменете му. Изведнъж Дамиан усети как момичето се ужаси и с вик притисна лице към шията му.

През тази нощ бе научила много за мъжете. Също и нещичко за самата себе си.

Сладкото доказателство за нейния екстаз отекна в мъжа, който също простена, конвулсии разтърсиха цялото му тяло и го пронизаха неколнократно.

Когато падна върху завивката от вълча кожа, Дамиан все още трепереше. Наистина си заслужаваше. Още никоя жена не бе събуждала в него подобни чувства, нито Афа, нито дори... Алиса.

Стиснал зъби Дамиан се опитваше да я забрави... Не! С нея трябва да е било много по-хубаво. Тя не се бе разплакала след това, бе потиснала хълцането си и му бе обърнала гръб, за да скрие сълзите си. Той започна гневно да ругае и за малко да проговори на родния си нормандски френски. Думите „Mon Dieu!“ бяха на върха на езика му, но Дамиан навреме се овладя.

— По дяволите, какво очакваш от мен? Цял ден ме дразниш. Възможно ли е да си толкова наивна и дотолкова да не познаваш мъжете, че да не си съзнавала какво вършиш?

Мълчанието ѝ подклаждаше необуздания му, навярно подсъзнателен, гняв. Тя го бе измамила. Е, да, бе мамила Монджой със Сребърния меч. Навярно не бе възнамерявала да го стори... Но нали

сама му направи това предложение — една нощ с него срещу свободата ѝ.

Мъжът отново изруга.

— Направих всичко възможно, за да не ви причиня болка, Катрин. Вярвам, че ми се е удало. Малко жени още при първото подобно преживяване изпитват непомрачено щастие...

Внезапното нападение го завари съвсем неподготвен. Тя скочи към него и юмручетата ѝ го уцелиха по брадичката и под окото.

— Света Богородице! — извика той и стисна китките ѝ. Момичето лежеше върху него с притиснати към хълбоците му бедра, без да осъзнава опасността на положението си.

— Ах ти, надут негодяй! Как смееш! Копеле, мръсник, разбойник! Арогантността ти е невероятна! Ти — герой, който не смее да открие лицето си, какво си въобразяваш...

Пръстите на непознатия още по-силно стиснаха китките ѝ.

— Нищо не си въобразявам, а го зная. И ако не внимаваш, между нас ще се състои още една много интимна среща.

— О, не! — момичето трябва да бе усетило възбуденото размърдване между бедрата си, защото пое дълбоко въздух, опитвайки да се освободи. Мъжът я остави да се съпротивлява, докато разбере, че не може да го надвие, след това с неохотно я пусна. Оказала се свободна, Кет се извърна към стената.

— Наистина се постарях да не ти причинявам болка — потвърди Дамиан.

Не след дълго я чу да въздиша.

— Не ме боля, но... — Дамиан се засмя в мрака. Гласът ѝ звучеше озадачен. Очевидно не е мислила, че би могла да се наслади на осъществяването на собственото си предложение.

— О, Боже! — внезапно проплака тя и Дамиан отгатна, че е закрила лице с дланите си. Вероятно сега отново прекарваше случилото се през ума си, спомняше си и най-дребните подробности. — Никога! — прошепна тя. — Не бих и помислила, о, небеса! По-добре да се обеса!

— За теб наистина бе по-добре да изживееш първия път с мен, вместо с Монджой — отвърна той и отново се наложи да обуздава гнева си от измамата ѝ.

— Никога няма да... лежа така до него — страстно го увери тя.

„Тук се лъжеш, Кет“ — мислено отвърна Дамиан.

— Сега съм свободна... — плахо поде тя.

— Нищо не съм ти обещавал.

— Но ти си Сребърния меч. Трябва да постъпваш така, както подобава на името ти. Дай ми дума!

— Не мога.

— Трябва!

Той скочи разгневен, закопча панталоните си и посегна за ризата, която бе праметнал на един стол. След това пипнешком откри останалите си дрехи и ризницата.

— Едно е сигурно, Катрин. В часовете до изгрев слънце ще те оставя на мира.

Той затръшна вратата след себе си и се взря в нощта.

— О, да, Кет — прошепна Дамиан. — Скоро ще споделиш леглото на Монджой!

Той седна на една скала, за да дочака края на нощта. От самото начало трябваше да го стори. Часовете се точеха, а Дамиан оставаше едновременно гневен и загрижен. Да, той ще си отмъсти. На зазоряване свирна на коня си и препусна към замъка Клифърд, негов дом и наследствена крепост.

През изтеклата нощ Катрин бе разкъсвана от смесени чувства — гняв, учудване и страх. Какво бе сторила! Загрижена се питаше как ли би се държал един съпруг, когато открие, че младата му жена не е девствена.

В паметта ѝ се повтаряха снощните събития — всяко, дори едва доловимо докосване, всяка милувка, болката, гневът, необяснимото чудо...

Руменина изби по страните на Кет и тя си забрани да мисли за това, но случилото се безпощадно щеше да я преследва. В тъмната като в рог нощ момичето се бе отдало на един непознат, на един мъж, чието лице не би могла да разпознае, ако някога отново го види.

Зъзнеща, тя склучи ръце на гърдите си и преглътна.

Най-сетне се утеши с успокоителната мисъл, че е била подведена от виното. Виното, изпито, за да извоюва свободата си... Сега трябваше да спи и да събере сили. Всичко ще се оправи. Сребърния

меч е човек на честта и дори без нищо да е обещавал, ще се чувства длъжен да я пусне. Съвестта не би му позволила да предаде момичето на граф Клифърд.

Какво ли щеше да ѝ донесе бъдещето — сега, когато толкова неща се бяха променили? Едно бе сигурно — Кет не можеше нито да мрази, нито да презира Сребърния меч. Той я бе дарил с нещо непознато — сладко и необяснимо. А това, което момичето му бе дало, не бе незаслужено, защото този мъж бе тайнственият стрелец, спасил някога живота на баща ѝ.

Нямаше представа колко дълго е спала, когато бе разбудена от тропот на копита. Обзе я дива паника. Все още бе сама в леглото, което през изтеклата нощ сподели със Сребърния меч, Кет скочи, нахлузи бялата роба, измъчвана от въпроса кои ли са ездачите, спрели край колибата. Дьо Ла Вил и хората му? Принц Джон?

Вратата се отвори с трясък. В първия момент Кет бе заслепена от слънцето и остана неподвижна и слисана, с все още разрошена от невероятните нощни преживявания коса.

Тогава съзря Монджой. Висок и силен, с гарвановочерна коса. Широките му рамене изпълваха рамката на вратата. Нормандските лъвове красяха скъпата туника. Той стоеше, внушителен и арогантен, разглеждайки я внимателно.

— Госпожице... Казаха ми, че бих могъл да ви намеря тук, и че сте в безопасност — френските слова звучаха вежливо и хладно.

Коленете ѝ се разтрепериха. По дяволите Сребърния меч! Той я бе предал! По дяволите и Монджой! Не искаше да има нищо общо с него.

— Елате, Катрин. Не се познаваме твърде добре, но не сме си и съвсем непознати. Както знаете, аз съм лорд Дамиан Монджой, граф на Клифърд. Крал Ричард нареди да станете моя съпруга.

Тя събра цялата си смелост.

— Както разбирам, кралят очаква от нас годеж.

— Годеж? — благородникът тихо се засмя. — Живеем в опасни времена и затова ще се наложи веднага да сключим брак.

— Но това е невъзможно! Църквата...

— Тук, на място, госпожице. Един свещеник ни очаква. А и вие сте подходящо облечена в бяло, цветът на чистотата и девствеността.

Страните ѝ поруменяха.

— Господине, казвам ви, не мога...

— Напротив, госпожице! — сребристосивите му очи се присвиха. — Ще се оженим още днес.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Кет безутешно кръстосваше спалнята си. Мили Боже, какво трябваше да направи? Проклинаше Сребърния меч, желаше му мъчителна смърт и не можеше да си обясни предателството му. От друга страна, той не ѝ бе обещавал нищо. От самото начало бе твърдо решен да я предаде на графа, комуто очевидно се възхищаваше. Но защо тогава го бе измамил с нея? А тя самата? Как можа да му се отдаде, при това наслаждавайки се на интимните им преживявания?

Не, не желаше да мисли повече за това, не смееше. Иначе страните ѝ пламваха, а страхът караше сърцето ѝ да бие лудо.

Той се бе позабавлявал с нея, а след това я бе предоставил на графа. След бурната си поява в колибата, за да я извести за намеренията си, Монджой бе наредил на един от хората си да даде на Кет някаква наметка. Рицарят се бе подчинил и вежливо съпроводи дамата до една, очевидно предназначена за нея, малка кобилка.

Начело на свитата си, Монджой нетърпеливо бе изчакал Кет да се качи на седлото, за да потеглят. Младата жена се опасяваше, че Монджой ще я отведе в Клифърд, но за нейно облекчение групичката пое към нейния собствен замък.

Пристигайки, Монджой я бе поел от седлото и отново бе изразил желанието си да се оженят незабавно. Кет се насилили да му отвърне с благ и умоляващ глас, че е уморена и ума ѝ нужда от баня и почивка.

Сега тя очакваше в спалнята си да ѝ донесат водата за къпане, докато Монджой разговаряше в залата с прислугата, пред която се представи като новия господар на замъка.

Почука се и Кет отвори вратата. На прага стоеше Мари, грееща от радост и със зачервени страни.

— О, госпожице! — извика тя и притисна младата господарка в прегръдката си.

Кет отвърна на радостта ѝ, измъчвана от угризения. Бе забравила какви верни хора ѝ служеха и колко загрижени трябва да са били за нея.

— Така се изплашихме! — продължи камериерката. — Но все пак знаехме, че сте се измъкнали от презрените съучастници на Дьо Ла Вил. — Тя пусна Кет, плясвайки с ръце. — О, този чудесен мъж, който ви избави! — Мари вдигна възхитен поглед нагоре, сякаш Сребърния меч е бил изпратен по Божията воля. — Благословени да са светиите, които ни изпратиха един от тях!

— Повярвай ми, той изобщо не е светец — Кет издърпа Мари в стаята, възнамерявайки да затвори вратата, но на прага стоеше Хауърд, съпроводен от няколко момчета от прислугата, които теглеха тежкото ведро с вода. Той се поклони засмян и очевидно също би прегърнал господарката си, ако не знаеше, че тя не би одобрила подобен жест.

— Скъпи Хауърд! — Кет го дари с целувка, накарала момчето да поруменее.

— Толкова се радваме да ви видим отново вкъщи, госпожице! Разбира се, рицарите са разгневени и се разкайват за това, че са позволили един предател да се вмъкне сред тях. Сър Гантър тъкмо моли за прошка лорд Монджой...

— Кого? Лорд Монджой? — тя се задъхваше от възмущение. — Той не дължи обяснение на лорд Монджой, а пред мен няма нужда да се извинява. Веднага ще се погрижа за това. Много мъже загинаха или бяха ранени, сражавайки се за мен...

— Госпожице! — тихо я предупреди Мари. Момчетата наливаха вдигащата пара вода във ваната и скришом наблюдаваха господарката си. Със сигурност не след дълго всичките й хора щяха да научат за намеренията на Кет и изглежда никой не би разбрал какво има тя против човек като Монджой.

Младата жена решително отметна косата си на гърба.

— Този замък е мой, а не негов.

— Още днес ще му принадлежи — отвърна камериерката.

Кет решително поклати глава.

— Не, не мога да се омъжа за него.

Видимо озадачен, Хауърд сбърчи чело. Мари я улови за ръка и рече:

— Банята ви е готова, госпожице...

Кет обаче се отскубна и се втурна надолу по стълбите, все още с разрошена коса и с наметката, дадена ѝ от рицаря на Монджой.

Подобно на непокорно дете, тя отказваше да остане в стаята си, докато графът укоряваше стражите ѝ.

Едва на половината на стълбите Кет осъзна, че се бои от Монджой и то с пълно право, но вече бе късно да се върне, защото благородникът я бе съзрял. Дамиан седеше до дългата маса в залата за гости, а пред него, висок и слаб, стоеше сър Гантър — прегърбен и уморен като стар щъркел. Той показваше очертанията на замъка върху един пергамент. През това време Джени, една от прислужничките в кухнята, наливаше вино на графа, а Мег, втората по ранг след Хауърд готвачка, сервираше блюдо с пушено месо.

— Госпожице! — извика сър Гантър и с големи крачки се завтече към нея, коленичи и сграбчи ръката ѝ. — Простете ми!

— Няма какво да ви прощавам, сър Гантър. Изправете се! Бяхме позорно измамени...

— Но не е трябвало да се оставите да приспят вниманието ви — властно я прекъсна наред думата Монджой и се изправи. — Сър Гантър, тъй като госпожица Катрин желае да поговори с мен, преди да си е отдъхнала от изпитанията, ще продължим разговора си с вас по-късно.

— С удоволствие, господине.

— Сър Гантър, двамата с вас ще изясним всичко това по-късно — наблегна Кет.

— Да, госпожице — мъжът неловко поглеждаше ту нея, ту графа.

— Ще пратя да ви повикат веднага щом госпожица Катрин се качи в покоите си — с благ тон го осведоми Монджой. Кет уплашено се взираше в очите му, които я караха да изтръпва от страх. Сега трябваше да мобилизира всичките си сили, за да се изплъзне от този нов враг.

Монджой не бе Дьо Ла Вил, който навярно не можеше да стъпи и на малкия му пръст. Горд и внушителен със забележителния си ръст, Монджой ѝ се струваше най-опасния рицар, който можеше да се роди на тази земя. Гарваново черните му коси, които, противно на нормандската мода, не бяха късо подстригани, обрамчваха обаятелно лице с високи скули и ъгловата брадичка. По страните му се виждаха няколко свидетелстващи за жестоки битки, белези, които обаче бяха

избледнели и не помрачаваха впечатлението от красивата външност на графа. Говореше се, че много жени намирали чара му за неотразим.

Тези жени навярно никога не бяха надниквали в очите му. Сребристосиви, заплашителни и недоброжелателни, те можеха да изгарят като огън или да сковават подобно лед. Бе пристигнал в този замък, за да оцени печалбата си и гледаше на нея, Катрин дьо Монтрен, само като на досадна добавка към новата си собственост.

След като сър Гантър напусна залата, Джени и Мег размениха бегли погледи, след което бързо излязоха.

Кет остана сама с Монджой. Докато мъжът се взираше в нея, тя се разтрепери. Имаше усещането, че той гледа през нея, сякаш жестоко я ненавиждаше. Но защо? Дали разпознаваше в нея момичето, което някога бе срещнал в гората? Не, Робин я уверяваше, че граф Клифърд я е взел за селянка.

Освен това в изисканото си облекло тя почти по нищо не приличаше на момичето в зелената роба.

Или знаеше за случилото се в колибата сред гората? Невъзможно. Сребърния меч би рискувал главата си, ако разкажеше за това на Монджой.

Внезапно Кет започна да се задъхва и с мъка изрече:

— Бих ви била благодарна, ако ми предоставите управлението на този замък.

Той се облегна на масата с ръце, скръстени на гърдите.

— И аз бих бил благодарен, ако изпълните задълженията си на годеница. Така че се изкъпете и преоблечете, за да можем да се оженим.

— Единствено аз нося отговорност за този замък и хората, живеещи зад и извън стените му. Аз поддържам крепостта, грижа се за облеклото и храната на моите хора, за боеспособността на рицарите си и за данъците ни към краля. Винаги добросъвестно съм изпълнявала задълженията, които наследих от баща си. А що се отнася до нашата сватба, не съм готова да участвам в подобно начинание.

— Простете, госпожице — прекъсна я Монджой. — Притежавам всички необходими документи. Ще се оженим веднага щом се пригответе.

Очевидно опитът да го разубеди от женитбата бе напълно безсмислен. Тя сведе глава и отвърна с по-мек тон:

— Вие не разбирате, лорд Монджой... Неотдавна преживях ужасни страдания...

— Да, два дена в пущинака — отвърна Монджой и на Кет ѝ се стори, че в думите му може да се открие известна доза състрадание.

Обнадеждена, тя го погледна в очите.

— След скока в крепостния ров! Зъзних ужасно, бях гладна и жадна...

— Колко странно! След всичко, което бях чул за този Сребърен меч, бях убеден, че добре ще се грижи за вас. А уж ми е задължен, защото както е видно, се подвизава предимно из моите земи. В колибата имаше празен мях от вино.

— Зная — Кет се опитваше да говори колкото е възможно по-непринудено. — Всъщност пихме вино, аз също — твърде много...

— Моля, госпожице?

— Ах, нищо, господине! Не разбирате ли? Бе наистина ужасно.

Тя едва не отстъпи пред гнева, прозвучал в този въпрос. Тя се гневеше на самата себе си, че е загрижена и се бои за Сребърния меч. Бе му длъжница, въпреки че той ѝ дължеше още повече!

— Не — побърза да каже тя. — Само че, когато се опитах да избягам...

— Защо е трябвало да бягате от мъжа, спасил ви от Дьо Ла Вил и дал ви подслон само за да може след време да ви предостави на мен?

— Да ме предостави на вас... — гневно поде тя, но обузда гнева си. — Господине, както изглежда, днес всеки мами всекиго. Не смеех да се доверявам на когото и да било. Нямах представа за плановете на Ричард, преди Сребърния меч да ме извести за това. Как можех да знам на какво трябва да вярвам?

— Ох!

— Сега разбирате, нали? Ще ми дадете ли време?

— Не, госпожице. Днес следобед ще се оженим.

— Ох, нищо не разбирате.

— Вие сте тази, която не разбира нищо — нетърпеливо я прекъсна той. — Изглежда назряват размирици и аз няма да наливам масло в огъня и да подклаждам гражданската война, като дори още миг оставя беззащитна една примамлива плячка, така че всеки да може да протегне ръка към нея.

— Но...

— Вярвате ли, че Дьо Ла Вил няма да повтори опита си да завладее вас и замъка? Да, госпожице, вие сте важна личност. Вашият замък също е важен. Рискът да загубим тази твърдина е твърде голям, затова пропуснах битката за Ерусалим. А сега не бих желал да влизам в по-нататъшни дискусии с вас.

— Тогава, господине, ще се наложи пред олтара да ви откажа съгласието си! Нямах време да подготвя душата си, да поговоря с изповедника си...

— Искате да подготвите душата си? Госпожице, вие ще се омъжвате, няма да умирате. А в случай че имате нужда от изповедник, с удоволствие ще ви изпратя един свещеник.

— Забравете свещеника. Нямам чак толкова тежки грехове!

Наистина ли, питаше се тя. Ами последната нощ?

— В случай че бихте желали да направите някакви признания, с готовност ще ви изслушам — хладно и изпитателно наблюдаваше лицето ѝ той.

— По-скоро адът ще замръзне, господине!

— Тогава сама си бъдете съдник, докато се къпете. Започвам да губя търпение.

— Аз също! Неотстъпчивостта ви ми се струва твърде неподходяща за един рицар. Не съм готова за женитба...

— Кой е, госпожице?

— И не съм готова да споделям нищо с вас.

— Колко жалко, въпреки това ще станете моя жена.

Тя размишляваше светкавично.

— Е, добре. Съгласна съм с женитбата, ако се закълнете пред Бог да не спите в една стая с мен.

Монджой повдигна вежди развеселен.

— Значи трябва да се откажа от съпружеските си права?

— Точно така. Ако ми дадете година време, може би... — Мъжът се смееше и Кет бързо се поправи: — Шест месеца.

— Шест часа, може би. Зависи от настроението ми. Но уверявам ви, че скоро ще ме познавате много добре.

Кет го наблюдаваше занемяла и искаше да е мъж, за да може да извади мечата си срещу него. Веднъж вече бе го сторила, бе надвита без никакво усилие и напердашена като дете. Сега той не би дръзнал да се

държи по същия начин. Кет е дама, а тогава той я бе взел за селско момиче.

Ех, ако можеше да завърже ръцете му на гърба и след това да го прободет!

Тези мисли не я утешиха ни най-малко. Тази вечер той щеше да се ожени за нея и малко по-късно — да разбере, че не се е сдобил с девствена невеста.

— Копеле! — изфуча тя, без да забележи огъня, горящ в очите му. — Ако наистина се ожените за мен, горчиво ще съжалявате, господине.

Монджой гневно направи знак с ръка.

— Моля, госпожице! Вече съжалявам. Въпреки това ще ви отведа пред олтара. И ако се държите подобаващо, церемонията би трябвало да премине безпроблемно. Ако не... — той не довърши. — Независимо как — заплашително добави той, — ние ще се оженим.

Кет потисна страха си.

— Няма да приема подобна съдба доброволно. Този замък е мой, мое наследство, и аз...

Тя занемя, защото Монджой се бе насочил право към нея. Няма да бяга. Графът не би посмял да използва насилие под собствения ѝ покрив.

— Господине, предупреждавам ви...

— И аз ви предупреждавам, госпожице. Ще броя до две. Все още имате време да изкачите тези стъпала и отидете да се изкъпете. В противен случай сам ще ви занеса горе.

— Не, господине, няма да го направите!

— Едно.

— Не!

— Да!

Дъхът ѝ секна от изумление, когато мъжът не особено внимателно я вдигна на ръце. За да запази равновесие, Кет неволно го прегърна през врата, съзирайки сребристия блясък в очите му.

След това преглътна, надвивайки страха си, извика и удари гърдите му с едното от юмручетата си. Това ни най-малко не разколеба Дамиан, който я носеше нагоре по стълбите към спалнята ѝ. Мари и Хауърд все още стояха пред вратата, нервно кършейки пръсти.

— Махнете се от пътя ми! — с гръмотевичен глас нареди Монджой.

— Мари... — задъхвайки се понечи да каже нещо Кет.

Само че Мари не желаше да слуша и изчезна надолу по стълбите, следвана от Хауърд. Монджой внесе годеницата си в стаята и затвори вратата с ритник. Кет отчаяно се въртеше в ръцете му.

— Скъпа моя, рискувате задните ви части значително да пострадат — заплаши я той.

Когато Монджой най-сетне я пусна на земята, заслепена от гняв, тя се нахвърли върху му.

— Презрян негодник!

Мъжът все още не бе свършил с нея. Той свлече наметката от раменете ѝ и погледът му спря върху роклята, която някога бе подарил на госпожица Алиса. След миг се взря в очите на Кет. Искаше да си вземе роклята обратно, тук и сега.

— Не! — извика Кет, обръщайки му гръб, за да избяга, но Дамиан я сграбчи за косите и я издърпа обратно. Момичето се възпротиви със сълзи на очи, но той не знаеше милост — развърза връзките на корсета и издърпа надолу бялата ленена дреха, която се свлече на пода. Без да обръща внимание на писъците на годеницата си, Монджой отново я вдигна и Кет усети безцеремонните му, груби ръце на войник върху нежната си кожа. Момичето напразно се бранеше, а когато той я потопи във водата, изгубила самообладание, жадно пое въздух.

Водата я бе покрила цялата. Кет, изплува кашляйки и плюейки, а в погледа ѝ бе изписана цялата омраза, изпълваща душата ѝ. Когато най-сетне си възвърна гласа, прошепна само:

— Копеле.

Монджой невъзмутимо кимна.

— Повярвайте ми, госпожице, желая ви здраве и дълъг живот. Докато Дьо Ла Вил се стреми единствено към задоволяване на похотливите си желания, аз бих се отнасял внимателно с вас...

— Внимателно! — изфуча тя. — Внимателен ли бяхте току-що?

— Държанието ми ще зависи единствено от вас — дланта му докосна гърба ѝ и Кет почувства объркващата, изкусителна милувка на пръстите му. От дълбокия му глас по тялото ѝ пробягаха тръпки. — Мога ли сега да ви оставя да се изкъпете, без да се притеснявам

повече? Или имате нужда от помощ — да измия косата ви, да ви изтъркам гърба?

— Не!

Монджой се поклони вежливо и според етикета, след което напусна стаята. Известно време Кет остана като замаяна във водата, която постепенно изстиваше. След това невъздържано изруга. Тя чу вратата да се отваря предпазливо, хвана с трепереци пръсти ръба на ваната и се извърна, готова да възобнови съпротивата. Този път не бе Монджой, а Мари, която влезе и затвори вратата след себе си.

— Госпожице Кет! Венчавката трябва да се състои до един час. Дойдох, за да ви помогна — тя с бързи крачки се отпрати към тоалетната масичка, взе уханен тоалетен сапун и гъба, след което започна да мие косата на господарката си.

Почти обзета от паника, Кет се извърна към нея.

— Не мога да се омъжа за него!

— Е, да, малко е страшничък, но ако се покажете по-благосклонна...

— Нищо не разбираш! Не мога да се омъжа за него! По много причини... Навярно е имал половината жени в двора на Ричард. Веднъж кралица Елеонор каза, че един мъж може да прави всичко, което му е по душа и тя смяташе, че Хенри се бил впуснал в любовни авантюри дори с овците на Розмънд Клифърд! Но което е позволено на мъжа, не важи и за жената.

— За какво говорите, госпожице?

Кет тъжно поклати глава. Невъзможно ѝ бе да сподели с камериерката си случилото се през изтеклата нощ. Толкова желаше да разкрие сърцето си пред майчински грижовната приятелка... Но Мари не би я разбрала, така че отговорът бе съвсем лаконичен:

— Наистина, не мога да се оженя за него.

— Изплакнете сега сапуна от косата си.

Кет не помръдна и Мари сложи длан върху главата ѝ, за да я натисне във водата.

Когато Кет отново извади глава над водата, Мари насапуниса гърба ѝ.

— Със сигурност всичко ще се оправи, госпожице. Само помислете! Крал Ричард е изпратил този мъж, един от най-добрите си

войни, само заради вас. Значи графът не е толкова лош. Чувала съм, че бил верен и всеотдаен към госпожица Алиса...

— Да, виждала съм това със собствените си очи. — През онзи ден изглеждаше леден и безсърдечен. Въпреки това Алиса нежно му се усмихваше, а в очите ѝ личеше неприкрито влечение. Навярно я е обичал, поне така твърдеше Сребърния меч. Но той сам бе влюбен в клетата, кротка Алиса, която напълно заслужаваше възхищението на всички.

Е, добре, може би Монджой наистина бе изпитвал някакви чувства към някогашната си годеница. Но тя, Катрин дьо Монтрен, не го обичаше! Тя измъкна сапуна от ръката на Мари и в сляпа ярост започна да търка ръцете, а след това и гърдите си. Дьо Ла Вил, принц Джон, Сребърния меч, Монджой — всички бяха еднакви и тя ги мразеше. Сега искаше да заличи всички следи, оставени по тялото ѝ от Сребърния меч, който така подло я бе предал.

А докосването на Монджой? Не биваше да го допуска! Тя озлобено продължаваше да се търка.

Мари я наблюдаваше обезпокоена, питайки се дали иначе толкова здравомислещата ѝ господарка не е изгубила разсъдък си. Дали това не бе свързано със скока в крепостния ров?

— Кет! — камериерката коленичи край ваната и с любов отстрани влажната коса от челото на господарката си. — Не знаех, че бракът толкова ви е изплашил. Иначе сте тъй самоуверена и силна. Само ако скъпата ви майка бе жива! Навярно тя би намерила верните думи, за да ви освободи от страха. Ако можеше да научите малко повече за мъжете...

— Зная достатъчно за мъжете — сухо отвърна Кет. — И не се боя. Това е само... — тя замълча и се взря в Мари. — Сетих се! — бързо се изправи, зави се с ленената кърпа за баня, която камериерката ѝ подаваше и излезе от ваната. — Намери ми някоя дреха, което е малко разкъсана.

Мари я зяпна изумена.

— Нямате предвид зелената...

— Да, тя би била подходяща — отвърна Кет, но след това се спря. Не, не цветовете на госпожица Зелени ръкави. В случай че бягството ѝ се провалеше, не биваше да залага на карта онази роля, която означаваше толкова много за нея.

Никой не може да ме спре, уверяваше се тя.

— Не, не зелената, някоя подобна. Някоя проста дреха с не особено дълга туника и вълнени панталони. Освен това и наметката ми.

— За сватбата? — ужасена попита камериерката.

Кет не отговори. Тя се втурна към тайната врата, която я бе провалила през онази ужасна нощ, надявайки се, че този път вратата няма да заяде. С надежда натисна камъка, но нищо не помръдна.

Когато обаче повтори опита си, вратата внезапно поддаде. Кет едва не се спъна в прага.

— Слава на небесата! — ликуваше Кет.

— О, не! — проплака Мари. — Не може да избягате от него!

— Напротив, мога! Трябва! — Кет трескаво нахлузи дрехите, които Мари бе изнамерила, след което среса косата си. За миг, спомняйки си как Сребърния меч бе разресвал къдриците ѝ, пръстите на момичето замръзнаха. След това се замисли за други докосвания и по тялото ѝ пробягаха тръпки. Ох, мъже, ако можеше всички да потънат вдън земя!

— Как може да кроите подобни планове, когато току-що сте била в такава ужасна опасност? — проплака Мари. — Трябваше да скочите от крепостната стена! В рова! Не винаги ще има някой легендарен спасител, който да ви се притече на помощ. Подобни чудеса не стават всеки ден...

— Значи това е чудо? — объркващо я прекъсна Кет наред думата и хвърли четката върху леглото. — Повярвай ми, Мари. Сребърния меч не е нито светец, нито плод на някакво чудо!

— Но Дьо Ла Вил все още ви заплашва. Монджой поне би ви пазил от това чудовище. Госпожице, сам кралят е наредил да се сключи този брак...

— Кралят е далеч — беззвучно отвърна Кет. — Как бих могла да зная каква всъщност е била неговата воля?

— Монджой притежава със себе си всички необходими документи, носещи кралския печат, а освен това и писменото позволение от църквата. Няма никакви пречки пред този брак.

— Ти се боиш от него! — упрекна камериерката си Кет.

— Ха! — Мари се засмя предизвикателно. — Вие се боите от него, госпожице. Там е проблемът.

— Сега нямам време да продължавам този разговор — със строг глас отвърна Кет, след което прегърна Мари. — Върви долу и кажи, че искам да остана сама. После никой няма да може да те упрекне, когато изчезна.

— О, Кет! — нещастно проплака Мари. — Останете! Монджой не е толкова лош.

— Той е арогантен грубиян, безогледен мускулест самохвалко и безсрамен негодник! В моя собствен замък се вживява в ролята на господар, унижава ме пред хората ми, а ти го защитаваш? — Кет с огорчение погледна камериерката си.

— Ох, навярно не е искал да ви унижава. Искал е просто да наложи волята си. По това си приличате.

— За Бога, нали не ме поставяш на равна нога с този ужасен човек?

Мари се усмихна въздишайки.

— Във всеки случай е непреклонен и впечатляващ. Госпожице, моля ви да размислите!

Но Кет не позволи да я отклонят от плана ѝ.

— Ще избягам! Сега слез долу! Не искам да те обвинят в съучастничество.

— Кет, моля...

— Не! — Кет почувства как погледът на Мари я проследи, докато се промъкна през тайната врата и съвсем внимателно я затвори след себе си, за да не заяде пак. Останала сама в мрака, тя задържа дъх, питайки се дали не постъпва като глупачка. Но ако не избягаше, трябваше да се омъжи за Монджой и да сподели леглото му.

Спомни си как, без да се обръща внимание на погледите на прислужничките, я бе носил на ръце по стълбите и бе свлякъл роклята от тялото ѝ, за да я натика във ваната. А след това пръстите му по гърба ѝ — толкова нежни и обещаващи...

Пипнешком потъна в мрака.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Дамиан стоеше от външната страна на крепостния ров, в гората, и проучваше очертанятия на крепостната стена. Твърдината не се отличаваше особено от замъка Клифърд, но имаше по-подходящо разположение и високи здрави стени. Крепостният ров представляваше превъзходна преграда за нежелани посетители. Това не бе някаква си мръсна локва, тъй като строителите се бяха постарали да го свържат чрез отводнителна система с Лейк Ур, красиво и чисто, подхранвано от много потоци езеро.

При вдигнат мост и рицари, разположени по бойниците и кулите, замъкът можеше да устои на каквото и да било нападение или обсада. Земите на селяните-арендатори лежаха извън крепостните стени, в очертанятия на които се намираха занаятчийските работилници на ковачи, бъчвари, дърводелци, каменоделци и много други занаятчии. Дамиан отгатна по очертанятия на замъка, че под помещенията за живеене се намират складовете за хранителни провизии, зърно и сеното за животните, а в една от кулите се съхраняваха оръжието и доспехите.

Скъпоценно притежание. Дамиан трябваше да е щастлив, че е спечелил всичко това. Заради него се бе отказал от битката за Ерусалим, но сега размяната не му изглеждаше съвсем неизгодна. Сега, когато освен замъка Клифърд притежаваше и крепостта Ур, Монджой се превръщаше в един от най-влиятелните английски барони, поне тук, на север. Разполагаше с необходимата власт, за да изпълни желанието на краля и да осуети намеренията на принц Джон и алчните му съучастници. Сега трябваше да обуздае само нея...

Тази мисъл отново събуди гнева му. Трябваше да укрепи току-що придобитата си собственост, на която досега се бе възхищавал. Горещи чувства нахлуха в сърцето му.

— Не искам да ти причинявам болка, момиче — прошепна той през зъби. Но истина ли бе това. Кет бе сторила всичко за да му се изплъзне, бе заложила дори добродетелността и честта си, отнемайки

по този начин изконното право на бъдещия си съпруг. Ами ако Сребърния меч не бе самият Монджой...

Тя се бе решила на подобна постъпка не от любов към Сребърния меч, а от ненавист към Монджой. Един единствен път бе прочел в очите ѝ по-нежни чувства — по време на трогателния разказ за голямата любов между родителите ѝ.

Трябва да имаше и други емоции, които я движат. Очевидно обичаше Робин, страстно и енергично се застъпваше за селяните и със сигурност не ѝ липсваше смелост.

Внимание, каза си Монджой, тя неусетно се промъква в сърцето ми... Да, Катрин бе храбра и дяволски красива, а и умееща да се бие като малка тигрица. Въпреки че Дамиан знаеше за подвизите ѝ като госпожица Зелени ръкави, видяното надмина всичките му очаквания.

За съжаление граф Дьо Монтрен прекалено я бе разглезил и сега тя трябваше да научи някои неща. Съпругът ѝ трябваше решително и хладнокръвно да я обуздае...

Хладнокръвно? Въпреки че кръвта във вените му кипваше, само щом си помислеше за нея? От една страна изпитваше желание да я сграбчи и избие от хубавата главица целия ѝ глупав инат, а от друга безумно я желаше, искаше отново да опита от сладостите, с които го бе дарила през изтеклата нощ, подобно на опияняващо вино, на което човек не може да се насити.

Сега, когато сватбата им бе толкова близо, как трябваше да се отнася с вироглавата си годеница? Впечатляващ въпрос... А как ще се държи тя? До сега не бе издала намеренията си пред Монджой, но и без това той скоро ще ги научи. Той се метна върху жребеца Луцифер, неизменният спътник и боен другар Луцифер, язден от Сребърния меч, и го подкара към замъка.

Дамиан присви очи, съзирайки своя управител, сър Джеймс Къртни, да препуска към него по подвижния мост.

Явно нещо не бе наред. Дамиан притисна с бедра хълбоците на коня и посрещна ездача на края на моста. Видимо обезпокоен, червенокосият луничав мъж дръпна юздите на коня си.

— За Бога, какво се е случило? — извика Дамиан.

— Тя... е изчезнала.

— Кой?

— Госпожица Катрин. Както наредихте, женитбата бе разгласена из всички села. Кухненският персонал се зае с приготвянето на празничните блюда. Отец Якоб пристигна навреме. И когато камериерката се качила, за да извика господарката си, госпожицата я нямало.

Обзет от сляп гняв, Дамиан сви юмруци. Дяволите да я вземат! Тя бе просто неизчерпаема!

Проклятие! Значи се върти наоколо, без нито за миг да ѝ хрумне мисълта, че Дьо Ла Вил може да я издебне някъде. Ако паднеше в ръцете му, преди да е венчана пред Бога и хората...

С голи ръце ще го убия, закани се Дамиан, но няма да му позволя да докосне това, което ми принадлежи.

— Значи сте сигурен, че е изчезнала?

— Да, господине. След като камериерката ни съобщи това, претърсихме всяко кътче от замъка.

— Може би просто се крие. Хората ѝ биха могли да я скрият, смятайки че ѝ оказват голяма услуга.

Сър Джеймс поклати глава.

— Съмнявам се. Камериерката ѝ е преbledняла от притеснение. Разбира се бихме могли да ги попитиснем, но...

— Тогава няма да се различаваме от хората срещу които се борим. Как, по дяволите, е успяла да избяга?

— Залата бе строго охранявана, кълна се.

А аз сам държах моста под око, разсъждаваше Дамиан. Кой бе излязъл или влязъл в замъка? Няколко селяни на път за нивите си, няколко момчета с гъските си. Дали не се бе преоблякла?

— Господине, внимателно оглеждах лицата на хората, които влизаха в залата или напускаха замъка — уверяваше управителят. — Госпожица Катрин да не е вещица?

— О да, въпреки че не вярвам във вещици — беззвучно отвърна Дамиан. Или все пак има нещо подобно? Внезапно Монджой си спомни за Ари, тъмната нощ в пустинята сякаш отново усети пясъка и видя блестящите звезди. Арабинът бе предрекъл, че тази жена ще го измами. Така и бе станало. Същата, описана от Ари, красавица — момиче с морскосини очи, ясни и бистри като ромолящ поток, с коси като лееща се слънчева светлина...

— Липсва ли някой кон? Говорихте ли с конярите?

— Да, разбира се. Тя язди сива кобила на име Елиша, но не е взела нито нея, нито някой друг кон.

— Значи е избягала пеш и ще я открия.

— Ще дойда с вас. Позволете ми да извикам останалите...

— Не, ще я потърся сам. Върнете се в замъка и се погрижете за сватбените приготовления.

— А ако не я намерите...

— Правете каквото ви казах! — заповяда Дамиан. Гневът пълзеше по тялото му като треска. — Ще я намеря!

„Ще успее ли наистина да я открия?“ — питаше се той. Гората бе огромна, а тя би могла да се скрие навсякъде. Не. Ще отиде право при Робин.

Монджой дръпна юздите, Луцифер се изправи на задните си крака, изпръхтя възбудено и препусна като вятър.

Следобедните сенки вече се съгъстяваха, когато Кет напусна тунела. Въздухът в гората бе ясен и приятно хладен, а момичето имаше усещането, че е обгърнато от мека зелена завивка, която носи утеха и спокойствие.

Отлично познаваше тази част на гората. Тук, по брега на кристалночистия поток, бе избуяла особено сочна трева. Клоните се сключваха над главата ѝ като балдахин, през който тук-там прозираше небето. Известно време бягаше с всички сили, за да се отдалечи възможно най-бързо от замъка, но въпреки че следваха позната пътека, краката ѝ бързо се умориха. Дали вече са открили бягството ѝ?

Може би разполагаше с още малко време. Трябваше да открие някой от съгледвачите на Робин и да се приюти при братовчед си, при когото нищо не можеше да ѝ се случи. Навярно той нямаше да одобри постъпката ѝ, но това нямаше никакво значение. Той щеше да ѝ помогне, а тя няма да уронва авторитета му. Не след дълго ще се раздели с него и ще потърси закрила при приятели от Лондон, при които би могла да изчака завръщането на краля.

Най-добре би било, да се обърне към Елеонор Аквитанска. Възрастната вдовица на Хенри, все още влиятелна дама, обичаше помалкия си син Джон, но познаваше слабостите му, вината за които прехвърляше върху покойния си съпруг, чийто любимец бе принцът.

По времето на Хенри тя бе лежала в затвора. Веднага след смъртта на баща си, Ричард бе заповядал да я освободят. Сега възрастната дама се наслаждаваше на свободата, властта и независимостта си. Съпруга на двама крале — Людовик Френски и Хенри Английски, тя доброволно се бе разделила с първия си мъж, а дъщерите ѝ бяха сестри по бащина линия на крал Филип.

Надживяла и двамата си съпрузи, тя се придържаше към прагматичен светоглед, но притежаваше известен усет към романтиката и приключенията. Така че сигурно щеше да разбере, че Катрин не се противи на кралската воля, а само иска да говори с владетеля и да му изложи молбата си.

Когато се обърна назад, тя видя кулите на замъка да се издигат високо в небето между дърветата. Твърде лесно се предаде пред Дамиан Монджой. Напусна дома си, хората, чието добруване зависеше от нея.

Вярно, женитбата бе жребият на жената в този свят. Макар и жертва, бракът може би трябваше да бъде приет. В случай, че напусне Англия тя нямаше да е в състояние да помогне на Робин, а като съпруга на Монджой би могла да научава много, важни за братовчед ѝ неща.

Зънейки тя продължи нататък. Не постъпваше ли като глупачка? Ако Монджой бе проявил малко повече разбиране... Но сега бе вече твърде късно за подобни мисли. Междувременно се бе спуснал мрак. Вече нямаше връщане назад. Кет бе съвсем близо до убежището на Робин.

Неочаквано стомахът ѝ изкурка. Кога за последен път бе слагала нещо в устата си? Няколко залъка хляб и сирене в колибата и нищо друго. И вино! Онова вино, което бе замъглило мисълта ѝ, бе я подтикнало към лекомислие и бе придало на ласките на един непознат магическа сила...

— О, по дяволите всички мъже! — изруга тя и виновно вдигна очи към небето. — Прости ми, Всемогъщи, но те наистина са негодници!

Не получи отговор от Всевишния, а от стомаха си, който отново се обади. Кет трябваше да потърпи, докато открие Робин. Тя се отправи към един поток, надявайки се, че глътка студена вода би заглушила за миг глада ѝ.

Коленичи сред сенчестата зеленина покрай брега, утоли жаждата и изми лицето си. Преглъщайки студената вода, Кет притвори очи и потрепера. След това отново се наведе, за да отпие още глътка и замръзна от ужас. Във водите на потока се отразяваше фигурата на някакъв конник, която се очерта още по-ясно, когато вълничките утихнаха. Момичето се извърна невярващо.

Мъжът не носеше наметка, а и сякаш не чувстваше вечерния хлад и не изпитваше ни най-малко съчувствие към печалното положение на момичето. Молбите ѝ би пропуснал край ушите си така, както шумоленето на вятъра. Носеше само риза от кафяв лен, тъмни панталони и туника с фамилия герб, а на краката си — високи ботуши. На кръста му висеше меч.

— Станете! — строго заповяда той. Тя го гледаше като замаяна, не можейки да осъзнае, че е заложила всичко на карта, за да извоюва свободата си, но отново е загубила. Дъхът ѝ секна, когато мъжът извади меч, приближи се, все още без да слиза от седлото, и допря острието до гърлото ѝ. — Станете! — гневно повтори ездачът.

Тя се подчини, изправи се и направи опит да заобиколи коня, но зорките очи на мъжа я следваха неотклонно като сребърни остриета. Как бе попаднал на следите ѝ? Кет отлично познаваше тази част на гората, а той — не! Но момичето очевидно се лъжеше, иначе мъжът не би я открил толкова бързо.

— Що за страхливец сте вие, Монджой? — предизвикателно извика тя. — Да заплашвате една жена с меч...

— А каква страхливка сте вие, госпожице? Да избягате от мъж, който желае само да ви защити!

Дамиан сне меча. Очевидно нямаше сериозно намерение да я заплашва. Просто я бе принудил да се изправи, с присъщия маниер, с който командваше хората от обкръжението си.

Пред Кет лежеше полянка, граничеща с тъмен гъсталак, през който тежкият боен кон може би нямаше да успее да се провре. Тя се взря в очите на Монджой и се втурна покрай него, но само след миг чу зад себе си тропот на копита и конят препречи пътя ѝ.

Отчаяно смени посоката, но отново безуспешно. Няколко пъти опита щастието си и винаги Монджой я настигаше. Най-сетне спря изнурена и сведе глава. Бе негова пленница, колкото и непоносима да бе тази мисъл.

— Откажете се, госпожице! — тихо я предупреди той. — Уморявате и двама ни.

— Очевидно не достатъчно.

Мечът отново докосна брадичката на Кет, принуждавайки я да отвърне на погледа на Монджой.

— Ако не друго, то никога няма да съм толкова уморен, че да се откажа от намерението си да ви укротя, госпожице. Но търпението ми не е безкрайно, така че престанете да се противите! Всичко свърши! — Той прибра меч в ножницата и подаде ръка на годеницата си.

— Не можете просто така да заграбите замъка ми! — извика тя.

Известно време Монджой я наблюдаваше мълчаливо, след което въздъхна.

— Не заграбвам замъка ви, а само го укрепвам и увеличавам силата на защитниците му. Дайте ръка!

Тя преглътна конвулсивно, след което прие помощта на благородника, предложил да я качи на седлото. Така обаче нямаше как да избегне съприкосновението с мускулестите му ръце и бедро. Поне не яздиha дълго. Скоро достигнаха подвижния мост, където конят на Монджой премина в лек тръс.

— Имаме гости — топлият му дъх погали ухото на Кет.

Тя трепна. Дали принц Джон не се бе върнал, за да прогони годеника ѝ и да я омъжи за Дьо Ла Вил?

Монджой трябва да бе усетил страха ѝ, защото тихо се засмя.

— Спокойно, госпожице, не е принцът. Виждате ли флаговете, които се развяват на вятъра! Цветовете на Аквитания. Кралицата-майка ни е дошла на гости.

— Елеонор! — с облекчение въздъхна Кет. Не бе успяла да се добере до Лондон, но кралицата майка сама идваше при нея.

Те навлязоха в двора, където дузина прислужници се въртяха около конете и колите с багаж или бързаха нанякъде, нарамили сандъци, торби или бурета. Кет нетърпеливо се извърна, все още в прегръдката на Монджой.

— Пуснете ме да сляза! Елеонор е тук! Има толкова много работа...

— Няма да се отделяте от мен и веднага ще се оженим, госпожице!

— Но кралицата майка...

— ... ще разбере. — Той скочи от седлото, пое я на ръце и я свали на земята.

— Не мога да се омъжа така!

— Мили Боже, искате още отлагате церемонията ли? Ще застанете мигновено пред олтара, пък ако трябва и гола, така както майка ви е родила!

— Наистина ли, това звучи забавно! — долетя благ, мелодичен глас. Двамата се извърнаха и видяха Елеонор да приближава към тях.

Катрин не знаеше възрастта на тази жена, но предполагаше, че е най-малко около шестдесетте. Въпреки това бе хубавица. Вървеше с леки стъпки, а тъмните ѝ очи гreeха. Заговорническата усмивка подхождаше на малките бръчици, които прорязваха лицето ѝ. Не бе трудно да се забележи, че винаги е готова да се присмее на света и самата себе си. Умееше да пази достойнството си, а и животът все още ѝ предлагаше многобройни приятели. Тя въодушевено разпери ръце.

— Катрин, сладка моя! И вие Дамиан, хубав дяволе! Просто е прекрасно да ви видя заедно.

Кет триумфално прегърна кралицата, мислейки:

„Сега ще те сложат на място, Монджой!“

Но той не изглеждаше ни най-малко разтревожен.

— Идвате точно навреме за сватбата ни, Ваше Величество.

— Ах, много се радвам! — Елеонор се усмихна на Кет. — Обичам сватбите. От мен става чудесна кума, не е ли така? — тя видя как Кет пребледня и учудено попита. — Какво има, дете мое? И защо не сте облечена за случая. Може и да е някоя сватба надве-натри, но все пак...

— Ох, аз...

— Катрин бе в гората, за да утоли жаждата си от един поток — смеейки се я прекъсна Дамиан. — Водата тук не ѝ е вкусна.

— О! — Елеонор любопитно разглеждаше Кет. — Сега, Дамиан, ако ми дадете малко време, ще ви помогна при подготовката...

— Тя имаше достатъчно време на разположение, Ваше Величество.

— Но момичето има нужда от подходяща рокля.

— Тя се качи горе, за да се изкъпе и преоблече и внезапно изчезна в гората.

— Ах... — малко объркана сбърчи чело Елеонор, след което обви ръце около Кет. — Нашата домакиня няма да ме остави сама. Това би било неучтиво, не е ли така? — Очевидно Кет си бе глътнала езика и кралицата я притисна към себе си. — Нали не сте забравила маниерите си?

— О, не, Ваше Величество — отвърна Кет, забила поглед в прашната земя на двора.

— Тогава възможно най-бързо ще ви приведа в подходящ вид — все още с ръка върху рамото на Кет, Елеонор я въведе в замъка, който ѝ бе добре познат, тъй като често го бе посещавала, откакто Ричард се възкачи на трона.

В залата за гости цареше оживление. Прислугата бе заета с приготвянето на голямата празнична трапеза. Очевидно никой не допускаше възможността церемонията да не се състои. Мари даваше наставления на Хауърд и когато съзря господарката си, поруменя притеснена. Прислужниците на кралицата все още тичаха насамнатам, заети с внасянето на багажа, който при всичките ѝ пътувания бе огромен.

— Ето я и Мари! — извика Елеонор. — Ела горе колкото е възможно по-бързо, за да направим прическата на господарката ти.

— Да, Ваше Величество! — Мари стори дълбок поклон.

Елеонор бързо поведе Кет нагоре по стълбите към спалнята и веднага след като вратата се затвори след тях, попита без увъртане:

— Какво става тук?

Това бе последният шанс на Кет и той трябваше да бъде използван. Тя се хвърли на колене пред Елеонор и улови ръката ѝ.

— Ох, госпожо! Толкова съм благодарна, че пристигнахте! Моля ви, предотвратете тази женитба!

— Това пък защо? — недоумяващо попита Елеонор.

Кет вдигна глава и срещна погледа на кралицата.

— Защото не мога да се омъжа за този човек! Той е жесток и студен...

— Синът ми Джон би искал да ви ожени за Дьо Ла Вил и за целта има на своя страна не само меча му, неговия и този на рицарите си, но е получил и известна сума пари, от които очевидно постоянно се нуждае — хладно отбеляза Елеонор.

— Да, зная. Но само ако можех да поговоря с Ричард...

— Защо?

— За да му кажа, че би трябвало да има някой по-подходящ рицар, само не този!

Кралицата енергично издърпа ръката си.

— Но Ричард е заповядал да се омъжите за Монджой.

Надеждите на Кет се изпариха. Естествено, Ричард винаги е бил любимец на Елеонор. В нейните очи той бе безпогрешен.

— Но...

— Монджой е идеалният мъж за вас, Катрин. Земите му граничат с вашите. Заедно ще представлявате непобедим противник, достатъчно силен, за да възпрепятства алчните кроежи на Джон.

Все още на колене, Кет наблюдаваше как кралицата отваря различни сандъци, изваждайки от тях рокли, туники и була. Момичето се изправи и приближи, за да направи един последен опит.

— Елеонор, вие не разбирате! С този човек мога да изпадна в сериозни затруднения.

— Какво имате предвид?

Кет би желала да признае истината, но не смееше.

— Той... той вече е бил сгоден и...

— Със сигурност е имал метреси, любовници и обикновени леки жени с дузини — невъзмутимо отвърна Елеонор. — Такива са мъжете. — Тя вдигна една великолепна синя диадема. — Но поне не се е забавлявал с овце, подобно на скъпия Хенри — тя докосна бузата на Кет, усмихвайки се развеселена. — Трябва да сте благодарна.

Овце! Само защото Розмънд Клифърд бе дъщеря на овчар! От всички любовници на покойния Хенри, Елеонор се гневеше единствено на нея и се бе проявила като толкова ревнива, че много хора я обвиняваха за убийството на Розмънд. По това време кралицата бе в затвора, но очевидно дори Хенри бе убеден, че тя има вина за смъртта на любимата му.

Това са безполезни мисли, каза си Кет. Става дума за моето бъдеще. Признай какво си сторила, подканяше се тя. Все пак вината не бе само твоя. Сребърния меч те подведе... Но Кет не можеше да се реши да го издаде. Елеонор можеше да съобщи това на Монджой и той щеше да погуби Сребърния меч, което всъщност би било справедливо наказание. Въпреки това Кет не можеше да го допусне. Един ден тя сама щеше да си отмъсти на този презрян негодник... или не. Той

защитаваше гората от влечуги като Дьо Ла Вил и Робин имаше нужда от него.

А тя самата? Кет за миг притвори очи.

Ако трябваше да се омъжи за Сребърния меч, не би се бояла толкова от първата брачна нощ. В обятията му би могла да се предаде на онази странна, омайваща магия...

Кралицата я наблюдаваше очаквателно.

— Имате ли да ми кажете още нещо?

Кет безмълвно поклати глава.

— Монджой със сигурност ще спечели любовта ви — смяташе Елеонор.

— Съмнявам се.

— А вие ще бъдете готова да минете през огън и вода заради него.

— Никога!

— Много по-скоро отколкото си мислите! Ах, тази синя рокля е съвсем подходяща. Свалете тези ужасни парцали и я облечете!

Мари влезе, носейки голяма чаша, поклони се на Елеонор и се обърна към господарката си.

— Мисля, че глътка вино ще ви се отрази добре.

— Да, определено! — весело извика Елеонор. Тя измъкна чашата от ръката на камериерката, отпи и я подаде на Кет.

Без да се колебае Кет я изпи почти до дъно, след което изтръпна. Вино! То ѝ бе докарало тази беля на главата! Но наистина ѝ действаше успокояващо. Преди да разбере какво става, тя се оказа облечена в светлосиня рокля и туника в кралско синьо. Седеше пред тоалетната масичка, а Елеонор и Мари се занимаваха със златистите ѝ къдрици.

Кралицата тъжно въздъхна.

— Ах, още помня сватбата си с Хенри. Притежавах областта Аквитания, която бе трън в околото му, но това не ми пречеше. Беше впечатляващ мъж. Какви бурни дни само! Целият ни, изпълнен със събития живот бе пред нас. Ох, как ви завиждам!

— На мен! — рече Кет.

— Разбира се. Спечелили сте за съпруг чудесен рицар. Очарователен и опасен. Ах, какви безценни приключения ви предстоят! Не след дълго ще го боготворите.

Да боготвори Монджой? Странен трепет обхвана Кет. Спомни си нежното докосване на ръката му, когато седеше във ваната, думите му.

„Държанието ми ще зависи единствено от вас.“ — После се досети за думите му в гората. Не искал да заграби замъка ѝ, а само да увеличи силата на защитниците му.

Ще има ли край битката помежду им? Не, тя току-що започва... тази нощ, когато Монджой открие, че невестата му не е девствена. Тя срещна погледа на Елеонор в огледалото.

— Но по-късно ненавиждахте крал Хенри.

Елеонор прехапа долната си устна, взряна в нищото или в далечното минало.

— Не, никога не съм го мразила. Година след година се борех с него, молах се за смъртта му, за да си възвърна свободата, но когато умря, плаках. Никога не престанах да го обичам. Никой от двамата ни не знаеше какво е истинска обич. Може би на вас, Катрин, ще се отдаде възможност да научите. Ако това стане, не пропускайте шанса си! В живота няма нищо по-хубаво. Нито земи, нито богатства или корони не могат да се мерят с любовта. Хенри и аз позволихме да бъдем заслепени от блясъка и забравихме човечността и любовта. Навярно вие ще сте по-умна, Кет. Монджой е великодушен човек, а и изглежда божествено, не е ли така, Мари?

— О да! — усърдно потвърди камериерката.

— И със сигурност е невероятен любовник! Един ден ще го обикнете, Катрин.

— Никога! — треперейки отвърна Кет.

Елеонор тихо се засмя.

— Той няма да ви остави друг избор.

„Да,“ — каза си на ум кралицата — „тя ще познае любовта.“ И страданието на ревността, както и много други мъки. А може би не. Малко мъже получават дар като Катрин дьо Монтрен. А никой рицар не е бил по-верен, отколкото Монджой на Алиса. Никой не е бил по-верен на Хенри и Ричард. И никой не умее така да омагьоса една жена... Тя се засмя, надявайки се, че ще им бъде дарен щастлив брак. А ако ли не? Тогава поне две големи имения ще се обединят и Монджой ще разполага с необходимата сила и власт да му върне тъпкано на Джон, това невъзможно момче.

— Е, вече приключихме. Катрин, готова ли сте да застанете пред олтара?

— Не!

Елеонор плесна с ръце, смеейки се.

— В залата за гости ви очаква един нетърпелив годеник. Мари, подай ни чашата още веднъж. Господарката ти трябва да я изпие до дъно. Повярвай ми, скъпа моя, тази последна глътка ще ти помогне да намериш верните думи.

Дали пък кралицата не бе права? Във всеки случай, когато, водена от двете жени, напусна стаята си, Кет не се чувстваше вече толкова нещастна. Не ѝ бе непоносим и видът на Монджой в края на стълбището. Това ѝ даде сила, докато мъжът не улови ръката ѝ, не усети стисването на железните му пръсти и не прочете триумфа в сребристосивите очи.

Не виждаше нищо друго. Знаеше, че свещеникът стои пред тях и го чуваше да произнася своите думи. Тогава Монджой стисна пръстите ѝ толкова силно, че момичето извика. Но очевидно бе изрекла това, което очакваха от нея, тъй като церемонията продължи.

Монджой изрече брачната клетва с ясен глас. Кет стисна зъби. Копеле! Значи вече бе негова жена и нищо не можеше да се направи. Но тя никога няма да му позволи да триумфира над нея. Не, не се боеше от него...

Свещеникът ги обяви пред Бог и пред присъстващите за мъж и жена. Монджой се обърна към невестата си. Сребристите му очи пръскаха искри, а чувствените му устни се разтеглиха в злобна усмивка. И тогава той я целуна.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Това не бе нежната, целомъдрена целувка, подходяща за една току-що омъжена девойка. Устните му толкова страстно се притиснаха към нейните, че дъхът ѝ спря.

— Браво! — сякаш много от далеч дочу смеха на кралицата Кет. Целувката като че ли нямаше да има край и постепенно огънят, изгарящ Дамиан, обхвана кръвта във вените ѝ.

Най-сетне свещеникът се покашля:

— Лорд Монджой...

На графа не му остана време да се тревожи за благоприличието. В параклиса на замъка се втурна един от стражите.

— Към замъка приближават конници, господине... госпожо!

Монджой веднага пусна жена си и се извърна към рицаря.

— Колко далече са?

— Все още доста далече, но вие искахте незабавно да ви уведомя, ако забележа нещо.

— Да, разбира се. Можахте ли да разпознаете цветовете им.

— Мисля, че е принц Джон със свитата си, но от кулата не можеше да се види ясно.

Монджой вече раздаваше заповедите си — бързо и съобразително.

— Мари, отведете господарката си горе. Сър Джеймс, трябва ми веднага. Елеонор! Слава на небесата, че пристигнахте точно навреме!

— Колко е хубаво да си толкова високо ценен! — смеейки се отвърна кралицата.

Монджой се обърна към присъстващите, предимно хора от свитата му, но също някои от придворните дами на Елеонор и рицарите на Кет.

— Наслаждавайте се на празничната трапеза, скъпи гости! — той понечи да излезе, но съпругата му го спря, разгневена от надменното му държание.

— Ако не ви коства нищо, господине...

Той вдигна вежди изненадан.

— Казах да се качите горе.

— Това е моят дом!

— Все още ли сте решена да пренебрегвате опасността?

— Опасността е тук пред мен.

— Бъдете разумна и се качете с Мари в стаята си.

— Внимавайте, лорд Монджой! Иначе някой ден ще се събудите без арогантния си език.

Смеейки се, той пристъпи една крачка по-близо.

— Вие трябва да се пазите, госпожо. Рицарите ми винаги са готови за шеги. Една моя дума и те с радост ще устроят една традиционна брачна нощ, ще ни качат горе, съблекат и жадно ще наобиколят брачното ни ложе...

Страните на Кет пребледняха.

— Много скоро горчиво ще съжелявате за тази женитба, кълна ви се, Монджой.

За нейна изненада, Кет бе засегнала някоя кървяща рана и в сребристо сивите очи на мъжа можеше да се прочете болезнен гняв.

— Вече съжелявам, мадам, и за двама ни. А сега вървете!

Макар и ядосана, тя се подчини, взимайки по две стъпала наведнъж и стигна в стаята си много преди Мари. Вярната ѝ приятелка и камериерка влезе, кършейки ръце, докато Кет безутешно кръстосваше стаята, подобно на пленена тигрица.

— Госпожо, виждате ли красивите цветя върху раклата до леглото! Благословена да е кралицата, че се е сетила... Какви изключителни червени рози и жълти нарциси!

Кет хвърли само бегъл поглед на цветята, разпилени върху раклата. При други обстоятелства щеше да се възхити на чудните цветчета и сладкия аромат, но сега бе изгубила сетивата си за подобни прелести.

Мари не се обезкуражаваше толкова лесно. Тя усърдно сочеше леглото.

— Вижете прекрасната нощница! Кралица Елеонор я изпрати по време на церемонията. Разказа ми, че преди известно време я е купила от Ориента. Такава нежна материя и колко приятно хладна! Нека ви помогна при преобличането...

— Няма да се глася за този отвратителен граф.

— Но... вие сте млада невеста...

— ... която не обича съпруга си. — Бе омъжена, нещо което не можеше да се промени. От тази мисъл по гърба ѝ полазиха тръпки. — О Боже, какво да правя!

През отворената врата влезе Елеонор. Последните думи бяха достигнали до нея и тя се усмихваше развеселена, но и с разбиране и съчувствие.

— Какво да правите? Ще ви подскажат младостта и красотата, а и съпругът ви със сигурност ще поеме инициативата в свои ръце. Горевлаката, Катрин! Искам да ви помогна с подготовката за първата брачна нощ.

Кет с усилие потисна отчаянието си.

— Не, Ваше Величество. Не подобава една графиня да бъде обслужвана от кралицата.

— Аз съм просто вдовица на краля, а вие сте влиятелна, много заможна дама. — Елеонор знаеше, че Катрин не би могла да ѝ се противи и затова направи знак на камериерката да напусне стаята.

Бързо свлече от Кет сватбената рокля и помогна на момичето при обличането на мраморно бялата нощница — импровизираният сватбен подарък. Ако бе в състояние да усеща, Кет би се насладила на нежното хладно докосване на плата по тялото ѝ.

— Седнете, бих искала да разпусна косите ви — нареди кралицата.

Когато Кет се подчини, нощницата се свлече от раменете ѝ.

— Чудесна дреха, много благодаря, Ваше Величество, но не стои така както би трябвало.

— И с това изпълнява предназначението си. Купена е в Персия. Каква фина материя! Ех, да бях няколко години по-млада... — Елеонор се усмихна. — Всъщност няколко десетилетия. — Тя се наведе и целуна Кет по бузата. — Със сигурност той ще ви обожава, така че без усилие бихте могла да го въртите на малкия си пръст.

„Монджой? Никога! Тази нощ навярно ще се опита да ме убие“, мислеше Кет.

— Когато принцът дойде, трябва да сме готови и да го посрещнем както подобава... — започна тя.

— Не се безпокойте за това, любов моя. Аз имам грижа за малкото чудовище. Въпреки всичко той е и си остава мой син. Ако се усъмня в това, по бих приличала на баща, а не на майка.

Когато кралицата тръгна към вратата, Кет скочи.

— Чакайте! Така не бива! Монджой и аз трябва заедно да посрещаме гостите си...

— Не и тази вечер, момичето ми. Утре сутринта ще имате възможност да поздравите сина ми. Това е достатъчно. — Елеонор добави смеейки се: — Ох, едва ще дочакам да видя лицето му, когато пристигне! — Въпреки настоятелната молба в очите на момичето, тя напусна стаята.

Едва сега Кет забеляза, че Мари също я няма. Чувстваше се изоставена от всички.

— След толкова години вяност и всеотдайност... — прошепна тя. — Този мъж трябваше само да стъпи в замъка и Мари вече сви знамената! — тя отново кръстосваше насам-натам из стаята. Не след дълго Монджой отново щеше да я потърси, а Кет вече не смееше да избяга, иначе би издала тайната на тунела.

Когато вратата се отвори, Кет уплашено се извърна. На прага стоеше Монджой и самоуверено наблюдаваше младата си съпруга с очите на лъв, сигурен, че плячката не може да му се изплъзне. Развеселен ли бе или гневен? Подигравателният смях и дръзкият му поглед не издаваха нищо. Кет сложи ръка на гърдите си, усещайки, че сърцето ѝ се е качило в гърлото.

— Време е — гласът му звучеше учудващо благ. — Часът на истината.

Часът на истината? Възможно ли бе да подозира нещо. Само ако имаше малко повече време, за да го опознае по-добре, да свикне с настроенията му и да разбере как би трябвало да се държи...

Накрая реши, че разумът и достойнството ще са най-силните ѝ оръжия.

— Господине, желанието ви е изпълнено. Женени сме, замъкът ви принадлежи...

— Вие също, госпожо.

Когато Монджой понечи да се приближи, Кет рязко отстъпи.

— Любовта не е подвластна на силата, господине!

— Много мъже и жени са женени без да се обичат.

— Господине! — Кет отстъпи още една крачка. — Убедена съм, че вие сте най-силният и верен рицар на крал Ричард — справедлив и милосърден. Принцът е на път към замъка. Ние с вас трябва да сме долу, хванати за ръка, и да изпреварим интригите му, каквото и да е намисли този път.

Монджой замислено погали брадичката ѝ.

— Колко умно и добре казано! Ласкаете ме госпожо. Ако разполагах с време бих ви слушал още дълго.

— Времето лети. Трябва да слезем долу...

— Не! — гърбът ѝ неочаквано бе опрял в студената каменна стена. Той опря ръце на стената, от двете страни на главата на момичето. — Принц Джон наистина приближава и аз не бих рискувал бракът ни да бъде анулиран. Между другото, неотдавна настоявахте да говорите с изповедник. Имате ли да ми признаете нещо?

Кет конвулсивно преглътна. Достойното държание нямаше да ѝ помогне повече, това бе ясно.

— Какво искате да ви призная? — изфуча тя. — Не ви дължа нищо! — гневът ѝ придаде неподозирани сили. Тя го отблъсна от себе си и мина покрай него. — Къщата е пълна с гости, а вие искате да пропилеем нощта!

— Нищо подобно.

— Всеки ще разбере...

— Точно това е целта ми, госпожо. И ако имаме късмет и сам принцът ще нахълта тук. Така че нека побързаме.

Възмутена, тя се извърна към него.

— Не...

— Сваляйте нощницата, госпожо, или искате да я разкъсам?

— Това е подарък от кралицата! Няма да посмеете...

— Напротив, дори с най-голямо удоволствие — смеейки се я увери той.

Тя го гледаше, обзета от безсилен гняв. Внезапно стомахът ѝ изкурка, предоставяйки ѝ нов аргумент.

— Това, което искате от мен, ми е невъзможно да сторя. Почти в безсъзнание съм от глад. Кой рицар би нападнал жена, напълно лишена от сили?

Той високо се засмя и направи поклон.

— Госпожо, съвсем по рицарски ще събудя у вас един друг вид глад.

— Навикът ви да се надценявате е поразителен, господине, и аз няма да го насърчавам още повече — хладно отвърна тя. — Вместо това искам да хапна нещо. — Тя се отправи към вратата, но само след няколко крачки мъжът я сграбчи за ръката и обърна към себе си. Изглежда ситуацията вече не го развеселяваше. Той дръпна нощницата ѝ и красивата, елегантна дреха се свлече, подобно облак, в нозете ѝ. Сега момичето стоеше чисто голо, заливано от горещи и ледени вълни. Боже мой, нямаше ли някаква възможност, този мъж да бъде поставен на мястото му? Очевидно не, тъй като той отстъпи и безцеремонно я огледа от главата до петите.

— Преди всичко желяхте да получите замъка — изфуча Кет. — Жена като мен не е ли прекалено тежко бреме?

Монджой невъзмутимо отвърна на погледа ѝ.

— Зная, госпожо, че не се съмнявате в красотата си. И колкото и да ме гневят необуздаността и инатът ви, не мога да не призная, че сте наистина прекрасна. Една очарователна жена — моята жена!

В последните му думи прозвуча нотка, която още повече разпали страха ѝ от евентуално ужасно отмъщение от негова страна. Кет инстинктивно се впусна към вратата, но ръцете на Монджой я прегърнаха неумолимо и още преди да успее да си поеме дъх, момичето бе хвърлено, не особено нежно, на леглото. Сърцето ѝ биеше лудо. Полузамаяна, тя гледаше в тавана на стаята, след което забеляза, че мъжът се съблича. Ботушите изтрополяха върху каменния под, последвани от туниката с цветовете на рода Монджой. Страните на Кет пламнаха при вида на широките, мускулести гърди. Със Сребърния меч бяха лежали на тъмно и не бе видяла дори лицето му, какво остава за нещо друго.

Сега един гол мъж стоеше пред нея и Кет можеше съвсем ясно да го види на светлината на свещите. Бронзовите му рамене блещукаха. Когато пристъпи към леглото, под гладката кожа се долавяше играта на мускулите му. Бе толкова едър и силен, а също — решен незабавно да се възползва от правото на първа брачна нощ.

Тя скочи от другата страна на леглото и трепереща се изправи.

— За Бога, госпожо, никога ли не се предавате? — заповеднически рече той.

— Не! Едно анулиране на брака ни би било най-доброто, което може да ви се случи, господине! — Тя искаше да избяга, но Монджой се хвърли напреки на леглото и впи пръсти в косите ѝ. Момичето тихо извика, приведе се назад и освободи златисторусите си къдрици. В очите ѝ имаше сълзи. — Е, добре. Можете да бъдете жесток и подъл, колкото си искате! — Тя легна по гръб. — И още нещо. Дръжте се като Дьо Ла Вил! Насилвайте ме! — Със затворени очи и скръстени на гърдите ръце, тя лежеше като покойник, когото не след дълго ще спуснат в хладния гроб.

Това обаче ни най-малко не обезкуражи Монджой. Тя усети как мъжът се излегна до нея, лъчезарно се засмя и нави една от къдриците ѝ около пръста си.

— Бедното, малко момиченце! — прошепна той ѝ Кет усети устните му да докосват ухото ѝ. — Наистина ли е толкова подло от моя страна, да заплашвам девствеността ви?

Обезпокоена, тя отвори очи. Какво знаеше той? Какво можеше да означава тази тънка ирония в гласа му? Трябваше ли да си признае? Не, невъзможно. Той ще убие Сребърния меч.

— Вярвайте ми, няма да ви причиня болка — увери я Монджой, галейки с върха на пръста си долната ѝ устна.

— Най-добре би било, изобщо да не се опитвате — прошепна тя. Мълчанието на мъжа я изнервяше и Кет обърна лице към него. — Бихте могъл да се държите наистина рицарски, господине. А долу ще се закълна във всичко, което пожелаете. Тогава ще постъпите като истински рицар — достатъчно силен, че да може да прояви тактичност...

Усмихнат, Монджой докосна бузата ѝ.

— О, ще бъда много тактичен.

— Бихте постъпил като благороден герой...

— Госпожо, в главата ви има прекалено много романтични идеи.

— Значи няма...

— Напротив.

Тя огорчена му обърна гръб, който за съжаление бе гол. Нещо погали кожата ѝ, нежно като крило на пеперуда и до обонянието ѝ достигна сладък аромат. Роза.

Монджой я галеше с тъмночервените листенца на една от розите. Бавно се плъзгаха по хълбоците, по бедрата ѝ...

— Може би сте права — рече Монджой. — Любовта е неподвластна на силата. Тя прилича донякъде на розова пъпка. Затворена, а току-виж — разцъфтяла в цялата ѝ красота.

Кет конвулсивно преглътна, объркана от чувствата, които тази милувка будеше у нея. Толкова нежна! Кожата ѝ сякаш пламна от докосването. За да се изплъзне от объркващата нежност, тя се извърна по гръб, без да съобрази, че така предостави на Монджой предната част на тялото си.

Той небрежно лежеше до нея, облакътен на едната си ръка. За свое собствено учудване, Кет се бе опитала да докосне гъвкавото му, силно тяло. Сега, вместо гняв или насмешка, в очите му се четеше неприкрита страст — толкова настойчива, че дъхът на момичето секна. Кет нервно прокара език по устните си.

— Във всеки случай, моята любов никога не би разцъфнала!

Той се усмихваше, а розата падна между гърдите ѝ. След това мъжът отново я взе и започна да описва кръгчета с листенцата на цветето около едно от зърната на гърдите на Кет. Прекалено замаяно, за да може да се изплъзне от ласките, момичето прехапа устни.

Розата бавно се спускаше надолу, галейки корема и достигайки златисторусите къдрици между бедрата на Кет.

— Розите имат нужда от време! — останала без дъх, прошепна Кет, опитвайки се да издърпа цветето от пръстите на мъжа. — Напъпили едва вчера, не могат още днес да разцъфтят.

Монджой ѝ остави розата и Кет тихо извика, когато един от бодлите се заби в палеца ѝ. Внезапно Монджой легна върху нея, взе цветето и го хвърли настрана.

— Добрият градинар може да се грижи за една роза, докато тя разцъфне.

Той започна усърдно и изкусително да смуче раничката в палеца на момичето.

Само след миг Кет почувства по цялото си тяло последиците от това на пръв поглед безобидно докосване. Бе като омагьосана от сребристосините очи на Монджой. Все по-ясно осъзнаваше близостта на неговото тяло. Силните, мускулести бедра около хълбоците ѝ, широките му рамене върху нейните и... настойчивото пулсиране на горещата му мъжественост върху корема ѝ.

— Не! Вие не сте градинар, а рицар! — Кет отчаяно опитваше да се извие под него. — Във всеки случай — не и някой добър градинар...

— Ах, госпожо, с това не мога да се съглася! Аз съм дори най-добрият градинар! — прошепна той, притиснал устни към нейните.

Момичето напразно се опитваше да отклони целувката. Мъжът хвана главата ѝ с две ръце и вече нямаше спасение от горещите устни и настоящия му език. Кет тихо простена, едва поемайки си дъх. Стаята се завъртя пред очите ѝ.

Не разбра, кога е престанала да се брани. Във всеки случай, съпротивата ѝ трябва да е била сломена. Ръцете на Дамиан милваха гърдите ѝ, играеха си с розовите им връхчета, докато те набъбнаха, а по вените ѝ сякаш потече живак. Също толкова усилено, мъжът изучаваше хълбоците на момичето, бедрата ѝ. А през цялото време тя усещаше върху корема си пулсиращото оръдие на неговото желание. Чувствено и мамещо.

Да, по някое време бе изоставила борбата. Това бе неизбежно. Дамиан вече не държеше главата ѝ. Би могла да отклони целувките му, но не го правеше. Устните му отново и отново търсеха нейните, милваха клепачите, ушите и шията ѝ. Кет не разбираше какво ѝ шепне, а долавяше единствено нежността в гласа му.

Дамиан непрестанно разпалваше огъня, запален във вените ѝ, който бушуваше все по-силно така, сякаш това бе съвсем естествено. Да, наистина бе превъзходен градинар. Странно защо, на Кет ѝ се стори, че го познава и че някога вече е изпитвала подобни чувства. Дали всички мъже не си приличаха? Дали бе без значение от кого ще бъдеш целуван?

В този миг мислите ѝ се оплетоха и тя затаи дъх, когато Дамиан разтвори краката ѝ и тя усети дръзкото, интимно докосване на пръстите му. Усмехнат, той се взря в очите ѝ.

— Добрият градинар се грижи за розовите листенца съвсем нежно и внимателно.

Отговорът заседна в гърлото ѝ, тъй като Монджой неочаквано коленичи между бедрата ѝ и разтвори с палеца и показалеца си розовите листчета, които искаше да накара да цъфнат. Усещайки изгарящите милувки на пръстите и още по-нежното докосване на езика му, Кет извика. Пищейки, тя се бранеше, обзета от страх пред сладката омая, която мъжът будеше в нея.

Дамиан продължаваше безмилостно. За миг Кет срещна погледа му, който сякаш я пробождаше, след това затвори очи. Когато мъжът проникна в нея, все по-дълбоко и по-дълбоко, тя тихо простена. Борейки се срещу болката, която можеше да развали вълшебството, тя впиваше пръсти в чаршафите, в раменете на Монджой.

Изобщо не усети болка. Удивена откряна клепачи и взирайки се в очите на мъжа си отново бе обзета от паника. Часът на истината... Сега той знаеше, че не е първият мъж в живота ѝ. Докато погледът ѝ бе спрял върху очите му, Монджой бавно започна да се движи. Кет искаше да се съпротивлява, но не можеше. В настойчивия ритъм нямаше и сянка от тактичност или загриженост за нежната роза. Страстта, която го раздираше, приличаше на ураган, опустошителен вятър, шибашц както камшик дъжд. Мускулите на бронзовите му рамене се напрягаха, докато мъжът, освободен от всякакви задръжки, се отдаде на желанието си.

Кет опитваше да му се противопостави, но усещаше как опиянението, до което преди беше толкова близо, расте. Тя спусна мигли, предаде се и се сля с бурята, отвръщайки с хълбоци на движенията на Дамиан. Дъхът ѝ секна от целувката на мъжа, който след миг впи устни в едно от зърната на гърдите ѝ, така че всяка милувка разливаше нов огън в тялото ѝ. Нещо подобно вече бе изпитвала, но не ѝ това разтърсващо чудо. Тя се изопна, желаейки да усети още повече от мъжа си, все повече. Най-сетне, достигайки жадувания връх, тя дочу вик и полузамаяна разбра, че идва от собственото ѝ гърло. Цялата трепереше, без да разбира дали пожарът, който я изгаря, идва от Дамиан или от нея самата.

Съвсем бавно съзнанието ѝ се проясняваше и тя отново усещаше леглото под гърба си, хладния вечерен въздух, долавяше сладкия аромат на рози.

Мъжът я освободи от тежестта си, но бедрата му останаха да обвиват хълбоците ѝ. Тя хапеше устни и с удоволствие би отстранила пръстите му от тялото си, но не смееше. Въпреки, че избягваше да поглежда в сребристите очи, усещаше настойчивия му поглед, който сякаш пронизваше душата ѝ.

— Бедно, сладко, невинно момиче, какво? Чистото ѝ сърце се ужасяваше от тази среща...

— Ужасявах се от вас...

— Ах, но не ѝ от предишния си любовник? Името му, госпожо?

— Трябва да сте побъркан...

— Името му?

Тя решително поклати глава.

— Всичко свърши. В същност никога не е започвало.

— Бих искал да зная...

— Той е мъртъв! — отчаяно го увери тя.

— Кой? — гласът му прозвуча доста по-сурово.

Тя небрежно махна с ръка във въздуха.

— Може би е била цяла армия. Всички тях ли ще съсечете?

За нейна най-голяма изненада, Монджой се разсмя и се наведе към нея.

— Никого от любовниците ви няма да убивам.

Дамиан внезапно скочи от леглото, приближи към дрехите си, пръснати по земята и започна да рови сред тях. Кет неловко го наблюдаваше, след това уви една ленена кърпа около тялото си, за да стане, но замръзна на място. В гърлото ѝ заседна вик на ужас. Монджой бе извадил ножа от единия си ботуш. Нямаше да убива любовника ѝ, а нея самата.

Той коленичи върху леглото с изваден нож и момичето измъчено затвори очи.

— О Боже! — прошепна тя.

Известно време нищо не се случи. Когато отново вдигна клепачи, Монджой втренчено я наблюдаваше, сякаш виждаше някоя луда. Бе използвал ножа, за да пореже китката си. Блестящи червени капчици кръв капеха върху чаршафите. Кет мигаше слисано.

— Какво...?

Той смръщи тъмните си вежди.

— Не чувате ли шума в залата, госпожо?

Заета с това, да следи заплашителните му действия, Кет не бе чула нищо, но сега до слуха ѝ достигна музика, сватбена музика, смесена с оживена глъчка.

По стълбата изтрополиха бързи стъпки, дрънчеше метал. Ботуши и мечове! Тя обърна уплашен поглед към Монджой.

— Принцът! — опита да се изправи, но мъжът улови ръката ѝ, така че момичето отново падна върху възглавниците. — Пуснете ме да

стана! — заповяда тя. — Получихте това, което желяхте! Навън има хора. Трябва да се облека...

— Не, госпожо! — усмихнат я прегърна той. — На карта е заложено нещо повече от вашата чест. Само завивките и моето тяло ще скриват голотата ви. Ако желаете се мушнете под чаршафите.

— Но...

— Правете каквото ви казвам!

Стъпките се приближаваха към вратата. Дамиан светкавично се претърколи върху Кет и придърпа една ленена кърпа върху двете тела.

В следващия миг вратата се отвори с трясък и Джон връхлетя в стаята.

— Проклятие! — гневно изруга Монджой, сякаш едва сега забелязваше смутителя, извърщайки глава към вратата, а след това тихо въздъхна. — О, принцът! Какво ви води насам?

— Граф Клифърд! — изруга Джон, а Кет не смееше да надникне зад широките, кафяви рамене на съпруга си. — Идвам в този замък, за да омъжа госпожицата за Раймон дьо Ла Вил. И какво намирам — вас в леглото й! С какво право сте се вмъкнали тук? Брат ми е настойник на това момиче...

— О, зная това! — Монджой се престори на объркан. — Искали сте да я омъжите за Дьо Ла Вил? Но аз притежавам писмено разрешение от краля и църквата да я взема за жена. Церемонията вече бе извършена. Елеонор сигурно ви е казала...

— По думите на майка ми, можел съм да намеря госпожица Дьо Монтрен тук горе...

— Госпожа Монджой — Дамиан с благ глас поправи принца.

— Тепърва ще се установява дали този брак е валиден — изкрещя Джон.

— Валиден е — и юридически, и фактически — с хладен, но все още вежлив тон отвърна Монджой. За неизреченото Кет лесно се досети. Монджой не забравяше, че Джон е принц на Англия, но Дамиан служеше на краля с непоколебима вяроност. Така че, ако Джон настояваше на своето, щеше да се изправи срещу опасен противник.

— Бракът наистина е валиден — потвърди влезният междувременно отец Донован. — И очевидно лорд Монджой веднага се е възползвал от съпругеските си права — добави той, сочейки кървавите петна по чаршафите.

Кет усети как кръвта нахлува в главата ѝ.

— Господа! Трябва ли всичко това да бъде разисквано в спалнята ми?

Без да ѝ обърне внимание, Дамиан енергично обясни:

— Дамата е моя съпруга.

Кет с удоволствие би зашлевила и тримата. Но преди да успее да се противопостави, в стаята връхлетя Дьо Ла Вил, изтика свещеника настрани и невярващо се втрени в Монджой и Катрин.

Очите му сякаш щяха да изхвърчат от орбитите си, на врата му диво пулсираше една вена.

— Монджой! — извика той, а на устата му изби пяна. — Вие! Ще ви убия, кълна се!

Обзет от сляпа ярост, той извади меча си и Дамиан, както си беше гол, скочи от леглото за да вдигне от земята собственото си оръжие.

— Само опитайте, Дьо Ла Вил! Ако някога отново се приближите до съпругата ми, както сега, ще отрежа всичките ви крайници!

Дьо Ла Вил нападна ругаейки, остриетата се кръстосаха и оглушително издрънчаха. В следващия миг оръжието на Дьо Ла Вил бе на земята, а принц Джон застана между двамата мъже.

— Господа, заповядвам ви веднага да престанете с глупостите...

— Какво става тук? — намеси се още един глас. Женски глас. Елеонор любопитно надникна в стаята. — Моля ви, Джон! Отец Донован, господа! Какво означава всичко това? Съмнявали сте се във валидността на този брак? Казвах ти, Джон, че всичко си има обяснение.

— Майко, не се бъркай! Това тук е моя и само моя работа.

— Твоя работа? — остро попита тя. — От последното писмо на брат ти разбрах, че той бил жив и здрав като камък. Така че единствен той има право да избира съпруг за настояницата си.

Принцът дълбоко се поклони. Възпитаното у него чувство за политика и дипломатичност, присъщо на рода Плантагенет, взе връх.

— Проблемът и без това бе решен. Това веднага ще дам на тези двама господа, които изглежда искат да се изядат един друг, да разберат.

След един последен унищожителен поглед към Дьо Ла Вил, Дамиан се обърна към Елеонор:

— Ваша милост, аз съм гол...

— Да наистина, майко, проявете малко срам! — упрекна Джон кралицата.

— И това от твоята уста... — Елеонор присви очи. — За една жена на моята възраст не са останали много радости, скъпо момче. Така че не ми отнемайте възможността да съзря мъжкото съвършенство. Както виждам, на никого от вас не му е неудобно да зяпа съпругата на Монджой. Но сега всички ние най-сетне ще оставим двамата младоженци на мира, нали така?

Дьо Ла Вил решително пристъпи към леглото и кралицата му извика:

— Вън!

Лицето му се разкриви от гняв, така че Кет изпита известно задоволство. Много добре помнеше изплашеното момиче в гората.

— Дьо Ла Вил — прогърмя гласът на принц Джон. — Какъв глупак сте! Ако не бях възпярл Монджой, вече да сте мъртъв!

Без да промълви нито дума повече, униженият мъж излетя от стаята, а принцът се обърна към новия господар на замъка:

— Бракът ви е редовен, Монджой, но не забравяйте кой съм! — той последва Дьо Ла Вил, а след него стаята напусна и свещеникът.

Елеонор прати към младата двойка въздушна целувка.

— Лека нощ, деца мои!

Кет объркано гледаше вратата, затворила се зад кралицата, след това, спомняйки си за изражението на Дьо Ла Вил, се засмя.

— Да го бяхте пробол! — прошепна тя и срещна погледа на мъжа си, който все още стискаше меч си в ръка. Кет предизвикателно вирна глава. — Но ако искате вместо това да убиете мен, хайде. Уморих се да бъда заплашвана от такива като вас.

— Такива като мен?

— От мъже!

— Кой друг ви е заплашвал?

Той пристъпи към леглото и момичето едва не се задуши от думите, напирани в гърлото ѝ.

— Разбира се принцът, Дьо Ла Вил.

Мъжът усмихнато наблюдаваше меч си.

— Ах, госпожо, никога не бих използвал подобно оръжие срещу вас. За целта разполагам с едно съвсем различно...

Страните ѝ пламнаха, а погледът ѝ спря върху кървавите петна.

— Защо го направихте? — прошепна тя. — Ако зачена дете... Всички ще твърдят, че е ваше.

Дамиан съвсем кратко се поколеба, преди да повдигне рамене.

— Ако забременеете, ще призная детето за свое.

— Но...

— Да не говорим повече за това. Нощта току-що започна.

— Но нали вече...

Той се хвърли засмян на леглото, въпреки съпротивата ѝ я взе в обятията си, целуна я и зарови пръсти в разрошената ѝ коса. Шепотът му докосна устните на момичето.

— Казах, госпожо, че нощта току-що е започнала. И розата е едва наполовина разцъфнала.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Зелените сенки на гората се сгъстяваха. Дамиан, облечен в дрехите на Сребърния меч, седеше на гърба на Луцифер и нетърпеливо очакваше Робин. Времето напредваше и всеки миг бе скъпоценен.

На север бяха достигнали новини — първоначално добри, после лоши. Походът бе завършил. Наистина кралят не бе извоювал победа над Саладин, нито завладял Ерусалим, но бе постигнал споразумение с ислямските владетели. Сега християнските поклонници можеха безпрепятствено да посещават Светите земи. Въпреки неуморимата решителност на Ричард, поради стечението на обстоятелствата ръцете му се бяха оказали вързани. Крал Филип Френски се бе отказал от борбата и отпътувал за дома, последван и от други европейски владетели. Тази частична победа бе заслуга единствено на Лъвското сърце.

Горчивина обзе душата на Дамиан, когато научи всичко това от един пратеник. Трябваше да остане с Ричард и заедно да преживеят успеха и разочарованието. Бе принуден да се откаже от това, заради младата си съпруга, която ден след ден го ядосваше и едновременно очароваше. Въпреки че му се бе удало да вземе връх над нея, тя все още му се противеше.

По време на гостуването на Елеонор, принц Джон и свитата му, Кет се бе проявила като великолепа домакиня. Не се наложи да се съобразяват с Дьо Ла Вил, тъй като гневът от неочакваните събития веднага го бе отвел в именията му. Лордът разбира се бе отрекъл каквото и да било участие в опита да бъде отвлечена госпожица Дьо Монтрен.

Сега името ѝ бе госпожа Монджой. Завинаги, както Дамиан изрично бе подчертал. Сега, когато тя принадлежеше другиму, Дьо Ла Вил със сигурност я желаше повече от всякога.

Катрин, неговата съпруга — какъв неизчерпаем източник на проблеми... Никоя жена не би могла да се държи по-вежливо и чаровно пред кралските гости. Тя се грижеше за всички ястия,

разказваше интересни истории за замъка и гората, за делника на рицарите и селяните, а остроумието ѝ караше всички да се заливат от смях.

Лично той не се забавляваше ни най-малко. Въпреки интимните си отношения с нея, тя продължаваше да му оказва съпротива. Много държеше на независимостта си и с всеки хладен поглед даваше на съпруга си да разбере това.

„Ще се научиш да ми се подчиняваш, госпожо.“

О да, той ще я укроти и оформи по свой вкус.

Понякога, когато я видеше да се усмихва, с каква радост би я взел в обятията си — там, на сред залата, пред погледа на всички, и би я принудил да му даде това, което му отказваше. Когато някоя подобна мисъл минеше през главата му, той си казваше, че естествено не я обича. Може би будеше у него известна нежност или го възхищаваше борческият ѝ дух. Повече не можеше и да се очаква. Сърцето му бе вече дарено на друга. Но дори и да не бе така, не би го поверил в непредвидимите ръце на Кет.

Все пак... Той почти бе обсебен от нея, не я изпускаше от очи.

Първата вечер след сватбата, тя бе задържала Елеонор, Джон и кралската свита колкото е възможно по-дълго в залата за гости. Виното се лееше като река, оживените разговори се въртяха все около нападението на замъка. Принцът слушаше с престолено съчувствие, давайки си вид, че не знае нищо.

— Не е ли чудесно, че скъпата Катрин е била спасена от този Сребърен меч — започна Елеонор.

Принцът остро прекъсна майка си:

— Сребърен меч?

— Да! Той се появил тъкмо навреме.

— Този човек е обикновен бандит, истински пладнешки разбойник, както онзи нещастник Робин Худ.

— Заради Катрин би трябвало да сме благодарни на легендарния рицар, не е ли така, скъпа?

Дамиан внимателно наблюдаваше съпругата си, която невинно склони взор. В гласа ѝ обаче прозвуча странна дрезгавина и той скрито се усмихна.

— Да, определено съм му благодарна — отвърна тя.

— Кет спасена, честта ѝ запазена! — продължаваше кралицата.
— Удивителна история, нали, Дамиан?

— О, да. Аз също съм дълбоко задължен на Сребърния меч — той вдигна наздравица за съпругата си и видя как страните ѝ поруменяха.

— Ако някога го срещна, все пак няма да забравя, че е просто един разбойник — гневно подчерта Джон. — И с него трябва да се отнасят като с такъв. С него и с онзи негодник Робин Худ и тайфата му — големия саксонец Малкия Джон, онова момче на име Уил, госпожица Зелени ръкави и всички останали.

Дамиан отново наблюдаваше съпругата си, която едва доловимо изтръпна, но след миг отново вирна брадичка. Нищо от това, което говореше Джон, не би могло да я уплаши и отклони от решението ѝ, да продължи да помага на братовчед си. Принцът се обърна към Дамиан.

— Сега, когато живеете в този замък, трябва особено да се пазите, лорд Монджой.

— Това пък защо? — непринудено отпи от виното си Дамиан, облакът на перваза на камината.

— Говори се, че разбойникът Робин Худ бил роднина на вашата съпруга, син на онзи саксонец, Ърл от Локсли. Значи пръв братовчед на Катрин по майчина линия.

Погледът на Дамиан галеше сведената руса глава на Катрин.

„Не издавай нищо“ — би искал да я предупреди той.

— Всъщност никой не знае кой в действителност се крие зад името Робин Худ. Селяните разправят дори, че това бил дух, въплъщаващ свободата на гората.

— Думите ви намирисват на държавна измяна, Монджой!

— Лъжете се, Ваше височество — отвърна Дамиан и ниско се поклони. — Ще остана верен на добрия ни крал Ричард до гроб, а и след това.

Кет го гледаше, а в хубавите ѝ очи блестеше странна светлина.

— А вие, госпожо? — хапливо попита Джон. — Съгласна ли сте със съпруга си?

— Разбира се. В това, както и във всичко останало.

„По-скоро адът би замръзнал“ — мислеше Дамиан, усмихвайки се болезнено. Тя рязко отклони поглед. В този брак както и преди цареше война.

По-късно тя сложи точка на споровете с пленителната си усмивка, свири на лютня и пя с мелодичния си ангелски глас. Независимо от това, че сред гостите имаше кралски суверени и едни от най-влиятелните и високопоставени барони със съпругите си, в центъра на вниманието бе Кет. Всички сякаш се стремяха да бъдат по-близо до нея.

Дори Джон едва ли не бе в краката ѝ и се хранеше от нейната ръка, в пряк и преносен смисъл, когато тя му предлагаше маслини от Светите земи.

„*Рискована игра*“ — искаше да ѝ подхвърли Дамиан. Желанията на Дьо Ла Вил не интересуваха особено много Джон, но когато сам той пожелаеше нещо... А тя седеше и го подканяше да ѝ разказва за мислите и намеренията си.

„*Колко умело преследва целите си хитрата госпожица Зелени ръкави*“ — мислеше Дамиан. — „*Тези дни отминаха. Няма повече да търчиш с новините си в гората и да въртиш меча. Това би било твърде опасно. Робин не може да те спре, но аз мога.*“

С каква лекота предизвикваше рицарите да ѝ разказват всичко, което я интересуваше. С дамите споделяше радостта от успехите им, проявяваше съчувствие, даваше им съвети или ги размиваше. Докато тя изкопчваше тайните на гостите, Дамиан иронично се питаше дали ще ги държи будни цяла нощ, за да се спаси от брачното ложе.

Невинно се противопостави на заповедта на Дамиан да се качи с него в спалнята, обяснявайки му, че това противоречало на правилата за вежливост. След това му обърна гръб, срещна учуденият поглед на верния му служител сър Джеймс, засмя се и безсрамно започна да флиртува с него. Когато съпругът ѝ отново пристъпи към нея, тя се обърна към отец Донован.

Бе готова да разговаря дори с този лъжлив свещеник, само и само да избегне мъжа си! Въпреки че изгаряше от гняв, Дамиан приятелски се усмихваше на принца и Елеонор. В никакъв случай не биваше да дава на Джон да разбере за брачните им проблеми, от които принцът би могъл да се възползва и тогава щеше да стане опасно.

Междувременно повечето от рицарите вече хъркаха, излегнали се върху някоя рогозка или направо върху земята, прегърнали спящите кучета, рядко все още с някоя чаша в ръка. Дамиан не можа повече да се стърпи.

Навярно Кет видя красноречивата му гримаса, защото трескаво пожела „лека нощ“ на останалите будни гости и забърза нагоре по стълбата.

Както и очакваше, Дамиан я намери легнала и преструваща се на заспала. Нямаше намерение да я оставя толкова лесно, макар че и сам той бе твърде уморен. Излегна се до нея и зачака. Видял самодоволната ѝ усмивка, той се извърна към Кет и я взе в обятията си.

— Ах, вие не можете да заспите, госпожо? Аз също. Но зная чудесен начин, да прогоним това душевно вълнение.

— Съвсем спокойно мога да заспя! — отвърна тя. — Наистина, толкова съм изтощена...

— Когато приключим ще бъдете още по-изтощена.

Красивите ѝ морскосини очи блестяха в мрака.

— Миналата нощ искахте да ме уморите от глад, а сега ми прогонвате съня.

— Точно така, госпожо, докато спазите обета си да ме обичате, уважавате и да ми се подчинявате.

— Никога няма да ви обикна! Отвращавам се от вас!

— Това си е ваша работа и не ме засяга. Във всеки случай, ще се наложи да ме уважавате и да ми се подчинявате! Дори ако трябва да гладувате и стоите будна по цели нощи или дори да лежите в тъмницата на замъка!

Тя затаи дъх изплашена и в мрака Монджой учуден видя сълзите, спрели върху дългите ѝ златисти мигли.

— А вие, Монджой? Аз не съм вашата Алиса, значи няма нужда да изпитвате никакви чувства към мен. Вие също се заклехте да ме обичате, но само раздавате заповеди. Може би трябва да ви заплаша с тъмницата на замъка или друг някой земен ад?

Дамиан погали копrienената ѝ коса.

— Тази вечер ме преведохте през най-жестокия ад, който човек може да си представи, смеейки се, кокетничейки и флиртувайки с моите собствени хора! Бедният сър Джеймс! Той е още толкова млад и неопитен, а вие сторихте всичко възможно, за да го оплетете в мрежите си. Постепенно започна да ме удивлява мисълта, колко лесно омайвате мъжете. Затова ви предупреждавам да не говорим повече тази нощ. Освен ако не желаете да ми разкриете сърцето си и ми разкажете за миналото си, за вашия любовник... или любовници!

— Не!

— Тогава?

За негово учудване, ръцете ѝ се обвиха около врата му, устните ѝ докоснаха неговите — нежно и внимателно, и то толкова възбуждащо, че желанието му веднага се пробуди. Дамиан с готовност изостави всички хрумнали му въпроси. Природата щедро бе дарила Кет с прелести, а някакъв инстинкт ѝ помагаше да се възползва от тях, така че момичето се превръщаше в превъзходна любовница.

По-късно през нощта, Дамиан още дълго лежа буден, след като тя бе заспала. Мъжът знаеше, че вече здраво са свързани от телесните наслади, които си даряваха един друг... а може би и от нещо повече. Никога не можеше да ѝ се насити, защото тази жена притежаваше магическа привлекателна сила. Как бе възможно да са такава всеотдайна любовна двойка и същевременно — ожесточени врагове?

Всяка нощ Кет се предаваше в обятията му, но преди това намираще все нови и нови начини да го изнерви. Безкрайно дълго трябваше да реши косите си, завивките не бяха наред и какво ли още не.

Една вечер Дамиан вече мислеше, че се е качила в спалнята, но не я откри там. Напразно я търсеше в залата и из цялата кула. Когато отново се върна в стаята, момичето го очакваше. Изглеждаше необичайно нервна.

— Къде бяхте? — попита я той.

— Долу. Трябваше...

— Какво?

Кет кръстоса длани в скута си, а гъстите мигли скриха очите ѝ.

— Трябваше да се погрижа за домашните си задължения, господине.

Ядосан, той я сграбчи за раменете.

— Не бяхте долу! Търсих ви!

Тя, видимо притеснена, облиза устните си с език без да отговори.

— Е, къде бяхте?

— Никъде, господине. Тук в замъка. При вас.

Той все още бе загрижен за сигурността ѝ. Дьо Ла Вил си бе отишъл, но Джон оставаше в замъка, въпреки че нито ходеше на лов, нито се отдаваше на останалите си обичайни забавления. В Монтрен нямаше с кого да плете интригите си, тъй като майка му винаги заемаше страната на Ричард. Какво тогава търсеше още тук?

— Мили Боже! — импулсивно извика Дамиан. — Ако е Джон...

Кет се усмихна презрително.

— Уверявам ви, господине, не съм била при Джон — този отвратителен нормандски плъх!

— И аз ли съм такъв, госпожо?

Тя величествено вдигна глава.

— Несъмнено... — погледът му трябва да я бе изплашил, защото тя трескаво се поправи: — Е, вие не сте толкова отблъскващ, колкото един плъх.

— Принцът е твърде загрижен за чистотата си, госпожо, и ежедневно се къпе. Във всеки случай поне не е мръсен нормандски плъх.

Кет поклати глава.

— Ако ще и по цял ден да кисне във ваната, винаги ще е потънал в мръсотия.

— Значи не бихте се впуснала доброволно във връзка с него.

— Никога!

— Но преди сватбата ни сте спали с някой друг — от любов или за да ме ядосате?

— Стана без да съм го искала.

— Насилена ли бяхте? Ще прережа гърлото на този негодник! Кажете ми името му...

— Няма нито едно или... не, има двадесет имена...

— И Джон не спада към тях?

— Не! — Кет изрече гневно проклетие. — Да оставим нещата такива, каквито са. Както ви казах, не сте прекалено отблъскващ!

— Принцът значи ви е противен, тогава тази вечер трябва да сте била при някой друг...

Кет се опита да го зашлеви, но Монджой улови китката ѝ.

— Госпожо...

— Как смееете да ме обвинявате в подобни неща? Преди сватбата ни не съм ви се била обрекла.

— Затова пък сега сте!

— Наистина се отворачавам от Джон. Много повече...

— Много повече?

— Отколкото някога съм ви мразила! — прошепна тя.

— Смятам, че понякога ви доставям известни радости — смеейки се отвърна той. Проклятие, тя скриваше нещо от него и той трябваше да узнае какво. С най-голямо удоволствие би я поразтърсил, за да ѝ развърже езика. Но вместо това, Дамиан зарови пръсти в дългите ѝ, меки коси. — Мисля, че далеч не съм толкова отвратителен, колкото ви изглежда, госпожо. Забравяте, че нощ след нощ ви чувам да стенете и въздишате и усещам как хълбоците ви се извиват насам-натам.

Объркана, тя направи опит да се освободи.

— Монджой...

— Кажете ми: „Вие изобщо не сте отблъскващ“. Това няма да е страстно обяснение в любов, но все пак някакво начало.

Тя предизвикателно вирна глава.

— Това ли трябва да кажа? Въпреки че всяка нощ ме принуждавате да изпълнявам съпружеските си задължения, а затваряйки очи желаете на мое място да бе някоя друга?

— Какво? — той веднага я пусна и присви очи.

Кет му обърна гръб.

— Е, аз не съм Алиса Олбрайт.

— Не, не сте — странно защо думите ѝ го засрамираха. Той бе обичал Алиса и вярваше, че ще остане верен на паметта ѝ. И все пак, нито веднъж през всичките тези нощи не бе я сънувал. Съпругата му напълно го бе обсебила и желанието му сякаш никога нямаше да угасне.

— Защо се интересувате къде съм била? — тихо попита тя. — Или с кого?

Дамиан улови ръката ѝ и притегли съпругата си.

— Интересуваме това, че сте моя жена, мадам. И ако някога ви спипам с някой друг той ще умре.

Изненадан, той я усети как трепери, вместо отчаяно да се съпротивлява. Къде може да е била?

Гняв и страх напиреха в душата му, но в този момент тя обви ръце на гърба му.

— Не съм ви изневерила! — прошепна Кет, притисна устни към гърлото му и Дамиан я притисна силно към гърдите си.

Часове по-късно той лежеше буден до съпругата си, обзет от спомена за думите на Ари в пустинята, за предсказанието за измама и предателство.

Бе ли го измамила вече? Или тепърва щеше да го стори? Дали арабският ясновидец не бе просто един глупак? Има ли нещо толкова като съдба и може ли тя да се промени?

Кет лежеше гола до него, сигурна и защитена в обятията му. Всички задръжки бяха останали зад тях и тя се притискаше към него, сякаш това бе най-естественото нещо на света.

Колко спокойно бе спала през тази последна нощ. А той самият? О, да. Непрестанно копнееше за мир и покой. Но сега, върху гърба на Луцифер, не изглеждаше така, сякаш желанието му се е осъществило. Нито в собствения му дом, нито във външния свят.

Дамиан въздъхна нетърпеливо, докато слънцето залязваше зад високите върхове на запад, великолепно в алените си багри.

Само няколко дни след вестта за триумфа на Ричард, в замъка пристигна втори пратеник, този път с лоши новини. Изглежда Англия бе на ръба на гражданска война.

Лъвското сърце бе в плен на един друг монарх. На път за дома той бил задържан от един австрийски херцог и незабавно предаден на германския кайзер Хайнрих VI.

Сега кайзерът искаше от Англия откуп в размер на сто хиляди златни монети. Веднага след получаването на тази вест, Джон бе напуснал замъка, а споменът за изражението му изпълваше Дамиан с мъчителни предчувствия. Елеонор също бе отпътувала за Лондон, за да събере откупа.

Джон бе заповядал на свитата си да задигне от един манастир в близост до Монтрен всички златни и сребърни реликви, които възнамеряваше да продаде, но не за да освободи брат си, а за да подсили собствената си войска.

В случай че Дамиан не се лъжеше за намеренията на принца, Джон възнамеряваше в отсъствието на Ричард да се възкачи на трона и да остави Лъвското сърце да изгние в тъмниците на Хайнрих VI. Сега

хората му трябваше да прекарат откраднатите скъпоценности през гората, където можеха да бъдат нападнати. Ако разбира се Робин пристигнеше навреме, за да събере хората си...

Дамиан дочу шумолене между дърветата и подкара Луцифер още по-навътре в гъсталака, тъй като възнамеряваше да се покаже едва когато видеше кой е ездачът.

Както ѝ очакваше, Робин яздеше бяла кобила.

— Приятелю! — той разтърси ръката на Дамиан и припряно продължи: — О, Боже, толкова се радвам да те видя тук! Както научавам си спасил красивата ми братовчедка и то доста драматично.

Дамиан направи гримаса изпод шлема.

— Да наистина бе драматично и... твърде мокро — съгласи се той.

— Моята Кет все още е ядосана на Сребърния меч, — хилейки се обясни Робин — както и на новоизпечения си съпруг, лорд Монджой.

Дамиан сви рамене.

— Повярвай ми, правя всичко, което е по силите ми.

— Бих искал да видя лицата на скъпия ни принц и благородния Дьо Ла Вил, когато са ви заварили в брачното ложе...

— Колко бързо се разнасят подобни новини!

— Много бързо. Но сега нямаме много време. Дошъл си, за да подкрепиш мен и хората ми днес следобед? След час трябва да сме край пътя, за да нападнем отряда, който превозва манастирските реликви през гората.

— Как така знаеш всичко, което се случва по света? Препусках насам, за да те осведомя за това и за залавянето на Ричард...

— Да, откупът трябва да бъде събран, преди Джон да успее да заграби короната. Вече зная това.

— Но как? Естествено разбирам, че си научил за залавянето на Ричард, но плановете на Джон бяха известни единствено на хората в дома ми... — внезапно Дамиан замълча, обзет от растящ гняв. — Нека отгатна. Катрин. Госпожица Зелени ръкави, която тайно се скита из гората, не е ли така? Проклятие, Робин! Мислех, че с нея сме се споразумели. Трябва да престане с тези глупости! Прекалено е опасно. И сега, когато е моя жена...

— Да, наистина е опасно. Напълно съм съгласен с теб за това. Но Кет е на друго мнение, там е проблемът.

— Значи пак идва при теб...

— А аз я пращам обратно в къщи. Всеки път я предупреждавам и заплашвам, но тя не ме слуша.

— Но мен ще послуша. Ще се погрижа за това.

Сърдитата гримаса на Монджой не допадна на Робин.

Този брак със сигурност не бе благословен от небето. На такова мнение бе Кет, а и Монджой не изглеждаше особено въодушевен. Но Робин ги обичаше и двамата и уважаваше приятеля си, рискуващ в името на справедливостта толкова много, колкото почти никой друг.

Под покрива на Дамиан не можеше да ѝ се случи нищо, макар тя да побесняваше само при произнасянето на името му.

— Бъди мил с нея — помоли Робин.

— Мил! — презрително извика Монджой.

— Тя е едно такова нежно, малко същество...

— Приблизително толкова нежно, колкото игла!

Робин сведе глава и потисна напирещата усмивка.

— Е, тя твърди, че си бил най-арогантният тъмничар, когото някога е срещала. Сребърния меч обича също толкова малко. Значи и в двете роли трябва да си бил извънредно умел.

— Проклятие, изпрати ме в замъка, за да я спася. Трябваше да закача кука за един от зъберите на крепостта, да се катеря по стената с помощта на едно въже, а след това тя ме заплаши с меча си. След като я освободих и ѝ обясних, че ще я отведе на сигурно място, за да я предам на мъжа, избран за нея от краля, тя използваше всеки подходящ и неподходящ момент, за да се опита да избяга. Тогава аз бях Сребърния меч. Сега, вече като Монджой, аз съм женен за нея. Каква чест! Кълна ти се, и в ада няма по-диви бури — сребристоривите очи на Дамиан се присвиха. — И как, по дяволите, се е добрала до теб? Заповядах на мъжете ми строго да я охраняват. Ах, и преди сватбата изчезна от замъка, сякаш чрез магия. Знаех, че ще те потърси и затова я намерих тъкмо навреме. Дъо Ла Вил бе вече на път към замъка.

— Значи още от тогава госпожица Зелени ръкави бяга от Сребърния меч? — смеейки се попита Робин.

— Това изобщо не е забавно! Ако Дъо Ла Вил успее да я отвлече или пък принц Джон намери някой, който е готов да даде още по-висока цена за нея, едва ли бихме могли да я спасим още веднъж. Когато Ричард се върне, Джон ще трябва да се поукроти, но сега...

— Да, зная — Робин прекъсна приятеля си насред думата, след което учудено поклати глава. — Не съм ли ти разказвал за тунела?

Дамиан се наведе над врата на коня си.

— Какво имаш предвид?

— Един тунел води от замъка до една пещера близо до потока. До тунела се достига през една тайна врата в стаята на Кет, отваряща се при натискането на един определен камък. След това по вита стълба може да се стигне до подземния тунел.

— Значи през този тунел може да се влезе в замъка... — гласът на Монджой придоби застрашително звучене.

— Да.

— А аз трябваше да се катеря по стената с това проклето въже?

— Мили Боже, Дамиан, много съжалявам. През онази нощ бях прекалено загрижен за Кет, и с право.

Дамиан се изправи с въздишка.

— Щастлив съм, че поне сега ме посвети в тази тайна. Малка вещица! Преди сватбата едва не ми се изплъзна, а вчера вечерта отново се е промъкнала от там. За това никъде не можах да я открия.

— Тя дойде, за да ми съобщи за залавянето на Ричард.

— О, ще извия хубавото й малко вратле!

Робин решително поклати глава.

— Не можеш да го сториш, освен ако не разкриеш пред нея, че Сребърния меч и ти сте един и същ човек.

— Не, още не — отвърна Дамиан, премълчавайки, че би искал съпругата му да изпита още някои угризения, заради интимните си отношения със Сребърния меч. Тя си го заслужаваше. — Поне ще й попреча да използва отново тунела. Най-добре би било да го зазидам.

— Не го прави.

— Защо не?

Почувствал се неловко, Робин отклони погледа на приятеля си.

— Може би тя още не се е върнала в къщи.

— Значи днес отново е избягала? — изфуча Дамиан.

— На всяка цена държеше да ми разкаже за откраднатите реликви.

— Проклетата малка... — поде Дамиан.

Неочаквано се разнесе тропот на копита, една грациозна, сива кобила изникна между дърветата и тих женски глас извика:

— Робин! Робин! — на седлото седеше Кет, облечена в зелена наметка с качулка. — Хората ти те търсят. Междувременно хората от свитата на принца вече са на път... — неочакван занемя тя, тъй като едва сега съзря рицаря в сребърна ризница. — Ти! — избълва насреща му тя. — Ти... предател!

— Предател? — Робин неразбиращо гледаше ту единия ту другия. — Кет, това е мъжът, който те спаси.

Дамиан се овладя с пределно усилие на волята.

— Катрин, сега си женена и се наричаш госпожа Монджой. Следователно не би трябвало да си тук!

— Изобщо не искам да те слушам — хладно отвърна тя. — Сега вече не съм твоя пленничка, а госпожица Зелени ръкави и в тази гора една дузина мъже са готови да умрат, за да ме защитят.

— Моля, вие двамата... — опита да се намеси Робин.

Но гневът на Кет се разпалваше все повече и повече.

— Ти жалък, измамен плъх...

— Наричай ме както си искаш! — рече Дамиан. — Но не забравяй, че аз — Сребърния меч, съм винаги на твоите услуги!

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Робин отново се опита да ги вразуми.

— Простете, ако ви прекъсвам, но веднага трябва да се присъединим към хората си, иначе безценният товар ще ни се изплъзне.

— Да, наистина. — Сребърния меч се поклони пред Кет. — Препускайте към къщи, госпожо Зелени ръкави.

— Престанете да ми заповядвате — предупреди го тя.

— Кет, моля! — помоли Робин. — Както винаги безкрайно съм ти благодарен за новините, но сега трябва да отидеш на сигурно място.

Кет не мислеше да отстъпи ни най-малко. Обезоръжена, тя се взираше в очите на Сребърния меч. Цветовете на гората се отразяваха в сините очи, които сякаш пръскаха искри.

— Нищо няма да ми се случи — увери братовчед си тя.

— Какво би казал съпругът ти, ако знаеше къде си, Кет? — попита Сребърния меч. — Приеми желанието ми за негово!

Дали момичето за кратко не се поколеба? Както и да е, след това капризно вирна брадичка.

— Както много добре знаеш, не съм избирала съпруга си. И няма да позволя на никой мъж на тази земя да ме командва.

— Със сигурност той смята за свое право да те вразуми.

— Тогава ще трябва да го науча на нещо по-добро.

— Бихме ли могли да обсъдим това по-късно? — предложи Робин.

Не им оставаше нищо друго. Един разбойник тичаше насреща им, огромен като мечка, със сива брада и блестящи тъмни очи, носещ странното име Малкият Джон. Въпреки височкия ръст и набитата си фигура той тичаше бързо като елен. Умееше да върти меч и да изстрелва стрелите си право в целта, но любимото му оръжие бе тоягата, с която можеше да повали дузина мъже, смятащи, че той е недостатъчно въоръжен.

— Идват по северния път — трескаво съобщи той — и са извънредно предпазливи. Около петдесет войници, въоръжени до зъби. Ако не ги нападнем в теснината, може и да загазим.

— Естествено. — Робин се обърна към Сребърния меч. — Да тръгваме!

Дамиан невярващо гледаше как съпругата му възсяда коня си, за да ги последва. Малкият Джон вече се бе втурнал, подобно на старогръцки бегач. Конят на Робин препусна след него и Кет се готвеше да се присъедини към братовчед си, но Дамиан насочи коня си към нея и улови юздите на кобилата ѝ. Момичето слисано се взря в рицаря.

— Ако веднага не ме пуснеш...

— Какво тогава?

Тя се наведе към него.

— Тогава ще те издам на мъжа си и ще гледам как те нанизва на меча си или увисваш на бесилото.

— Ще ме обеси ли, дори ако разбере, че ти си госпожица Зелени ръкави?

— Да!

— А ако аз го надвия?

Тя повдигна вежди и Дамиан се ядоса, защото не можеше да долови израза на очите ѝ под тъмнозелените сенки. Щеше ли тя да съжالياва за смъртта на Монджой?

— Пусни ме! — изфуча тя. — Или сама ще се погрижа за това, да увиснеш на въжето.

— Ако упорстваш, ще те завържа на онзи дъб.

— Няма да посмееш!

— О, напротив.

— Робин ще ти пререже гърлото.

— Едва ли.

Сега тя промени тактиката си.

— Няма да се включа в близкия бой, въпреки че отлично въртя меча, а ще заема позиция заедно със стрелците на Робин върху някое дърво...

— В отряда на принца също има стрелци. А ти ще приличаш на птица, кацнала на някой клон, която човек без усилия може да свали.

— Тогава ще се скрия зад някоя скала...

— Оставаш тук.

Кет светкавично го удари с камшика си през ръката и Дамиан слисан изпусна юздите на кобилата, която веднага препусна.

Ако рицарят не яздеше Луцифер, тя щеше да му се изплъзне, но опитния боен жребец настигна кобилата, препречвайки ѝ пътя. Дамиан скочи на земята и смъкна Кет от седлото. Извън себе си от гняв, тя ругаеше и отново замахна с камшика си, но мъжът без да се колебае я завлече до един дъб. Въпреки крясъците и дивите ѝ заплахи, той за завърза за стеблото с една ивица зелен плат, която откъсна от наметката ѝ. След това се увери, че е добре вързана, но не прекалено стегнато, така че импровизираното въже да се връзва в китките ѝ.

— Значи така се отнасяш с мен! — фучеше тя. Качулката бе паднала от главата ѝ, няколко къдрици от прибраната ѝ коса се бяха измъкнали и обрамчваха красивото, поруменяло от гняв лице. — Когато не ти изпълняват заповедите и когато някой не пада на колене пред теб, в употреба влиза грубата сила. Чудесно! Няма ли да поискаш и още нещо сега, когато съм така безпомощна?

— Безпомощна като тигрица... — разбрал намека в думите ѝ, той занемя, недоумяващ дали трябва да се смее или да я зашлеви. — Кет не си спомням да съм ти правил някакви предложения. Ти бе неотклонно решена да ме отклониш от пътя на добродетелта и честта.

— Чест! Ти жалък мерзавец! — изфуча тя и на Дамиан му се стори, че вижда сълзи в очите ѝ. — Твърде охотно прие предложението ми, за да ме предадеш след това.

— Нищо не съм ти обещавал. — Дамиан не биваше да остава повече тук, тъй като Робин имаше нужда от помощта му, за да надвие силния отряд на Джон. Но рицарят коленичи и се взря в очите на момичето. — Какво толкова ужасно съм ти сторил, Катрин? Да не би мъжът ти да те насилва? Бие ли те? Толкова ли е ужасен? Да не би да живееш в земния ад, недокосната от радостите на небесния рай?

Тя сведе златисторусите си мигли.

— Нищо не разбираш от тези неща!

— Да не би да има отвратителни брадавици? Лош дъх? Или какво?

— Това, което намирам за най-ужасно е, че прекалено много си приличате. Един саксонски негодник и нормандската му версия.

Той се изправи, разгневен на Кет и на себе си. Трябваше да внимава, иначе Кет щеше да открие още много други общи черти между него и мъжа си, въпреки че говореха на различни езици.

— Какво очакваш от Монджой, когато жена му се навърта из гората с някакви си разбойници?

— Той не знае за двойния ми живот — без да се замисля го увери тя.

— Може би трябва да бъде осведомен.

Тя вдигна глава ужасена.

— Ти се шегуваш! Мъжът ми може и да е верен на Ричард, но ако узнае, че подкрепям прословутия Робин Худ... Тогава може би ще реши да прогони всички разбойници от тази гора.

Мускулите по лицето на Дамиан трепереха. Очевидно тя все още смяташе мъжа си за безмозъчен диктатор. И както преди бе решена да рискува живота си тук, на сред гората. Но това бе последното ѝ бягство, той бе решен да се погрижи за това. Дамиан се наведе.

— Сега нямам време. Скоро ще се върна и ще те развържа.

Когато той се отпрати към коня си, тя извика:

— Ами ако те убият? Ако избият прословутия сребърен меч от ръката ти и прережат това гърло на негодник! Какво тогава? Трябва ли да си умра тук? Проклятие, веднага ме развържи!

Изпита известно удоволствие от това, да я остави тук. Усмехнат Дамиан се метна на седлото, притисна пети в хълбоците на коня и препусна след Робин и Малкия Джон. Този път много щеше да внимава, за да излезе жив от битката.

Кет слушаше тропота на копита и не можеше да схване, в какво опасно положение се намира. Не бе възнамерявала да участва в нападението, а само да стои наблизо, в случай че има нужда от помощта ѝ. От срещата си с Монджой насам, тя избягваше да участва в сражения. Един единствен път бе хвърлила камък срещу един от хората на принца, за да го отклони и даде време на Малкия Джон отново да вземе тоягата си, която бе изпуснал.

Но днес, след завръщането на Сребърния меч, едва ли щеше да има нужда от помощта ѝ. Тя с всички сили опитваше да се освободи, след това вдигна поглед към небето, шепнейки:

— Защо така съм наказана — с един властолюбив нормандец за съпруг и този саксонец, който отнема последните остатъци от

свободата ми!

Всемогъщият не отвърна нищо и тя скръцна със зъби. Колкото по-дълго теглеше въжетата, толкова по-здраво те се впираха в китките ѝ. Най-сетне момичето овладя гнева си и си наложи да се успокои. Ако търкаше парчетата плат, с които бе завързана, в кората на дървото, може би щеше да ги протрие.

Кет се хвана на работа, но скоро загуби търпение и започна да проклина Сребърния меч.

Нито повей на вятъра не раздвижваше въздуха, нищо не шумолеше в листата. Наоколо цареше гробовна тишина, нарушавана от време на време единствено от цвърченето на птиците. Гората сякаш се бе притаила в очакване на нещо. Наистина, чудесна ситуация! Само ако приближеше някой див глиган или някоя змия пропълзеше към дървото... Или пък, ако мъжът ѝ минеше наблизо със свитата си... Момичето не знаеше с каква цел бе напуснал сутринта замъка. Откак научи за пленяването на Ричард, Монджой изглеждаше подтиснат и затворен в себе си.

Възможно ли бе да се появи наоколо? Тя отново се зае да търка връзките в кората на дървото, пришпорена от мисълта, че Дамиан можеше да я открие тук.

„Естествено не се боя от него“ — говореше си тя. Какво още можеше да ѝ стори, след като вече ръководеше живота ѝ, раздаваше команди в собствения ѝ дом и спеше в леглото ѝ?

Ох, защо трябва постоянно да мисли за него? И щом се бе зарекла да го мрази, защо не бе по-последователна? Защото бе неуязвим за омразата ѝ? Или защото бе започнала да го харесва? Умееше добре да се отнася с хората и рицарите го уважаваха. Занимаваше се с всеки един от тях, за да опознае силните страни и слабостите му. Бе отишъл и при селяните-арендатори и бе останал доволен, че покрай работата за господарите в замъка, намираха време и за собствените си ниви. Всички жени възхитени зяпаха подире му, което особено гневеше Кет, която не можеше да не признае, че съпругът ѝ изглежда доста внушително, яхнал врания си жребец, с великолепната наметка, гъстите си черни коси и блестящи сребристи очи.

А може би наистина заслужаваше възхищение. Той бе толкова силен и надежден. Край него Кет се чувстваше защитена от принц

Джон и Дьо Ла Вил. Ами прекрасните усещания, които будеха дланите и устните му по голата ѝ кожа! Дамиан бе внимателен и нежен любовник, въпреки че Кет все още вярваше, че когато се любеха в мислите си той прегръща един дух — този на скъпата му Алиса.

Кет знаеше толкова малко за него. Но това, което междуременно бе научила, почти бе в състояние да я накара да го харесва. Момичето въздъхна дълбоко. Не, наистина не го намираще за толкова лош. И ако трябваше да е честна пред себе си, тя тръпнеше в очакване на всяка следваща нощ в брачното ложе, на лудешката страст и безметежния сън в обятията му. Да, след време можеше и да го обикне...

„Глупачка“ — сложи край на тези мисли Кет. — „Това копеле те напердаши тогава в гората...“ Само че тогава той не я познаваше и никога нямаше да опознае госпожица Зелени ръкави, ако не я намереше тук, вързана за едно дърво. Момичето решително започна да търка парчетата плат, с които бе завързана в кората на дървото и облекчено въздъхна, когато те най-сетне се разкъсаха. Момичето се изправи, изтръска мръсотията от зелената си наметка и туниката, след което се зае да разглежда наранените си китки. Но болката бе възнаградена.

Тя се впусна към кобилата си, метна се на седлото и в галоп препусна по тясната пътека. Когато наближи пътя, тя накара кобилката си да премине в по-бавен тръст.

До слуха ѝ достигна грохотът на битката, звън на стомана, пронизително цвилене на коне, мъжки викове.

Сърцето на Кет заби лудо. Тя скочи от седлото и внимателно си проправи път през гъсталака към пътя, надничайки между клоните.

Робин бе разположил стрелците си по върховете на дърветата и те очевидно са били почти безпогрешни, защото по земята лежаха рицари със стърчащи от телата им стрели. Някои от попаденията бяха в гърлото или в окото.

Всеки от тези мъже е имал избор. Кет знаеше, че Робин никога не напада, преди да е предложил на противниците си да свалят оръжие и да напуснат гората. Винаги постъпваше почтено, но... През този ден клането бе ужасно. Толкова много мъртви! А битката все още продължаваше. В средата на пътя бяха спрени две коли, натоварени с откраднатите от манастира скъпоценности. Хората на принц Джон, всичките на коне, бяха образували кръг наоколо и се отбраняваха.

Сребърния меч, Робин, Малкия Джон и още много други бяха увлечени в отчаяната схватка. Толкова много мъже, биещи се и умиращи в гаснещата светлина на отиващия си ден, на фона на красивата гора. Кет ужасена затаи дъх, когато видя един от другарите на братовчед й да пада прободен от меч в гърба — дребничкият Нат от Хънтингтън. Той се строполи по лице с изцъклени очи. Рицарят, който го бе пробол, размахвайки меч приближи към Робин. Братовчед й, зает в битка с двама рицари, не забелязваше промъкващия се зад гърба му неприятел.

— Робин! — изкрещя тя, излизайки на пътя, без да мисли за собствената си сигурност.

Извади меча, който отново носеше със себе си, само за да се защитава, вмъквайки се между конника и Робин. Непознатият се извърна към нея и Кет умело отби удара на меча му. Ръката й потрепера от страховития сблъсък на остриетата. Използвайки предимството на коня си, рицарят можеше да вложи много повече сила в ударите си, отколкото Кет.

— За Бога, Катрин! — Робин прободя един от мъжете срещу себе си и се отпрати към нея, но другият продължи да го преследва.

Качулката се свлече от главата на Кет и рицарят срещу нея свирна с уста, след което се разсмя.

— Една жена се бие на страната на разбойниците, приятели! Бързо насам!

Внезапно тя се оказа обкръжена. Никой не смееше пръв да я доближи, тъй като момичето учудващо добре въртеше лекия меч на баща си, порязвайки някои от ръцете, пресегнали се към нея. Конниците обаче я изтикаха встрани от пътя, далеч от Робин и хората му, които можеха да й помогнат. Скоро мечът изхвърча от ръката й, а Кет пронизително изпищя, когато първоначалният й противник я сграбчи и метна на седлото си.

— Това е госпожа Монджой! — извика някой. — Да я оставим жива и да я вземем за заложница! Какъв ли откуп ще плати за нея съпругът й?

— След като сме я хванали тук в гората? — усъмни се друг. — По-скоро ще съсече пратеника, носещ му такава лоша вест!

Кет отчаяно се съпротивляваше срещу облечените в ръкавици ръце, които я стискаха.

— Ако веднага не напуснем гората, няма да имаме възможност да поискаме никакъв откуп — обясни на мъчителя й един от хората на Джон.

— Да, тя ще осигури безпрепятственото ни оттегляне! — мъжът, който държеше Кет, обърна коня си. — Робин Худ! Тук имаме една пленница, която ви викаше по име! Пуснете ни да продължим пътя си, иначе ще й прережа гърлото!

Звънът на мечове незабавно стихна и над гората легна гробовна тишина.

— Хвърлете меча си, разбойнико! — заповяда конникът, измъкна един кинжал от ботуша си и опря острието до гърлото на Кет. Тя не смееше да диша.

Робин пристъпи, отчаяно вперил оглед в нея.

— Не! — донесе се до слуха му хрипков звук. — Не хвърляй меча си, Робин! Няма да посмее да ме убие, иначе ще го настигне отмъщението на Монджой...

— Ако се наложи да ви убия, Монджой никога няма да научи! — осведоми я мъжът. — А ако и без това не се измъкна жив от тази гора, тогава нищо няма да е от значение за мен. Хвърлете меча си, Робин Худ, тогава ще я оставя жива и ще я взема със себе си.

Отново се възцари тишина, в която сякаш се долавяше жуженето на хладния нощен въздух. Внезапно се чу нечий глас.

— Стой! — Сребърния меч спря черния си жребец зад Робин с готов за стрелба лък. Стрелата бе насочена право към конника, вещаеща смъртна опасност. — Веднага пуснете дамата, или ще умрете!

— Ножът ми е опрян на гърлото й...

— А моята стрела сочи право в окото ви!

— Ще я убия!

— Това е последният ви шанс!

Сребърния меч имаше право. Кет усети треперещите пръсти на мъжа, острието, пробождащо кожата й, капещата кръв... Тогава до слуха на момичето достигна свистене, усети ужасно разтърсване. Тя извика, когато усети ножа да се отделя от гърлото й. Хватката на пръстите, които я държаха се разхлаби и рицарят се свлече от коня, повличайки я със себе си. Строполила се по лице на земята, тя с растящ ужас видя стрелата, стърчаща от окото на мъжа.

В гърлото ѝ се надигна нов вик и момичето вече не можеше да престане да крещи, без да възприема грохота на битката, който отново бе взривил горската тишина. Обзета от дива паника тя направи опит да се изправи, но наметката ѝ бе здраво затисната под мъртвия.

Силни ръце я сграбчиха, разкъсвайки дрехата под тежките доспехи. Останала без дъх, тя съзря сребристосивите очи иззад шлема на Сребърния меч.

— О Боже... — прошепна тя.

— Много рядко смъртта предлага хубава гледка — приглушено обясни той и свирна на жребеца си. Животното послушно приближи, забавяйки ход, Сребърния меч вдигна Кет на седлото и се метна зад нея.

Битката почти замираще. Две трети от хората на принца безжизнено лежаха на земята, а останалите бяха свалили оръжие и молеха за милост.

„Робин сигурно ще ги пощади“ — помисли Кет и изтръпна. Когато тези мъже напуснеха гората, щяха да разкажат за случилото се. Всичко това щеше да достигне до принц Джон. И до мъжа ѝ.

Този проблем изглежда не интересуваше никой друг, освен нея. Бандитите завързаха на гърба ръцете на пленниците и наредиха мъжете в редица. След това Робин, подпомогнат от няколко свои другари разтовари плячката на крадците.

— Ах, погледнете този кръст! — извика той. — Виждали ли сте някога по-блестящо злато? Няма да има крал Джон, докато добрият Ричард е жив, пък било то и в някоя тъмница. С парите от този кръст бихме могли да откупим освобождаването на Лъвското сърце, приятели.

Внезапно от дъното на една от колите се разнесе вик на ужас.

— Що за плячка е това? — попита Робин.

Малкия Джон дърпаше изящна, облечена в син лен ръка и една жена падна от колата право в обятията му. Чернокоса и приказно красива, с големи тъмни очи. Възмутена тя се изплю в лицето на великана и по посока на Робин, който стоеше на покрива на втората кола. Кет слисана наблюдаваше как братовчед ѝ пребледня.

— Как смее да плюе по теб, Роб? — извика тя, но нито Робин, нито жената ѝ обърнаха внимание.

— Наистина — съгласи се Сребърния меч. — Колко странно, че една жена се отнася толкова непочтително с братовчед ви!

Кет заби лакът в ризницата на гърдите му, след което наостри слух, защото Робин разговаряше с тъмнокосата красавица.

— Радвам се да те видя отново.

— Значи си станал разбойник! — отвърна тя.

— Да, такъв съм — с дълбок поклон потвърди той.

— И тези улични псета са твои съучастници?

— Много моля! — възпротиви се Малкия Джон.

— Всички те са от моите хората, а ти, Мариан, си колкото моя, толкова и тяхна пленница — забеляза Робин. — Тези „улични псета“ са мои приятели.

Един тих глас му напомни:

— Имаме още много работа.

— Да, разбира се, простете, че за малко се отклоних, скъпи приятели. Мога ли да ви представя госпожица Мариан? Неин баща е сър Матю Уилър от Уилтшър, а преди да научи, че не съм особено обичан в двора на принц Джон, тя бе моя годеница.

Дъхът на Кет секна. Не бе и подозирала за подобен годеж. От друга страна, вече дълги години Робин бе разбойнически главатар. Значи тази връзка трябва да бе разтрогната преди доста време. Но изглежда нито Робин, нито Мариан бяха забравили случилото се между тях. Те се гледаха очи в очи, а помежду им лежеше някакво странно, взривоопасно напрежение.

Сребърния меч уви ръка около кръста на Кет, вдигна я от коня и я свали на земята. Когато момичето слисано сбърчи чело, той обясни:

— Смятам, че трябва да се намеся. — След това подкара жребеца си към колите. — Робин! — викът му прекъсна някаква невидима мрежа, която изглежда бе оплела повечето от присъстващите. — Аз ще отведа госпожица Мариан в лагера, докато ти тук наглеждаш работата. Госпожице Мариан, бихте ли ме съпроводили, моля... Като гостенка, а не като пленница?

За най-голямо учудване на Кет, тя пое ръката, която мъжът ѝ бе подал.

Той я вдигна на седлото, метна се зад нея и махна с ръка по посока на Робин. Преди да препусне, Сребърния меч обеща на Кет:

— Ще си поговорим по-късно.

Мариан любопитно я наблюдаваше, а след миг двамата изчезнаха между дърветата. Кет ги проследи с поглед, раздирана от противоречиви чувства — гняв, възмущение, ревност? О, не! Тя дълбоко пое въздух. Още веднъж Сребърния меч я бе спасил, за да я свали после от коня и да качи друга жена, очевидно обичана от Робин.

Кет замислено наблюдаваше братовчед си, чийто замечтан поглед издаваше повече, отколкото сам Роб подозираше.

— Погрижи се за плячката! — заръча той на Малкия Джон и скочи от колата. След това нареди на слабичкото хубаво момче на име Уил да охранява пленниците и се отправи надолу по пътя.

Кет го последва и трябваше да мине известно време, докато той я забележи. Изненадан, Робин се извърна към нея.

— Мили Боже, момиче трябва да яздиш към къщи! — той я взе в обятията си. — Разбра ли изобщо, че се отърва на косъм от смъртта? Що за мъж съм аз! Да не мога да укротя собствената си братовчедка. Колко пъти съм те молил...

— Робин, това копеле щеше да те промуши, ако не бях ти се притекла на помощ.

— Да, така е — съгласи се той и дълбоко въздъхна. — Но никога не бих разменил живота си за твоя, Кет.

— Твоят е скъпоценен — с болка в гласа отвърна тя.

— О, не. Вече си омъжена и най-сетне трябва да престанеш с безобразията. Представи си, какво би станало, ако този негодник те бе убил! — той докосна гърлото на момичето и показа пръстите си, с полепнали по тях капчици кръв, потекла от малката раничка.

Тръпка на ужас премина по тялото ѝ.

— Е, все още съм жива.

— А нашите пленници? Трябва ли да съсека всички тях? Ако ги пусна, ще раздрънкат навсякъде за това, което са видели. А те разпознаха жената в зелена туника.

— Може би трябва да поговоря с тях. Възможно е да се присъединят към хората ти. Принц Джон няма особено да се зарадва, когато ги види да се връщат без скъпоценния си товар.

— Може и да си права — Робин се бе опитал да я слуша внимателно, но мислите му бяха другаде.

— Защо не си ми разказвал за нея? — тихо попита тя.

— Няма нищо за разказване. Ричард тъкмо се бе възкачил на трона, когато Мариан и аз се влюбихме. Тогава кралят поде кръстоносния си поход. Веднъж бях свидетел, как един от приближените на Джон едва не обезглави някакъв селянин, който бе убил елен. За да спася бедния човечец, трябваше да убия негодника и тогава се роди легендата. Много хора ме смятаха за разбойнически главатар, а влиянието на Джон растеше... — той сви рамене. — Може би съдя Мариан не съвсем справедливо. Баща ѝ бе дребен саксонски земевладелец. Малко преди смъртта си той я повери под опеката на Джон Плантагенет. Навярно е считал това за разумна постъпка или тя сама го е пожелала, не зная. Във всеки случай тя развали годежа.

— А преди малко те заплю — гневно подхвърли Кет.

— Винаги съм презирал законите, както и ти. Защо още не си се отправила към къщи?

Тя не отговори. Конски копита изтрополиха по каменния път и двамата се обърнаха. Сребърния меч се връщаше без хубавата Мариан.

— Не се безпокой, Робин, оставих момичето при твоя приятел, добрия монах. И мисля, че тя междувременно свикна с мисълта, че ще трябва да прекара известно време в гората. А сега ще откарам госпожица Зелени ръкави у дома.

— Не! — възпротиви се Кет. — Не мога да се върна в къщи, Робин. Не и сега. Когато тези мъже проговорят...

— Те няма да проговорят — прекъсна я Сребърния меч насред думата.

— Но...

— Нашите пленници няма да напуснат гората. Тези дванадесет рицари искат да поживеят още известно време и затова ще се присъединя към хората ти, Робин. Ако предадат нея, загубен си и ти, това им е добре известно. Ела сега, Кет. Нека ти помогна да се качиш.

Отчаяна тя се обърна към братовчед си.

— Робин, аз...

— Трябва да направиш каквото ти казва, Кет.

Тя се приближи към черния като катран жребец.

„Значи едно предателство спрямо мен, би било и предателство спрямо Робин? Знае ли той всъщност, че най-добрият му приятел, благородният Сребърен меч, безскрупулно ме предаде?“

Сребърния меч безмълвно обви ръка около кръста ѝ и я вдигна на седлото.

„Навярно Робин ще се възпротиви“ — мислеше си тя, но братовчед ѝ гледаше по посока на лагера и дори не се сбогува с тях. Той сякаш дори не забеляза, че жребецът сви от пътя по една тясна горска пътечка.

— Разполагам със собствена кобила — хладно обясни тя.

— Тя е избягала — отвърна Сребърния меч. — Навярно скоро ще я намерим.

— Мога да се прибера и пеш.

— Възможно е, но не бива да рискуваме.

— Да бе останал при чаровната госпожица Мариан! — изфуча тя.

Внезапно враният жребец се закова на място.

— Струва ми се, че ревнуваш.

— А на мен ми се струва, че непрестанно се възползваш от изкуството си да прелъстяваш.

Усмехнат, той скочи от седлото и я придърпа в обятията си. Кет се ужаси от самата себе си, тъй като разбра, че наистина е ревнувала от момичето.

— Само ако знаеше, как ме омагьосваш... — тихо призна той. — От първата ни среща насам, ден и нощ мисля за теб.

Тя гневно се опита да го отблъсне.

— Защо тогава ме изпрати да стана пленница на Монджой?

— Искях да знам, че си в безопасност.

— И да получиш възнаграждението си от Монджой? — саркастично попита тя. — Възнаградени ли бяха поне малко усилията ти? — близостта му я безпокоеше. Колко много приличаше на Дамиан. Не само на ръст, а и по заповедническото, предизвикателно държание...

— Възнаграждението си получих през онази нощ — дрезгаво отвърна той.

— Пусни ме! — прошепна тя.

Мъжът обаче не обърна внимание на молбата ѝ.

— Защо толкова се противиш да се върнеш в къщи? При един нормандски граф? А какво смяташ за мъжа Монджой?

— Не зная какво имате предвид. — Или може би все пак знаеше, но не намираше думи. Как можеше да му обясни, че от ден на ден все по-малко мрази съпруга си и дори се радва на нощите, на безметежното спокойствие в обятията му? Че е възхитена от ума и обаянието му и че би могла да се влюби в него? Не. Всичко това не можеше да му признае. А освен това бе глупост. Никога не би се влюбила в един нормандски барон, въпреки цялата страст, която той буди у нея. — Той е мой... — колебливо замълча тя.

— Какво? — за нейна изненада Сребърния меч разтърси раменете ѝ почти нежно. С усилие си пое дъх, объркана и относно чувствата, които будеше у нея рицаря.

— Той е мой враг.

— Най-верният служител на Ричард, кълна се.

— И нормандски барон.

Нямаше ли известно разочарование в погледа му? В гласа му прозвуча по-строга нотка.

— Във всеки случай, аз не съм твой враг, Катрин. И вярвай ми, мислите ми се въртят постоянно около теб. — Настойчивият му глас звучеше искрено. Тъй като не знаеше какво трябва да каже, Кет само поклати глава. Той я накара да се обърне и момичето видя кобилата си да пасе само на няколко стъпки от тях, в сенките на високи дървета.

— Прибирай се в къщи! И остани там! Защото следващия път ще те вържа с дебело въже, което няма да можеш да разкъсаш.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Мари седеше на входа на пещерата и очакваше господарката си, за да поеме кобилката. Когато дочу тропота на копита, камериерката нервно скочи на крака. След миг се прекръсти с облекчение.

— Слава на Света Богородица! Най-сетне се върнахте!

Кет с въздишка слезе от коня.

— Не съм отсъствала чак толкова дълго — защитаваше се тя, въпреки че току-що преживяното приключение бе отнело много повече време от заплануваното.

Камериерката улови юздите.

— Побързайте госпожо! Не ми се мисли, какво би могло да се случи, ако господинът влезе в стаята ви и не ви открие там. Навярно вече е забелязал отсъствието ви.

Кет също се притесняваше от подобна възможност. Ако не бе така ядосана на Мари за раболепниченето ѝ пред новия господар, Кет би съжалила, че е създавала толкова грижи на своята прислужничка и приятелка.

— Да, разбира се, че ще побързам. Ще се видим горе.

— Да, госпожо.

Кет бегом прекоси тъмния тунел, опипом се изкачи по витата стълба и отначало едва-едва откря тайната врата. Плахо огледа стаята, но вътре нямаше никого. Още по-лошо би било, ако съпругът ѝ я завареше да влиза през тайната врата. Въздъхвайки с облекчение, тя спусна резето на вратата към стълбището, водещо към залата за гости. Някога тази стая принадлежеше единствено на Кет. Сега в нея бяха и раклите на Монджой, навсякъде имаше негови дрехи, а можеха да се видят и кожена кания за нож, четка от козина на глиган и какво ли още не. Монджой си бе избрал още една от стаите в кулата, от където необезпокояван да води делата си. Там пишеше писмата до адвоката си в Лондон и останалите барони, които биха помогнали за събиране откупа за Ричард.

Кет гневно смръщи чело. Съпругът ѝ намираше там спокойствие и уединение, необезпокояван от никого, а тя нямаше къде да се скрие, когато пожелаеше да остане сама. По всяко време на деня или нощта, щом му скимнеше, той идваше в спалнята ѝ, при това без да чука. Този път го бе оставила отвън, нещо, от което той едва ли щеше да остане много доволен.

Тази мисъл я накара трескаво да свали зелената наметка и останалата част от маскировката си. Натъпка всичко на дъното на най-голямата от раклите си и сложи отгоре фалшивото дъно.

Неочаквано ѝ се зави свят и трябваше да седне на леглото. Нямаше време да чака, докато се почувства по-добре. След малко Кет се изправи въпреки лекото замайване, което се опитваше да не забелязва. Мари бе напълнила ваната и за в случай, че водата изстине, над камината висеше пълно догоре котле с вода.

Тъй като Кет се бе забавила и водата навярно отдавна бе студена, момичето изля вдигащото пара съдържание на котлето във ваната.

Плахо почукване накара Кет да вземе от високата облегалка на един, поставен пред камината, стол голяма кърпа за баня и да я увие около голото си тяло.

— Госпожо! — дочу Кет гласа на Мари. Тя вдигна резето, пусна камериерката да влезе и веднага отново залости вратата. — Още ли го няма? — изплашено притисна длан към сърцето си Мари. — О, слава на Бога! — тя взе кърпата от ръцете на господарката си и ѝ помогна да влезе във ваната. — Успяхте ли навреме да откриете Робин и да му разкажете за пленяването на Ричард и за интригите на Джон?

— Да, всичко мина добре. Братовчед ми бе безкрайно щастлив, че успя да отнеме заграбените от Джон скъпоценности. — Нечии опити да бъде отворена залостената вратата и последвалите силни удари с юмрук, накараха Кет да замълчи.

Камериерката изтръпна:

— Това е той! — с ръка на устата прошепна тя.

— Кажи му да си върви! — заповяда Кет.

— Трябва да вдигна резето, иначе господарят навярно ще разбие вратата!

— Добре тогава, но му кажи, че тъкмо се къпя и не мога да го приема.

Мари откряна вратата и направи реверанс.

— О, господин Монджой! Госпожа Катрин се къпе... тя не е облечена...

Камериерката уплашено занемя, когато Дамиан внимателно я отстрани и влезе.

— Госпожата е моя съпруга, Мари, — ухилен отвърна той — така че неведнъж съм я виждал в подобно състояние. Можеш да си вървиш. Ще изпратя да те повикат, ако госпожата има нужда от помощ, каквато аз не бих могъл да ѝ окажа.

— Мари, чакай... — започна Кет, но камериерката вече бе изляла и Дамиан затвори вратата след нея.

— Къпеш се преди вечерята, скъпа моя? — вежливо попита мъжът и Кет имаше усещането, че водата изведнъж изстина. Въпреки това се потопи още по-дълбоко и с помощта на гъбата покри ръцете си със сапунена пяна, при което се опита да си придаде възможно най-невинен вид.

— Така изглежда, господине.

Монджой обикаляше ваната със скръстени на гърба ръце. Бе облечен само в обикновена бяла риза от лен, къса златиста туника и светлокафяви панталони. Изглежда той също току-що бе излязъл от ваната, тъй като гарваново черната му коса бе влажна.

— Имате ли някакво желание? — нервно попита тя, а Монджой коленичи край ваната.

— Видът ви винаги събужда желания у мен, още повече, в такива прелестни одежди — той потопи ръка във водата и остави няколко капки да се стекат по рамото на момичето. — Изключително ми е приятно да виждам красивата си съпруга във ваната така, както Бог я е създал, и то в такъв необичаен час...

Кет недоверчиво се взираше в него. Какво ли означаваха тези думи? Сребристосивите му очи не издаваха нищо. Ох, защо страните ѝ неизменно трябваше да поруменяват от близостта му? През тялото на Кет минаваха горещи вълни и водата ѝ се стори още по-студена.

— Защо винаги се интересувате какво, къде и кога го правя? — прошепна тя. — Винаги, така или иначе, налагате собствената си воля.

— Може би това съвсем не ми е по вкуса.

— Какво, моля?

— С удоволствие веднъж ще се подчиня на вашата воля. Например, ако излезете от тази вана, за да изкусите тялото и душата

ми...

Устата на Кет пресъхна.

— Не е ли достатъчно, че вече не ви оказвам никаква съпротива?

— Не. Искам да видя, как ще се надигнете от ваната с греховен блясък в очите и ще ви чуя да шепнете: „Господине, толкова дълго бяхме разделени. Не мога повече да понасям това. Оставете ме да ви помилвам...“

Нотката на неприкрита страст в гласа му я пленяваше не по-малко от усмивката му, но Кет не отговори.

Дамиан се наведе по-близо до нея, загреба с длан още малко вода и я нежно я изсипа върху гърдите на момичето.

— Колко е изстинала водата, скъпа моя! Къде бяхте, когато я приготвиха?

Въпросът прозвуча неочаквано остро и в първия момент Кет се почувства измамена и безпомощна.

Ох, по дяволите! Тя остави гъбата, с която се бе сапунисвала, да падне от ръцете ѝ и се притисна към мъжа си.

— Във всеки случай не при принц Джон, ако това си мислите! И по-скоро слънцето ще падне от небето, отколкото да се хвърля на врата ви с греховен блясък в очите!

Тя се изправи и посегна към кърпата, но Монджой я издърпа от ръката ѝ и подсуши лицето си. Мъжът се изправи смеейки се и вдигна момичето на ръце.

— Пуснете ме долу! Жалък негодник! — ругаеше тя. — И ако възнамерявате да продължите да ме мъчите...

— Не, възнамерявам нещо съвсем друго. — Двете тела се търколиха върху леглото, разделени само от тънката ленена кърпа. Само за миг Кет съзря очите му, след което устните на мъжа се притиснаха към нейните в жадна целувка. Момичето решително потисна порива да увие ръце около врата му. Но той бе твърде пламенен любовник. Дамиан отхвърли кърпата настрана, езикът му докосна ухото на Кет и остави гореща следа надолу по шията, достигайки гърдите ѝ...

Неочаквано всичко секна. Кет неволно бе затворила очи и сега вдигна клепки и изтръпна, виждайки гневното лице на Дамиан.

— Какво... — прошепна тя.

Той докосна гърлото ѝ.

— Каква е тази рана? Очевидно съм прекъснал банята ви твърде не навреме и не сте успяла да измиете кръвта. Обяснете ми, моля ви, какво означава това.

Ръката ѝ се плъзна по гърлото, докато Кет отчаяно търсеше правдоподобно обяснение.

— Едно колие... Сложих си едно колие, което отдавна не съм носила и то бе толкова тясно, с остри ръбове...

Тя занемя, защото Монджой бе станал от леглото. Придърпа кърпата върху гърдите си, а сърцето ѝ щеше да се пръсне, докато младата жена очакваше да види какво ще стори съпругът ѝ. Наблюдаваше го, как взема гъбата от ваната и пристъпва към леглото. Монджой седна от нейната страна, здраво стисна брадичката на момичето и почисти раната.

— Не е толкова зле — протестираше Кет.

— Колие? Колко странно! Прилича по-скоро на порязване от нож.

— Наистина не е толкова зле! — настояваше момичето.

Мъжът внимателно я наблюдаваше. Гъбата се изплъзна от ръцете му.

— Къде е това опасно колие? Веднага ще го изхвърля.

— Аз... не зная къде съм го оставила — заеквайки рече Кет и се изправи. Защо не я оставеше да се облече, преди да водят подобни разговори. Седнала в леглото, покрита само с тънката ленена кърпа, Кет се чувстваше смешна и ранима.

— Забележително. Не само вие, госпожо, но и вашите бижута по мистериозен начин изчезват от този замък.

Кет избягна погледа му, притискайки кърпата към тялото си, подобно на щит.

— Повярвайте ми, не зная за какво говорите.

— За някои неща, които се случват тук. Вече е крайно време да ви закарам в моя замък.

Тя го зяпна обезкуражена.

— Във вашия замък! Невъзможно!

— Позволявам си да не се съглася с вас. В никакъв случай не е невъзможно. Завръщането ми не може повече да се отлага. След пристигането си в Англия изпратих повечето от рицарите си в замъка Клифърд. Сега отново трябва да подготвя хората си за война.

— Война?

— Джон ще се разбунтува срещу Ричард. Сега принцът се опитва да събере пари и да подготви войска.

— И вие ще се сражавате на страната на Ричард?

— Съмнявали ли сте се някога в това?

Кет направи извинителен жест с ръка.

— О, зная, че служите на краля.

— Също както и Робин Худ, това поне е сигурно.

Тя несигурно отклони поглед.

— Да, сигурно.

— И как е стигнала до вас тази информация?

Страните ѝ поруменяха.

— Нямам представа... но след всичко, което се говори... — След кратка пауза добави: — Разбира се, че трябва да се върнете у дома. Съберете толкова рицари и войници, колкото можете. Аз ще остана тук, тъй като ще имаме нужда и от годните да носят оръжие мъже в Ур.

Дамиан бавно поклати глава. На устните му играеше чувствена усмивка.

— Не, госпожо. Вие сте моят живот. Така че където съм аз, там ще бъдете и вие.

— Моля ви не ме карайте да го правя! — прошепна тя.

— Замъкът ми ще ви хареса, любов моя. Помещенията там са много по-топли, отколкото тук.

— Но аз не мога да ви последвам.

В очите му се появи зъл блясък.

— Бихте ли опитала да ме убедите?

Как да започне? Внезапно дъхът ѝ секна и тя с треперещи пръсти отметна от рамото си една влажна къдрица.

— Ако изпълня едно ваше особено желание...

Кет колебливо остави кърпата да се свлече от тялото ѝ, наведе се към Дамиан и го целуна. След това устните ѝ се плъзнаха надолу към деколтето на бялата му ленена риза. Само за миг срещна погледа на сребристосивите очи, преди да го възседне и да притисне гърди към Монджой.

— О, Боже — изплъзна се от устните на мъжа, който обхвана Кет с две ръце. Не след дълго тя вече лежеше по гръб, а Дамиан трескаво

се измъкваше от дрехите си. — Продължавайте, госпожо! — подтикваше я той, излягайки се до нея.

— Какво всъщност исках да кажа?

— Не само да кажете — продължаваше да я подканва Дамиан. — Трябва и да го направите.

Съвсем не бе толкова трудно. Кет притисна устни към голите му гърди и Дамиан усети топлия ѝ дъх, когато тя прошепна:

— Господине, толкова дълго бяхме разделени, не мога повече да го понеса... — Стонът му едва си проби път до съзнанието ѝ.

Изненадана, Кет откри, че изобщо не бе излъгала. Толкова привлекателно ѝ се струваше да гали мускулестите му ръце и с бузата си да усеща учестените удари на сърцето му. Дългата ѝ коса се увиваше подобно мантия около двете тела, още повече възбуждайки разгорещената плът. Кет усмихната се изправи, а очите ѝ блестяха изкусително.

— Да, господине, прекалено дълго бяхме разделени. — След това се наведе и прошепна на устните му: — Оставете ме да ви помилвам... — тя покри с целувки раменете, гърдите корема му, бавно спускайки се все по-надолу.

Докосвайки го все по-интимно и по-интимно с пръсти и език, тя усети как дъхът му секна. Тялото на мъжа започна да трепери и опивайки се от властта, която притежаваше над него, Кет се реши на още по-дръзки нежности — възбуждащи и опияняващи.

Внезапно тя бе повдигната и хвърлена по гръб. Дивата страст в очите му разпалваше нейната собствена. Той бурно се нахвърли върху ѝ и проникна в нея толкова бързо и настойчиво, че младата жена тихо извика. Тя притвори очи, оставяйки се на бурята, която сама бе предизвикала и която я издигна до нови, непознати върхове. Кет отдавна бе забравила користните си намерения, победена от собственото си желание и възбуда.

Момичето притисна устни към рамото на Дамиан, за да заглуши надигацията се вик на наслада. Сякаш светът се посипа върху ѝ като дъжд от звезди. Кет се задъхваше, заливана от ослепителни бели лъчи. Тя усещаше огромната сила на мъжа, търсеца изход в утробата ѝ, сладката жар на семето му.

Плътно притиснати един към друг, те бавно се върнаха към реалността и мълчаливо останаха да лежат. Странно, колко щастлива и

доволна можеше да се чувства близо до Дамиан. Бе се заклела да го мрази. А сега, без никакви усилия, той извикваше в нея съвсем други усещания. С лакът покриващ очите му, с другата си ръка той все още здраво държеше Кет, но сякаш духът му бе другаде. Тя положи глава върху гърдите му.

— Та значи не се налага да идвам с вас?

— Любима, вие ми доставихте голяма радост и това е всичко. Не възнамерявам да се пазаря с вас, решението ми е окончателно. Още тази вечер ще ви отведе в замъка си.

Кет се вцепени. Добре ли чу?

— Но аз няма да дойда с вас! Не мога...

Дълбока, уморена въздишка прекъсна думите ѝ.

— Катрин, вие ще дойдете с мен, а ако откажете, ще се наложи да ви завържа за седлото. Така или иначе, ще правите каквото ви казвам. Неизбежно е.

О, проклетие! Кет почти занемя от гняв. Тя се изправи и започна да удря гърдите му с юмручетата си.

— Вие лежахте до мен и ме подтигнахте... А сега...

Монджой улови китките ѝ с леденостудени пръсти.

— Вие сте моя жена и аз ви подтигнах да изпълните съпружеския си дълг, нищо повече.

— Мръсник! — изкрещя тя и гневът и вля такава сила, че тя почти успя да се освободи. — Всички сте еднакви! Всички до един! В телата ви няма искрица чест и просто е невъзможно да се сключи договор с вас...

— Какво, моля? — Дамиан присви очи. — Какво означава това „всички сте еднакви“? И за какъв договор става дума? Кажете, опитвали ли сте се да се споразумеете с някой друг мъж?

Гневът ѝ веднага бе изместен от сковаващ страх.

— Единствено с вас... Казахте, че навярно бих могла да ви убедя, а сега не искате да удържите на думата си.

— Доколкото си спомням, нищо не съм обещавал.

— Също като...

— Като кого?

Кет стисна устни и наведе глава.

— Госпожо, играете твърде опасна игра — предупреди я той.

Тя нямаше какво да му отговори. Известно време, Монджой продължаваше да я гледа очаквателно, след което стана от леглото и се облече. — След час трябва да сте готова за път, Катрин.

— След час? Та ние още не сме вечеряли! Готвачите са работили цял ден, а гостите ни...

— Без съмнение тук ще останат достатъчно хора, които да уважат великолепните ястия на Хауърд. Както обикновено. Но ние след час трябва да сме на път.

— Отново ли възнамерявате да ме уморите от глад?

— Не се безпокойте за това. Складовете ми в замъка Клифърд са добре напълнени.

— А ако решително откажа да ви съпроводя?

— Вече ви казах, какво би могло да се случи тогава. Ще ви завържа на гърба на коня.

Кет не се съмняваше в сериозността на думите му. Тя скочи от леглото, завита в кърпата за баня и се нахвърли върху него.

— Господине, вие наистина сте най-презрения от всички мошеници! Само че внимавайте! Един ден ще изчезна в най-тъмните горски шубраци, където не бихте могли да ме намерите!

Дамиан зловещо се усмихна.

— И това е една от причините, поради които ще се преселите в замъка ми, госпожо.

Мъжът напусна стаята, без нито дума повече. След като врата се затвори след него, Кет запрати една от изящните си обувчици по дървената врата.

— О, как ви мразя!

Как е могла някога да копнее за прегръдката му? Кет въздъхна и започна да обикаля насам-натам из стаята докато отново не ѝ се зави свят. Странно, само до преди миг бе измъчвана от глад, а сега в нея се надигаше необичайна пресита и ѝ се повдигаше. Тя рязко спря и се опита да преброи дните от сватбата. Всичките се смесваха един с друг, но предположението ѝ се потвърждаваше. Отдавна вече би трябвало да е неразположена...

Тя падна на леглото стенойки. Не, невъзможно бе Всемогъщият да я наказва толкова сурово. Само след няколко нощи в брачното ложе вече... Госпожица Зелени ръкави не биваше да забременява! Как иначе

незабелязана от никого и светкавично бързо ще се промъква през гората?

Дете от Монджой. Сладичко малко момченце с блестящи сребристосиви очички, преливащи от любопитство... Или дъщеричка с дълга гарваново черна коса... Кет внезапно изтръпна. Дали детето не бе от Сребърния меч?

След час, така както ѝ бе наредено, тя бе готова за път. Подчиняваше се само по една единствена причина — тъй като нито за миг не се съмняваше, че съпругът ѝ би могъл да изпълни заплахите си и да я върже на коня. Междувременно се бе отказала от мисълта да избяга в гората. Дори и съпругът ѝ да не успееше да я открие, това щяха да сторят Робин или Сребърния меч, които щяха да я върнат обратно при графа.

Тя мило се сбогува с гостите, рицарите и прислугата. За чуждите очи всичко в брака ѝ трябваше да изглежда наред. Възнамеряваше по време на пътуването към замъка Клифърд да се отнася радушно със съпруга си.

Никой от свитата не биваше да узнава за конфликта помежду им.

Вече на седлото на сивата си кобилка, Кет узна, че обстоятелствата налагат графът да остане още известно време в замъка Ур. Механизмът на подвижния мост бе излязъл от фугите си и Монджой искаше лично да присъства на поправката. Кет седеше между Мари и заместника на Дамиан, изключително вежливият млад сър Джеймс Къртни, които също бяха възседнали конете си. Хауърд приближи тичешком и съобщи за развоя на събитията.

— Лорд Монджой каза, че ще тръгне рано сутринта, госпожо, а вие трябва да се отправите към Клифърд.

— Когато в замъка ми има проблеми, трябва да бъда тук, Хауърд.

— О не, госпожо. Лорд Монджой настоява да тръгнете веднага.

„По дяволите това копеле“ — помисли си тя, но не даде израз на чувствата си. Междувременно добре бе опознала мъжа си, за да знае, че всяка съпротива би била безполезна.

— Добре Хауърд, тогава пожелай „лека нощ“ на лорд Монджой от мое име.

— Той нареди да ви предам, че болезнено ще му липсват и едва ще понесе дългата раздяла.

Кръвта нахлу в главата на Кет и тя изпита желание да се сбогува лично със съпруга си, за да успее да му каже това-онова. Без нито дума повече тя подкара кобилката си по пътя. Мари и сър Джеймс яздеха след нея, следвани от ескорта, състоящ се от десетима въоръжени мъже.

Бързо се спусна мрак. Заради товарните животни, носещи багажа, Кет и спътниците ѝ не напредваха особено бързо. При други условия, възползвайки се от някой бърз кон, човек можеше да измине разстоянието между двата замъка за по-малко от час. Но тази нощ ездата продължи сякаш цяла вечност.

— Навярно не бе особено умно да се предприема подобно пътуване още през нощта — рече сър Джеймс високо вдигнал един факел. — Из тези гори...

— О, тук сме в безопасност — бързо отвърна Кет.

— Допускам — съгласи се той.

Кет сбърчи чело. Тя лично не изпитваше никакви опасения заради разбойниците, но сър Джеймс, подобно на господаря си, се числеше към нормандските аристократи. Имаше ли той основание да се опасява от нападение? Навярно не. Сребърния меч бе спасил момичето, за да го предаде на Монджой, а освен това бе другар на Робин Худ. Робин ни най-малко не бе притеснен, научавайки за женитбата на Кет и Монджой, напротив, изглежда дори се зарадва. А щом нямаше нищо срещу Монджой, това важеше и за всичките му хора. Както винаги и тази нощ разсъжденията ѝ не играеха особена роля. Тя бе уморена и подтисната и докато яздеше, неволният световъртеж се завърна отново, но Кет все още таеше надежда, че бременността ѝ ще се окаже напразно притеснение.

— Госпожо, замъкът Клифърд е пред нас — прекъсна мислите ѝ Джеймс и тя дръпна юздите на кобилката. Замъкът на Монджой се извисяваше — висок и несъразмерен, по-голям от замъка Ур, но без защитен ров около каменните стени. На лунната светлина четирите главни кули изглеждаха неприветливи и непревземаеми.

Кет често бе виждала този замък, но никога не бе допускала, че един ден ще живее в него. Те отново подкараха конете и вече пред заключената порта сър Джеймс извика на стражите.

Портата веднага се отвори и отвътре се появиха няколко рицари, носещи цветовете на Монджой, които поздравиха новопристигналите.

В този късен час гостите бяха посрещнати само от някои обитатели на замъка, които любопитно зяпаха Кет. Няколко прислужници, носещи слама или ведра с прясна студена вода към разположените по протежение на стената помещения, в които живееха, се поклониха почтително, усмихвайки се срамежливо. Приятно изненадана, Кет отвърна на усмивките им. Не бе очаквала подобен дружелюбен прием.

Изглежда замъкът изобщо не бе толкова лош, колкото тя си мислеше. Липсваше му само едно — таен проход, който да извежда на свобода...

Сър Джеймс продължи напред към широкия вход на северната кула. Той скочи от седлото, помогна на Кет да слезе от коня, а едно малко беззъбо момченце пое юздите на кобилката. Младата жена му благодари и бе въведена от младия управител на замъка на Монджой в една огромна зала. По стените блестяха доспехи и оръжия за рицарски турнири. Изящни гоблени закриваха тесните отвори върху отсрещната стена, през които стрелците от Клифърд изстрелваха стрелите си. Върху застлания пред камината персийски килим се бяха разположили дузина размахващи опашки кучета, които с тихо скимтене поздравиха новата си господарка и добре познатия им сър Джеймс.

Очевидно вестта за пристигането на госпожа Монджой междуременно се бе разнесла из замъка, тъй като голяма част от прислугата се бе събрала в залата. Готвачите — Елизабет, Хюбърт и Хъмфри, камериерките — Лиза, Арлина, Тес и Нан. Високият, слаб Том Кинси, прислужникът на сър Джеймс, поемаше ролята на управител, когато господарят му и лорд Монджой отсъстваха.

Изглежда всички се радваха на пристигането на Кет и тя съжали, че графът не пристигна заедно с тях. Том Кинси услужливо се осведоми за желанията на графинята, която обаче го увери, че не се нуждае от нищо, а е единствено уморена. Елизабет обеща, за добре дошла да ѝ изпрати в стаята топла вечеря, а Тес обясни, че ще разопакова нещата на госпожата.

Кет благодари на всички, след което последва Тес нагоре по стълбата към първия етаж, където се намираше спалнята на господарите. Тук също имаше различни доспехи, а по стените висяха

оръжия. Върху няколко гоблена бяха изобразени битки — победите, извоювани от Вилхелм Завоевателя.

— Камериерката ви ще живее на другия край на коридора, госпожо — осведоми я Тес, очакваща на вратата заедно с Мари.

Кет не се обърна. Тя желаше да остане сама с мислите и чувствата си.

— Благодаря, Тес. Мари, върви в стаята си и се наспи. Денят бе дълъг.

— А ездата — уморителна — въздъхна камериерката.

Кет се усмихна.

— Сега можеш да си починеш.

— Да разопаковам ли нещата ви, госпожо? — плахо попита Тес.

— Не, не сега!

Тес направи реверанс, след което двете с Мари излязоха. Кет бавно кръстосваше помещението, опитвайки да си представи Монджой, живеещ в тази стая. Пред тясно, закрито с гоблен прозорче бе поставена маса. Очевидно денем гобленът се вдигаше, за да може господарят да работи. Около голям печат в безпорядък лежаха пергаменти, карти и документи. Край леглото с пищен балдахин стоеше богато украсен параван, а до него няколко ракли и маса за миене с купа и голяма, пълна с прясна вода кана.

Кет любопитно разглеждаше нещата, донесени за спомен от кръстоносния поход. Сребърен сервиз за кафе красеше капака на една от раклите, а върху друг лежеше кинжал в обшита със сребро кания.

Кет коленичи пред един сандък, отвори го и при вида на одеждите в него дъхът ѝ спря. Рокли в убити или ярки цветове, ефирни като дъх и прозрачни... Бе ли мислил за някоя определена жена, купувайки ги в Светите земи? За нея самата? След като Ричард му бе поръчал да се ожени за нея?

От коприните се носеше силно, екзотично ухание, което не ѝ допадна. Очевидно тези дрехи вече бяха обличани.

Неочаквано параванът застрашително се залюля и Кет навреме успя да отскочи назад, преди той да падне върху ѝ.

Зад него се бе скрила малка, тъмнокоса жена с маслинена кожа, бадемови очи и гарваново черна коса, покрита с тънка, пъстра коприна.

— За Бога, коя сте вие? — извика Кет.

— Афа — гласеше гордият отговор. — Аз служа на лорд Монджой. И му служа много добре!

Това бе прекалено. От възмущение Кет изпита желание да събуе едната си обувка и наложи с нея непознатата, но се овладя. Навярно можеше дори да извлече полза от неудобната ситуация.

— Афа! — промърмори тя. — Колко странно...

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Дамиан стоеше на една поляна извън стените на замъка, наблюдавайки спускането на подвижния мост. Мъжът даде знак с ръка на стражите да го вдигнат отново. Механизмът бе поправен и смазан, така че отново функционираше безупречно.

Доволен, Дамиан махна на хората си и мостът отново бе спуснат, за да може господарят да се завърне в замъка и да бъде възстановено движението навън и навътре към крепостта. Поправката бе отнела много повече време от заплануваното и не само нощта бе изтекла, но вече преваляше и обед. Все по-нетърпелив, Дамиан очакваше мига, когато ще може да опътува за замъка Клифърд. Той се надяваше, че междувременно Кет е успяла да свикне с новия си дом, в компанията на внимателния и вежлив сър Джеймс, който щеше да стори всичко възможно, графинята да се почувства добре. Монджой не се съмняваше, че приветливата прислуга, водеща приятен и безгрижен живот в големия замък, е оказала сърдечен прием на новата господарка.

Предната вечер Дамиан бе твърдо решен да държи съпругата си далеч от тайния проход и да предотврати нови опасни авантюри от нейна страна. Сега си задаваше въпроса, дали е постъпил правилно, въпреки че сър Джеймс знаеше коя е госпожица Зелени ръкави, както и кой се крие зад легендарното име Сребърния меч и навярно щеше да държи господарката си под око. Въпреки това Дамиан се безпокоеше. През изтеклата нощ почти не бе мигнал, изпитвайки болезнено липсата на Кет. Междувременно толкова бе свикнал да усеща в леглото до себе си топлото ѝ тяло, копринената коса. Ако ѝ се случеше нещо...

Не възнамеряваше да се домогва до любовта ѝ. Момичето бе твърде своенравно и инатливо и както само бе подчертало — то не бе Алиса Олбрайт.

Не, тя бе Катрин. Госпожица Зелени ръкави. Неговата съпруга. И от онази нощ, когато на крепостната стена бе използвала меча си срещу Монджой, досега тя бе успяла да оплете сърцето му. Дамиан все

още обичаше Алиса, това никога нямаше да се промени, но тази любов винаги е била нежно, деликатно чувство, което понякога навярно се притъпяваше, докато винаги, когато мислеше за Кет, в душата му се надигаше бурна страст.

Изпитваше непреодолимо желание да я докосва, само след няколко часа раздяла, да чува музикалния глас и смеха ѝ, да наблюдава нейната изящна походка, да прегръща прелестното ѝ тяло и да лежи до нея... Колко безкрайно дълга бе тази нощ без Кет, а утрото още по-дълго. Но сега мостът бе наред и Дамиан можеше да препусне към замъка Клифърд. Не искаше да се обременява с голям ескорт и взе със себе си само няколко рицари, за да може да се придвижи възможно най-бързо.

Отправяйки се към моста, Дамиан дочу приближаващ тропот от копита. Тъй като стражите не го бяха предупредили за приближаването на конника, това можеше да бъде само някой от хората му. Дамиан се извърна, позна сър Джеймс и сърцето му се качи в гърлото. Изглежда нещо не бе наред.

Джеймс дръпна юздите на коня си, скочи от седлото и падна на колене.

— Господарю! Простете ми! Аз се провалих...

— Какво е станало по дяволите? Госпожа Катрин...

Младият рицар вдигна отчаян поглед към господаря си.

— Тя е изчезнала.

— Изчезнала? — Дамиан сви дланите си в юмруци. Какъв глупак се бе оказал. Не биваше да я изпуска от погледа си. — Кога?

— О, господине... — с треперещ глас поде Джеймс.

— Станете, човече, и просто ми разкажете какво се е случило!

— Тя ни се изплъзна...

— Мили Боже, моите рицари, които са се сражавали с диви езичници, не са в състояние да опазят една жена?

Сър Джеймс не бе свикнал да вижда графа дотолкова не на себе си от гняв. Дамиан наистина притежаваше буен нрав, но здравият му разум обикновено надделяваше.

— Простете, господине — защитаваше се младият рицар — мисля, че при дадените обстоятелства и сам вие не бихте могъл да сторите нещо повече.

— Гръм и мълния! — прогърмя гласът на Дамиан, графът заплашително пристъпи към Джеймс, след което обаче въздъхна и обузда гнева си, тъй като се видя принуден да даде право на младия човек. — Не упреквам вас, Джеймс, а единствено себе си. Сам трябваше да се досетя.

Загрижен, сър Джеймс поклати глава.

— Не бихте могли да предвидите станалото.

— Разкажете най-сетне какво се е случило!

— Междувременно и останалите рицари се бяха завърнали от похода с някои от новите ви придобивки от Ориента.

Дамиан недоумяващо повдигна вежди.

— И?

— Към тях спадат и няколко чудесни арабски жребци, един стар чудак на име Ари и едно още по-странно момиче, което се казва Аффа.

— О, небеса! — простена Дамиан. — Тази жена не е моя! Тя бе подарена на Ричард!

— Аз сам не знаех за пристигането ѝ. А когато научих, тя вече се бе представила на госпожата — във вашата спалня. Този Ари направи опит да обясни на Катрин как стоят нещата, но...

— Тя просто така избяга... още вчера вечерта?

— Не. Показа се учудващо спокойна. Много дълго разговаря с Аффа, уверявайки я, че е добре дошла в замъка Клифърд, към който тя самата не проявявала никакъв интерес. След това напусна спалнята ви, търсейки някоя друга. Доколкото бе по силите ми, аз също говорих с нея, уверявайки я, че не знаете нищо за момичето. Уверявах я, че веднага ще изхвърля момичето, но госпожата ми забрани. Тя бе много деликатна и обеща да обсъди проблема с вас. След това изяде приготвената ѝ вечеря, правейки мили комплименти на цялата прислуга. Наистина бе изключително дружелюбно настроена... до тази сутрин.

— И после?

— Тогава пристигна лорд Моргън, който питаше за вас. Казах му, че сте бил задържан в замъка Ур и той ме натовари да ви предупредя, че принц Джон не е на себе си от гняв заради Мариан...

— Мариан?

Прекъснат от Дамиан, сър Джеймс с облекчение си пое дъх.

— Госпожица Мариан от Уилтшър, някогашната любима на Робин. Тя е била отвлечена в гората...

— Да, да — отново нетърпеливо го прекъсна Дамиан. Значи Робин бе задържал момичето при себе си. Това трябваше да се очаква. Обичаше я не по-малко от преди и ако можеше да се вярва на видяното, чувствата му не бяха несподелени.

Джон ѝ е описал с какво се занимава годеникът ѝ, така че съвсем обяснимо Мариан е била настроена срещу Робин.

Яздейки с нея към горския лагер, Дамиан бе изслушал обясненията ѝ и у него се бе създало впечатлението, че Мариан дълго ще съжалява за раздялата и за това, че се е усъмнила в любимия си. Но сега, когато Кет бе изчезнала, Дамиан нямаше време да се занимава с тях двамата.

— Принцът сбира войска, която да претърси цялата гора — продължи Джеймс — и се надява да си възвърне отнетите му от Робин съкровища.

— Кет изчезна след като научи това, нали?

— О Боже, можех да се досетя. Но както вече ви казах, въпреки случилото се госпожата изглеждаше съвсем спокойна. Тази Аффа изглежда дори я забавляваше.

О не, в никой случай не е била развеселена, а гневна и вече кове планове за отмъщение... Така или иначе Дамиан трябваше да я открие. Навярно щеше да се опита да открие Робин и за пръв път Дамиан се надяваше, че тя ще успее да го стори. Преди да я срещнат хората на Джон...

— Кога забелязахте изчезването на Кет, Джеймс?

— Няколко минути преди да препусна насам. Заповядах на хората ни да претърсят целия замък, но това е безсмислено. Госпожа Катрин е взела сивата си кобила от обора.

Дамиан поклати глава.

— Няма да я открият в замъка. — Той се извърна към мъжете, стоящи на другия край на моста и извика: — Коня ми! Бързо!

— Ще дойда с вас — примоли се Джеймс.

— Не, сам ще се придвижа по-бързо. Останете тук. Може би тя ще се върне в собствения си замък.

Един паж доведе Луцифер, изпитания боен кон. Без нито дума повече, Дамиан се метна на седлото, махна на сър Джеймс и пришпори

коня.

Кет не изгуби нито минута. Без да се съобразява с евентуални преследвачи и с други опасности, тя се обърна към първият от хората на Робин, когото успя да открие — Хемлън, някогашен дървосекач от поречието на Уилоу, който отлично умееше да върти брадва, но като всички останали хора на Робин и той бързо се бе научил да си служи с лък и стрела.

След кратък разговор с госпожица Зелени ръкави той я уведоми, че била на верния път към лагера. Кет отново пришпори кобилката, препускайки покрай мъже, които слети с дърветата, мълчаливо бдяха сред сенките на гората.

Все още никой не бе по следите ѝ. Пълна със задоволство тя се поздрави с успешното бягство. Бе пристъпила към действие изключително умело. Въпреки гнева си бе скрила чувствата и намеренията си зад непроницаемо и спокойно изражение. Как се осмеляваше Дамиан да я води в замъка където живееше любовницата му? С най-голямо удоволствие би сграбчила малката черноока повлекана и би оскубала и последното косъмче от главата ѝ, но преди да успее да се нахвърли срещу момичето, на вратата се появи забележителна фигура на арабин в диплещо се на вълни бедуинско наметало. Лицето му изглеждаше прастаро и същевременно без възраст, погледът — меланхоличен и мъдър. Той размени няколко думи с очевидно гневната Афа на родния им език, след което дълбоко се поклони пред Кет.

— Тя моли за прошка и искрено се разкайва. Помислете за едно, госпожо — тя не разбира вашия начин на живот. Наистина ѝ бе казано, че лорд Монджой се е оженил за една влиятелна графиня, но смяташе... — той замълча обезпокоен.

Кет любопитно го разглеждаше, след което хвърли бегъл поглед към момичето.

— ... че би могла да посее раздор помежду ни.

— Точно така, госпожо.

Афа извика гневно и хвърли по него една красива керамична ваза, която се пръсна на парченца. Кет учудено повдигна вежди, на което арабинът отвърна:

— Тя каза, че аз „старият козел“ трябва да си вървя.

— О... — въпреки гнева си Кет бе леко развеселена. Сърцето ѝ се свиваше при вида на тази тъмноока красавица. Значи така лорд Монджой, прочутият воин на краля, бе прекарвал нощите си в пустинята... Ден след ден тя страдаше от угризения на съвестта, горчиво съжалявайки за онази нощ със Сребърния меч, който би могъл да е бащата на нейното дете. А сега стоеше пред тази жена!

Междувременно половината обитатели на замъка се бяха втурнали нагоре по стълбата, за да видят какво означава този вик. Пръв в стаята задъхан влетя сър Джеймс, който зяпна от учудване. След това рицарят се хвърли на колене пред Кет, хващайки ръката ѝ.

— Госпожо, простете ми! Не знаехме и дори не сме предполагали, че някой би могъл да се осмели да влезе в тези покои! Кълна ви се, най-малко от всички лорд Монджой...

— Моля, станете, сър Джеймс! — дружелюбно му се усмихна тя. — Значи смятате, че съпругът ми не познава тази жена?

Бедният, луничав Джеймс! Лъжата не би го спасила, тъй като лицето му пламна.

— Дали я познава? Аз... ех...

Кет погледна към вратата, където напираше обезпокоената прислуга.

— Мили Боже, за какво е цялото това вълнение? Предполагам, че не сте сторили нищо нередно. Джеймс, наредете да изнесат нещата ми от тук, ще си потърся друга стая.

— Аффа няма да остане — увери я управителят.

— Не бих я посъветвала да го стори — тихо отвърна Кет. — Но независимо от това, не мога да остана да спя тук. Моля, не се безпокойте, сър Джеймс, вината не е ваша. Ще говоря за това с лорд Монджой.

Последвана от голяма част от прислугата, тя изчезна по коридора и си намери хубава удобна стая. Все още не знаеше как да се държи. Едно бе сигурно. Възнамеряваше да използва създалата се ситуация в борбата с Монджой. И най-напред ѝ се стори важно да се овладее и създаде впечатление, че е напълно спокойна. Надяваше се, че ще успее.

Нощта бе истинско мъчение. Унижението, да завари в този дом любовницата на съпруга си, не я измъчваше толкова, колкото бушуващата в гърдите ѝ ревност. Дори само мисълта, че това момиче с

бадемови очи можеше да е имало същите интимни отношения с Дамиан като нея... И навярно опитната арабка можеше да му предложи много повече. Този страх измъчваше Кет най-болезнено, въпреки че на карта бе заложена честта ѝ.

Тя изпрати да повикат Аффа и изслуша историята ѝ за това, как момичето е било подарено на Ричард, но много повече е допаднало на лорд Монджой. Повече от това тъмнооката красавица не успя да разкаже, защото се появи Ари, настоявайки да я отведе. Аффа предизвикателно отметна дългата си черната коса на гърба и отвърна, че само лорд Монджой може да я изгони от замъка. Кет многозначително се усмихна. Тя щеше да се погрижи за това. Само че по-късно. Тя заповяда на сър Джеймс да настани някъде момичето, но не в господарските покои.

След това още известно време остана с Ари, който бе изключително обаятелен. Той ѝ разказа за видението, явило му се преди много време.

— Казах на лорд Монджой, че ще се ожени за вас и при вида на златните ви коси разбрах, че пророчеството се е сбъднало.

Кет напрегнато попита:

— Какво още видяхте?

— Скупчват се буреносни облаци. Големи опасности дебнат в нощта. Госпожо, трябва да се пазите, а също и лорд Монджой.

— Това ли е всичко, което виждате?

Той поклати глава.

— Въроръжени мъже, мечове и пики... дъжд от стрели...

— Война? — обезпокоена попита тя.

— В най-добрия случай голяма битка. — Ари я гледаше изпитателно. — Преди бях видял нещо, което сега изчезна. Или още е там, но забулено в мъгла. Не мога да го различа съвсем точно...

— И какво е то?

Ари само поклати глава и дълбоко се поклони.

— Вие сте чудна жена — промърмори той, след което напусна стаята.

Думите му се сториха странни на Кет, но скоро престана да мисли за тях, почти изцяло овладяна от вихъра на чувствата си. Наранени бяха не само гордостта и честта, но също и душата на момичето.

На сутринта лорд Морган съобщи, че принцът е наредил да се претърси за разбойници цялата гора и отчаянието на Кет бе изтласкано на заден план от нова грижа. На всяка цена трябваше да предупреди Робин, а освен това се чувстваше в правото си да напусне замъка Клифърд. Винаги можеше да обясни на Дамиан, че не е можела да остане под един покрив с неговата любовница.

Със спокоен глас увери лорд Морган, че съпругът ѝ по най-бързия начин ще бъде уведомен за създалата се ситуация. След това с високо вдигната глава се насочи към оборите, за да изведе кобилката си Елиша и с нея да напусне замъка. Никой не я бе спрял.

Сега Кет препускаше към лагера на Робин, състоящ се от няколко колиби, маскирани в цветовете на гората. Няколко мъже седяха и остреха стрелите си, приготвяха за обяд диви птици, шегуваха се и се смееха. Някой дрънкаше на лютня груба песничка.

Когато я съзряха, всички изоставиха заниманията си и започнаха да ѝ махат. Малкият Джон, големият като мечка мъж, приближи тичешком.

— Госпожо Катрин, идвате в гората без маскировката си! Това е опасно и доста неразумно от ваша страна.

— Нямах време да се преобличам. Робин трябваше да узнае колкото е възможно по-бързо, че принцът му е ужасно ядосан. Навярно заради Мариан. Очевидно е очаквал да получи за нея солидна сума от някой богат барон. И без съмнение не е на себе си от гняв, заради изгубените скъпоценности. Сега възнамерява да претършува гората с огромна войска. Робин трябва да се подготви и колкото е възможно по-скоро да освободи Мариан. Истинска лудост бе да взема дамата за заложничка. Къде всъщност е той?

— Тъкмо отиде на лов — отвърна Малкия Джон. — Може би трябва да ви обясня нещо... Не, Робин трябва да стори това сам. Ще го потърся. Слезте от коня, госпожо Кет, починете си и изпийте чаша бира. Веднага ще доведе братовчед ви.

Кет кимна и се остави на силните ръце на Джон, които я свалиха от седлото.

— Най-добре да почакам в колибата на Робин. — Тя се обърна и понечи да се отдалечи.

— Госпожо! — извика Малкият Джон, но твърде късно, защото Кет вече бе отворила вратата. Плътни сенки изпълваха помещението и

очите ѝ трябваше най-напред да привикнат с тъмнината.

Не за първи път Кет бе в тази стая. Момичето познаваше леглото със сламеника и завивките от кожа срещу вратата, огнището в средата на утъпкания под от пръст, двата сандъка вдясно, върху които Робин държеше някои обикновени вещи за ежедневна употреба — чинии, чаши, лъжици и вилици, кана с вода, четка с дълга дръжка. В един от ъглите бяха опрени лъкове, стрели, мечове и ножове.

Някаква фигура се движеше в леглото, но заради мрака се долавяха единствено очертанията ѝ. Кет извика от изненада. Жена в леглото на братовчед ѝ, гола жена. Госпожица Мариан, която бе заплюла Робин и след това набързо отведена от Сребърния меч.

— О! — прошепна Кет, когато Мариан рязко седна в леглото, придръпвайки кожите върху тялото си. — Простете, моля, не знаех... аз...

Тя занемя, защото устните на Мариан се бяха разтеглили в мила усмивка. Сега тъмноокото момиче изглеждаше по-красиво от всякога.

— Е добре, госпожо Катрин. Моля, приближете се. Вероятно ще бъдете така добра, да ми подадете ризата, която е ей там. Седнете. Нека изпием по чаша бира. Толкова се радвам на възможността да поговоря с вас.

Кет затвори вратата, подаде на младата жена желаната риза и седна на ръба на леглото. След като се бе облякла, въпреки сламчиците в косата си, Мариан се превърна в изрядна домакиня. Тя се насочи към един от сандъците, отвори го и извади чаши и голям мях, от който наля бира. След това подаде на Кет една пълна чаша и вдигна наздравица.

— За гората и разбойниците!

Кет отпи една глътка и повдигна вежди.

— Както изглежда сте се помирили с Робин. Навярно има нови планове за женитба?

Поруменяла, Мариан седна до нея.

— Навярно сте възмутена от държанието ми, но толкова го обичах. Цялата подготовка за сватбата бе извършена. Но един ден изникна принц Джон и ми обясни, че годеникът ми е прочутият крадец и убиец, който се навърта с шайката си из гората наоколо. Уверявам ви, госпожо Катрин, това бе всичко, което научих. Принцът премълча, кого напада Робин — мъжете, които торможат беззащитните бедни селяни и крепостни.

— Значи вече не сте пленница на братовчед ми?

— Е, почти, госпожо — с усмивка отвърна Мариан. — Пленница единствено на собственото си сърце. Обичам Робин повече от всичко и се надявам, че ми вярвате. Защото за него вие сте слънцето, което всеки ден изгрява и залязва. С радост бих станала ваша приятелка.

Кет отвърна на усмивката ѝ.

— Нямам нищо против. И с удоволствие бих ви взела със себе си в своя замък, но засега трябва да се криете тук. Дойдох, за да предупредя Робин за войската, която събира принц Джон, възнамерявайки да претърси цялата гора.

Дъхът на Мариан секна от уплах.

— О, Боже... заради мен?

— Да...

— Тогава веднага трябва да се върна при Джон...

— В никакъв случай. Така или иначе той ще поведе насам войниците си. Не става дума само за вас или за Робин. Джон иска да свали брат си от престола и да заграби короната. Действията му в гората са само част от кроежите му. Мариан, не бива да се връщате при свитата на Джон. Тогава Робин ще се тревожи за вас, а сега той трябва да се концентрира върху битката.

Изпълнена с притеснения Кет хапеше устни. Щеше ли Робин да се справи с една войска, водена от принца?

Новата ѝ приятелка изглежда отгатна мислите на Кет и я прегърна.

— Не се тревожете, Робин не е сам. На негова страна са Сребърния меч и други верни приятели.

— Прочутият Сребърен меч не е дорасъл да се изправи срещу цяла войска — беззвучно отвърна Кет.

— Във всеки случай може да се справи с дузина мъже наведнъж.

— Но не и с цяла войска! Робин се нуждае от подкрепление... — Кет внезапно скочи. — Трябва веднага да се върна у дома... — тя занемя подтисната. Колкото и да ѝ бе непосилно, трябваше да преодолее сама себе си, да преглътне гордостта и да помоли Монджой за помощ. Дамиан и рицарите му бяха опитни воители, които можеха да победят войската на Джон. Въпреки отчаянието и болезнената си ревност трябваше да го убеди да застане на страната на Робин и хората му.

— Какво смятате да правите?

— Трябва да придумам съпруга си да се изправи срещу принца.

— Кет замислена отново се отпусна върху кожата. Все пак Дамиан трябваше да е благодарен на Сребърния меч, ако не за съпругата си, то поне за замъка Монтрен, тази непревземаема твърдина.

— Толкова ли е трудно?

— Да. Преди известно време Монджой и Робин се срещнаха в гората, по-точно аз попаднах на Монджой и Робин ми се притече на помощ. Те се изправиха един срещу друг.

— Госпожо, мисля, че са ви заблудили — с усмивка отвърна Мариан. — Лорд Монджой никога не е вдигал меч срещу вашия братовчед.

— Какво имате предвид? — недоумяваща попита Кет.

— Значи нямате представа?

— За какво?

Мариан се поколеба.

— Ех, навярно не бива да говоря за това. Но от друга страна то е известно на всички и съм учудена, че не знаете нищо за това. Робин и лорд Монджой са роднини.

— Невъзможно! Майка ми и...

— ... бащата на Робин са били роднини по права линия. Докато майката на Робин е братовчедка на тази на лорд Монджой. Тя умряла твърде млада, навярно затова не сте чували за нея. Лорд Монджой израснал в нормандски дом, а Робин се превърнал в истинско саксонско дете.

— Значи са братовчеди! — изфуча Кет. — И само са имитирали битка! Заради мен! Тези негодници!

Мариан се смееше.

— Точно така. Но сега препускайте към къщи и помолете съпруга си да се сражава с принца.

— Не само от него трябва да се пази — прошепна на себе си Кет, след което прегърна чернокосото момиче. — Сега сме приятелки, а скоро ще бъдем и роднини. Не след дълго ще мога да ви наричам своя етърва. Останете със здраве, докато отново се видим.

Тя се втурна навън, оглеждайки за кобилката си.

Уил, заместникът на братовчед й, приближи притеснен.

— Госпожо Катрин! Изчакайте Робин...

— Не мога да остана повече. Той и без това вече знае за какво става дума. Ще доведа помощ. — Тя се метна на седлото, но преди да успее да улови юздите, друг един разбойник се втурна между двата коня.

— Лорд Монджой язди насам!

Сърцето на Кет щеше да изскочи от гърдите. Дамиан... Той я търсеше. За миг тя притвори очи обезпокоена. Очевидно яздеше сам. Ако разбойниците го нападнаха... Дори той не би устоял на подобно числено преимущество. Можеше да загине... Дивата болка, свила сърцето ѝ при тази мисъл, я обърка. Нали сама искаше да го убие... Защо бяха тогава тези адски мъки?

Защото го обичаше. Повече от всичко на света. Докато Кет, все още отчаяна, обмисляше как трябва да се държи, Мариан излетя от колибата.

— Катрин! — очевидно току-що бе научила новината. — Госпожо Катрин! Трябва да предотвратите едно нещастие! Не всички разбойници знаят кой е графът... само някой, но повечето — не. Тайната бе грижливо пазена, заради положението на лорд Монджой.

— Значи все пак е тайна, че Дамиан и Робин са роднини? Мислех, че е известно на всички. Трябва само да го разгласим...

— О, Боже, Катрин, това не е всичко!

— Какво, Мариан? Хайде де, говорете! — Кет умоляващо се взираше в изразителните тъмни очи под черните вежди.

— Наистина ли не знаете?

— Не!

Мариан дълбоко си пое дъх, след това се реши.

— Е... Дамиан не е само братовчед на Робин...

— А какво още? — нетърпеливо извика Кет.

Мариан въздъхна и я погледна в очите.

— Дамиан не е никой друг освен...

— Кого? Кажете най-сетне! — подканяше я Кет. — Моля!

Мариан притеснена сведе глава.

— Никой друг освен... Сребърния меч.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Дамиан почти изгуби разсъдък, докато претърсваше гората за Кет. Все по-дълбоко навлизаше в тъмните зелени сенки, но напразно. Проклинаше се, че е дошъл в тази част на гората. Само Джеймс Къртни и най-приближените на Робин разбойници знаеха кой е Сребърния меч.

Ако той, лорд Монджой, проникнеше още по-навътре в гората, можеше само да се надява да срещне Робин или някой, посветен в тайната, иначе щеше да се стигне до битка с някой от разбойниците, когото Дамиан не желал да ранява или убива.

— Дявол да те вземе, Кет! — изруга той, след което се ядоса на самия себе си за осъдителното лекомислие, което го бе накарало да се втурне в гората. Ако не бяха засегнати чувствата му, той би постъпил по-разумно.

Но чувствата бяха надделели над разума. Той накара Луцифер да премине в по-бавен тръст и докато се оглеждаше, Дамиан потупа жребеца по врата. Някакво шесто чувство го предупреди за скритите погледи, които го наблюдаваха.

— Търся Робин Худ! — извика той. Тук, толкова близо до лагера на разбойниците, постове на Робин бяха навярно твърде нагъсто. Той скочи от коня и тръгна между дърветата. Ще срещне ли някой, който познава Сребърния меч? Трябваше да бъде предпазлив. Ако се представеше на някого за легендарния разбойник, навярно щеше да предизвика единствено смях. Освен това би било опасно да разкрива тайната си, а и не биваше да насочва меч към никого от тези мъже.

„Това не е и необходимо“ — мислеше си Дамиан. Ако срещнеше разбойниците веднага щеше да се предаде, така че да го заловят и заведат при Робин. Той проникна още по-навътре сред сенките на дъбовете и повтори:

— Търся... — още преди да успее да довърши, Дамиан долови странно свистене и инстинктивно се наведе, но прекалено късно. Върху главата му бе хвърлена, изплетена от дебели въжета мрежа,

която го събори на земята. Проклинайки, той направи опит да се освободи, но само още повече се оплете. Навярно въпреки това би му се удало да извади ножа от ботуша си, но Дамиан нямаше желание да се впуска в смъртоносни схватки. — Казах, че търся Робин Худ! — ядосано извика той.

Сред клоните се чу шумолене и ловки фигури наскачаха от дърветата. Дамиан разпозна някои от мъжете, но те не бяха сред онези, които знаеха тайната му.

— Уважаеми разбойници, — отново извика той — толкова неучтиво ли се отнасяте с честния рицар, който, воден от най-добри намерения, желае да разговаря с главатаря ви?

Сега зад останалите фигури пристъпи една, която без съмнение бе сред най-приближените на Робин — госпожица Зелени ръкави. Тя обаче не бе облечена в обичайните си зелени дрехи, а тъмнокафява маска от чорап, изрязана на очите и устата, а освен това — синя туника и тежка наметка в същия цвят. Въпреки маскировката, Дамиан веднага позна Кет по грациозната походка.

— Значи търсите Робин, лорд Монджой? — започна тя. — Естествено ще ви бъде позволено да се срещнете с него, ако разполага с време да разговаря с вас. Но най-напред... Ще ни последвате ли доброволно?

Дамиан стисна зъби, раздиран между безмерното облекчение, че я намира жива и здрава, и изгарящото желание да я сграбчи и напердаши. Последното за съжаление бе просто невъзможно, защото сега той бе в ръцете ѝ. Какво ли кроеше малката вещица? Тя не знаеше кой е Сребърния меч, както и не подозираше, че Дамиан я е разпознал.

— Разбира се, че ще ви последвам, госпожице. Както вече обясних, желая да посетя Робин Худ.

— Тогава ни предайте оръжието си.

— Почти не мога да помръдна, госпожице.

— Ще извадите и ножа от ботуша си, нали? Хвърлете го насам!

Той се подчини, измъквайки с усилие ножа си през една дупка на мрежата. Шестимата мъже, устройли този капан, освободиха графа и му отнеха оръжието.

— Сложете ръце на гърба си, лорд Монджой! — заповяда Кет. Той отново я послуша и един разбойник завърза китките му. —

Краката също — нареди тя. Примката, завързана около глезените на Дамиан му позволяваше да се движи, но не и да тича.

— Госпожице, искам да видя Робин. Защо смятате, че ще избягам?

— Вие сте опасен човек, господине и трябва да бъдете държан изкъсо. Приятели, нека го заведем някъде, където ще може да изчака Робин. — Един мъж доведе конете. Госпожица Зелени ръкави от предпазливост яздеше не сивата си кобила, която съпругът ѝ добре познаваше, а малък кафяв кон. — Доведете жребеца на лорд Монджой!

Не му позволиха да се качи на седлото. Момичето приближи коня си към Монджой и сложи примка около врата на благородника. През процепите на маската той видя как се присвиха очите ѝ. Не трепереше ли тя?

Примката бе стегната още повече.

— Елате, лорд Монджой!

— Искате да се препъвам след вас с вързани крака ли — невярващ попита Дамиан.

Точно такава бе намерението ѝ. Тя сви по една пътечка. Отначало конят пое полека, но след това все по-бързо. Дамиан куцаше отзад, препъвайки се в храсталаци, камъни и корени, твърдо решен да спечели тази игра. По челото му изби пот.

— Госпожице! — един от разбойниците, яздец редом с Кет, прошепна на саксонски: — Налага ли се всичко това? Робин иска да се съюзи с този човек...

— Спокойно, няма нещо, за което Робин не би могъл да го предума.

— Но...

В този момент Дамиан се препъна в един дънер и падна на земята, а примката още повече се затегна около врата му.

— Имайте милост, госпожице! — примоли се един друг мъж.

Кет обаче не бе настроена състрадателно.

— Станете, господине, нямаме цял ден пред себе си!

Мускулите на бедрата му болезнено се напрягнаха, когато Дамиан трябваше да се изправи без помощта на ръцете си. Той се поклони.

— На вашите заповеди, госпожице!

Тя се извърна рязко и продължи да язди, но не толкова бързо, колкото преди. Дамиан очакваше, че ще бъде отведен в лагера на Робин, но за свое най-голямо учудване съзря собствената си ловна хижа, в която Сребърния меч бе крил Кет от Джон и Дьо Ла Вил.

Момичето скочи от коня, извади меча си и опря острието му в гърлото на мъжа, докато му снемаше примката.

— Познавате тази колиба, нали, господине?

— Разбира се. Тя е на моя земя.

— Значи ще се чувствате у дома си, докато чакаме Робин. Влизайте! — заповяда тя, все още с острие, опряно на гърлото му.

Един разбойник отвори вратата и Дамиан пристъпи вътре. Спря пред огнището, чувайки как Кет заповяда на разбойниците да доведат Робин и им обясни, че повече няма нужда от помощта им.

След това последва Дамиан в колибата. С насочен към него меч, тя натика мъжа в ъгъла към завивките от кожа.

— Седнете! — щом Дамиан се подчини, тя постави меча на масата, извади мях с вино и чаши и с наслада отпи една голяма глътка. — Лорд Монджой разбира от вино.

Той приведе глава.

— Благодаря за комплимента.

— Жаден ли сте?

— Разбира се, след като едва не бях удушен...

Кет коленичи пред него и приближи към устните му една пълна чаша. Когато мъжът понечи да отпие, тя внезапно отдръпна чашата. Виното потече по брадата му и попи в туниката.

— Ох, простете, господине! — имитирайки притеснение извика тя. — Но има толкова много неща, за които сам вие трябва да молите прошка, не е ли така? — Тя отстъпи назад. — Не се тревожете, имаме достатъчно вино.

Гневът придаде на мускулите му нова сила, докато Дамиан се изправяше. Той се обърна с гръб към огнището, намери опипом един грапав ръб и незабележимо започна да търка въжето в него. Някога Кет се бе освободила по подобен начин. Сега Дамиан възнамеряваше да повтори примера ѝ, а след това тя щеше да си получи заслуженото.

Момичето отпи от виното, наблюдавайки пленника си, след това остави чашата и отново взе меча си.

— Знаете за какво смирено би трябвало да се извините, нали, господине?

— За нормандския си произход?

— За това не носите отговорност. Но навярно искам да възмездя несправедливостта, която сте сторили на съпругата си.

— Нищо не съм й сторил. — Капчици пот отново избиха по челото му, докато търкаше въжето в камъка, опитвайки се да го прави незабележимо.

— Наистина ли? — Кет се приближи с насочен меч, острието блесна и откъсна брошката, придържаща наметката от рамото му. Украшението със звън изхвърча на земята, и наметката се свлече.

Дамиан повдигна вежди и гневно се усмихна.

— Повярвайте ми, не съм сторил друго престъпление, освен да се ожена за момичето.

— Но се опитвате до го командвате...

— Жената е подчинена на мъжа си.

— Не! Тя не е предмет, който човек по желание може да постави на лавицата!

— Може би това наистина би било по-добре... и по-сигурно.

Това възражение бе игнорирано.

— А след това я изпратихте в замъка си, при своята любовница!

— Аз нямам любовница.

Острието разреза туниката и ризата му, разминавайки се на косъм с тялото на мъжа, който сега не смееше да движи китките си. Усецаше сторещените си мускули като разтопена стомана. Острието се плъзна надолу към по-чувствителните части на тялото.

— Как се осмелявате да твърдите подобно нещо? — изфуча Кет. — Навярно мечът ми трябва да опресни паметта ви.

Проклятие! Дамиан усети как острието започна да разпаря панталона му.

— Госпожице, престанете с тази игра, иначе горчиво ще се каете.

— Не сте в състояние да ме заплашвате, лорд Монджой! — самодоволно отвърна Кет. О да, тя в пълна мяра се наслаждаваше на триумфа си.

— Повтарям ви, че не съм наранил съпругата си.

— Не? — изфуча тя. — Едва не я удавихте в крепостния ров...

— Аз? Това бе Сребърния меч...

— Ах, и той я държа тук като пленница, за да ви я предаде! Този лъжлив, похотлив, презрян демон, наречен Сребърния меч! Това сте самият вие, лорд Монджой! Изкусен предател и измамник!

Дамиан слисан затаи дъх.

— Може би аз съвсем не съм Сребърния меч...

— Осмелявате се да лъжете?

— Уверявам ви... — гневно започна той.

— Добре помислете какво ще кажете! — предупреди го Кет. Острието на меча се спусна към бедрото му, заплашително приближавайки слабините. — Иначе надутият лорд Монджой, легендарният Сребърен меч, ще се превърне в скопец!

— А съпругата ми? — извика той. — Тя знаеше за предстоящата венчавка и въпреки това се опита да откупи свободата си, предлагайки прелестите си на един непознат.

— Но този непознат бяхте сам вие. През цялото време сте се престрували пред бъдещата си съпруга.

— По дяволите, аз я обичах... още тогава!

— Какво? — отстъпи назад тя и се втурна към вратата, на която се бе почукало.

Дамиан се възползва от тази възможност, за да започне с още по-голяма сила да търка въжетата в камъка. Примката най-сетне се разкъса. Докато Кет се приближаваше към вратата, Дамиан се наведе, безшумно освободи краката си и на пръсти последва момичето.

Когато вратата се отвори, през рамото на Кет той съзря госпожица Мариан, която задъхано рече:

— Катрин, престанете с тази игра! Току-що открих Робин. Той язди обратно към замъка и се надява, че ще завари там лорд Монджой.

— Добре, ще го доведе...

— Катрин, чакайте! Той знае.

— Какво?

— Коя е госпожица Зелени ръкави. През цялото време го е знаел.

— Невъзможно...

— Но е истина — намеси се Дамиан, застанал плътно зад Кет.

При вида му Мариан се отдръпна, а Кет светкавично се извърна и инстинктивно понечи да побегне, но мъжът я сграбчи за ръката.

— Ако ни извините, госпожице Мариан, аз и съпругата ми ще продължим този разговор на четири очи.

— Не, пуснете ме, негодник! — гневно се възпротиви Кет. — Робин ни очаква. В момента има по-важни неща за изясняване...

— Несъмнено. — Той се усмихна на Мариан. — Вървете, госпожице, и кажете на Робин, че скоро ще дойдем. — След това придърпа Кет през прага обратно в колибата и затръшна вратата. Без усилие обузда отчаяната ѝ съпротива и свали маската от лицето ѝ. По раменете на момичето се разпиляха блестящи руси къдрици.

— Какво, играта взе неочакван обрат, любима? Или не желаш повече да играеш?

— Пусни ме, Дамиан...

— Тогава ще продължа. Я да видим какво се случи дотук? Ти ме завърза, тегли ме след коня си, заля ме с вино и заплашваше да отрежеш известни части от тялото ми, на които особено държа.

— Престани!

Той ѝ отне меча и я пусна, но държейки я в шах с острието и умело разряза връзките, придържащи грубата вълнена наметка. Тя се свлече на пода и Дамиан методично започна да разрязва връзките на туниката.

— Да продължавам ли, Кет? Не след дълго ще бъдеш чисто гола. Тогава ще те залея с вино. Хм, възбуждаща мисъл. Този следобед можеше да бъде много по-забавен.

Кет гневно сложи ръце на кръста.

— Искаш да се забавляваш? О, има много весели теми за разговор. Например Аффа, хубавичката малка повлекана, която живее в замъка ти. В твоята спалня, където ме изпрати!

— Не знаех, че е там...

— Лъжец! Тя те познава добре, наистина твърде добре! И тази глупава игра, която водеше зад маската на Сребърния меч! Проклето копеле! Вложи всичко от себе си, за да ме прельстиш...

— Грешка. Ти ме прельсти.

— Лъжеш!

— Много охотно легна с непознатия, надявайки се така да се изплъзнеш от бъдещия си съпруг!

— Не с непознат, а със Сребърния меч, спасителят на моя баща! — Тя ядосано отстрани острието, пристъпи към мъжа и започна с всичка сила да удря гърдите му с юмручета. — И през цялото време си знаел, коя е госпожица Зелени ръкави...

— Но докато Робин не ми разказа, не знаех за проклетия таен тунел, а след това се поболях от притеснение за тебе! — той пусна меч и обхвана с ръце китките ѝ. Кет се бореше като тигрица и двамата се строполиха върху кожените завивки. Дамиан бе стеснение се възползва от силата на мускулите си, за да обърне момичето по гръб и да седне върху него, обхванал с бедра хълбоците му. — Ти си най-невъздържаната, непокорна и своенравна от всички омъжени жени! Трябва да бъдеш затворена в някоя кула...

— Ах ти, мръсник! От самото начало си знаел, че аз съм госпожица Зелени ръкави, докато аз се съсипвах от страхове...

— Ти? Ти си прекалено неразумна, за да се изплашиш от някоя опасност.

— Но аз се боях...

— Съвсем заслужено, при положение, че си ме измамила с един непознат...

— Ти бе Сребърния меч, което за съжаление не ми бе известно. И при това имаш очи, да ме упрекваш за някакъв си любовник! Въпреки, че много добре знаеше, че си първият мъж в живота ми. Ах ти, с твоите капки кръв по чаршафите! Разбира се никой не трябваше да се съмнява в бащинството ти, в случай че забременея. Искаше да си сигурен, че никой друг няма да оспори бащинството на детето ми. Докато аз се измъчвах...

— Защо?

— Е, има някои природни закони... Ох, слез най-сетне от мен! Който и да си! Сребърния меч или Монджой, все едно! Намирам и двамата за еднакво отблъскващи.

— Значи ти е било безразлично от кого ще е детето, ако забременееш.

Кет нетърпеливо въздъхна.

— Каквото и да имаме за обсъждане, трябва да го отложим за по-късно. Робин има нужда от нас!

Дамиан бавно поклати глава.

— Робин има нужда от мен. Веднъж завинаги приключи с подвизите из тази гора.

— Не! — отчаяно понечи да се изправи тя и разрязаната туника се свлече от изящно оформените ѝ гърди. Косата закриваше лицето ѝ и Дамиан отново бе поразен от красотата на момичето. Някога той си

въобразяваше, че всяка жена би могла да бъде укротена. Кет вероятно — не, но можеше да бъде обичана.

— Дамиан! — долната ѝ устна трепереше, а в очите ѝ блестяха сълзи. — Мариан ми разказа, че Сребърния меч, това си ти. Значи мъжът, който през онзи зловещ ден в гората също е видял, как бе отрязана ръката на клетото момче и как баща му едва не увисна на въжето...

— Да, Кет, вършат се крещящи несправедливости и някои хора се опитват да попречат на това. Но в предстоящата битка няма какво да търсиш.

— Щом смяташ, че не бих могла да помогна...

— Зная колко благородно си ни помагала през всичките тези години — с тих глас призна той. — Благодарение на това, че винаги ни държеше в течение на събитията, можахме да спасим живота на много хора и да попречим на ужасните действия на някои барони. Сега обаче не става въпрос за незначителен сблъсък, а за война. Сега отивам в лагера на Робин, а ти ще се върнеш в къщи.

Гласът ѝ, само преди миг почти умоляващ, сега прозвуча ледено:

— Лъжеш се, ако смяташ, че някога отново ще стъпя в замъка ти и ще живея под един покрив с тази чернокоса вещица. Дори и да ме закараш насила, ще намеря средства и начини да ти избягам. Можеш да ме връзваш за дървета и биеш...

— Кога съм те удрял, Кет? — прекъсна я той.

— В гората! Не намери дъбов клон и за тази цел използва ръката си!

Дамиан неволно се засмя, което бе грешка. Момичето веднага с всички сили възобнови съпротивата си.

— Съжалявам — извини се мъжът. — Между другото, онзи пердах не ти попречи отново да ме нападнеш.

— И отново ще го сторя! — изфуча тя. — Ако някога пак дръзнеш да раздаваш заповеди наляво и надясно...

— Нека изясним това веднъж за винаги. — Той седна на пети и освободи Кет от тежестта на тялото си. — Тук аз съм господар и ще ми се подчиняваш. — Дамиан не сваляше поглед от очите ѝ. — Но аз никога няма да те принудя да живееш в дома ми с друга жена, защото никоя не може да стъпи и на малкото ти пръстче по красота и изящество. Това арабско момиче наистина ме познава. В Светите земи

трябваше да понеса несгодите на една дълга война и след тежките битки търсех утеха в обятията на някое нежно момиче.

— ... което е по-нежно от мен — прошепна Кет и Дамиан се засмя.

— Ти си несравнима, скъпа моя. Но в едно ти се заклевам — след като Ричард ме убеди да се ожения за теб, не съм докосвал друга жена. Наистина, не защото сърцето ми вече предусещаше колко ще ме омагьосаш, а защото имаше прекалено много работа за вършене. Но аз в действителност не подозирах, че Аффа гледа на себе си като на моя собственост. Знаех единствено за решението на Ари, да ме последва в Англия. Разбира се, че веднага ще отпратя момичето. Ако се подчиняваш на желанията ми, не е необходимо да се връщаш в замъка Клифърд. Единствената причина да те пратя там бе, че не можех постоянно да държа под око тайния проход.

Тя скри усмивката си.

— А ти какво ще правиш?

— Ще се присъединя към Робин, заедно с моите и твои рицари. Заедно ще надвием войската на принц Джон. А сега, моля те, върни се в замъка си и се погрижи да бъде добре отбраняван. Рицарите ти никога повече не бива да допускат да бъдат изненадани, както през онази нощ. Дьо Ла Вил все още не се е отказал от замъка ти. Има само едно нещо, което желае повече.

— И какво е то?

— Теб. Всичко би дал, за да те има. Мисли за това и никога повече не се излагай на опасност. — Той стана, помогна на Кет да се изправи, завързвайки разрязаната на гърдите ѝ туника. — Ще ме послушаш ли? — След кратко колебание Кет кимна и той притисна главата ѝ към гърдите си. Устните му докоснаха косата ѝ и Дамиан усети сладък дъх. — Роза... — прошепна той. — Винаги ухаеш на рози, любов моя. Което ми напомня за сватбената ни нощ, за цветните листчета, нежни като твоята кожа...

Неочаквано се почука на вратата и Кет уплашена се отдръпна от Дамиан. Оказа се, че няма причина за безпокойство.

— Госпожо! — дочу се гласът на Малкия Джон. — Лорд Монджой! Побързайте! Хората са готови и Робин ви очаква. Очевидно войската на Дьо Ла Вил се е събрала на изток, а вашите рицари, господине, вече са в гората. Трябва да дойдете веднага!

— Да — отвърна Дамиан, взе Кет в обятията си и я целуна.

Целувката бе кратка, но страдна и обещаваща. Когато вдигна глава, Дамиан с почуда видя, че в очите на момичето блестят сълзи.

— Пази се, Дамиан — помоли тя.

— Аз съм умел и опитен рицар.

— Чувала съм, но все пак си смъртен.

— Значи ли това, че вече не съм ти противен?

— Ти спаси живота на баща ми.

— Кажы го, Кет. Ако ще и само заради това, че аз съм Сребърния меч, а ти — госпожица Зелени ръкави и легендата ще стане още по-красива. Кажы: „Обичам те, Дамиан, лорд Монджой, съпруже мой. Пази се от всички опасности, заради мен, защото те обичам.“

Устните й докоснаха неговите.

— Защото от това са изтъкани легендите.

Шепотът й бе едва доловим.

— Обичам те, Дамиан, лорд Монджой, съпруже мой. Пази се от всички опасности, защото те обичам.

— О, Кет... — примоли се той след една последна целувка: — Сега препускай към къщи, дай ми сила, защото знаейки, че си в безопасност още по-храбро ще въртя меча.

Тя се отправи към вратата, където спря и се извърна към Дамиан. Гласът й прозвуча тих, но кристално чист.

— На никаква цена не допускай да ти се случи нещо. Защото, убедена съм, Сребърния меч скоро ще стане баща... или лорд Монджой. А в тези тежки времена, детето има нужда от баща.

— Кет! — той се спусна след нея, но момичето вече бе отворило вратата, забързано покрай Малкия Джон.

Гледайки подире й, на Дамиан му се стори, че чува тихо хълцане.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Ари стоеше върху зъберите на замъка Клифърд, наблюдавайки как хората на Монджой се подготвяха за битка и яхваха конете. До слуха му съвсем приглушено достигаше звън на стомана, цвилене, тропот на ботуши. Тези мъже бяха устояли на изглеждащите безкрайни месеци на войната из Светите земи и бяха научени за кратко време да се въоръжават и подготвят за битка. Сега очакваха единствено знак от господаря си.

Хладен бриз обявяваше лицето на Ари, в чиято душа се надигна безпокойство. Тук се сблъскваше с война, много по-различна от онази по родните му места. Един християнски принц, движен от алчност, воюваше срещу брат си, също християнин. Всичко вещаеше беди.

Ари бе видял войната да приближава, но после всичко потъна в сиви облаци, подобни на онези, замъглили видението, в което за пръв път съзря Катрин. Напразно се опитваше да прозре забуленото в мрак бъдеще.

Ари едва се бе запознал със съпругата на господаря си, но вече знаеше, че тя е влюбена в лорд Монджой. Силата на страстите, изпълващи сърцето ѝ, можеше да се сравни с нейната неподражаемата красота. Това бяха благородни страсти — стремеж към справедливост за всички хора и желание да помогне на бедните. Възможно ли бе подобна жена да измени на съпруга си?

И въпреки това, виденията му говореха недвусмислено. Трябва да се е заблудил. Всичко бе потънало в мъгла. Ари вдигна очи към небето, където се скупчваха сиви облаци. Разнесе се гръм, но светкавица така и не блесна.

Дали това не бе предупреждение? Ари притвори очи. Да, той бе видял госпожица Катрин в една колиба, заедно с мъж без лице. Сребърния меч. Това не бе истинска измяна, защото мъжът всъщност се казваше Монджой. Въпреки това откритие, безпокойството не се разнесе.

Заръмя студен дъжд. Арабинът погледна надолу към двора. Един рицар на висок глас раздаваше заповеди, друг вдигна щита си и даде знак на оръженосеца си да доведе някакъв кон. И тогава Ари видя, че сред множеството обикаляше някой, който не принадлежеше към рицарите. Аффа. Никой не ѝ обръщаше и най-малко внимание. Ари не знаеше как е успяла да се промъкне сред рицарите, завръщащи се от Светите земи с трофеите на господаря си. Графът едва ли бе разпоредил момичето да съпроводи хората му, защото то не му принадлежеше. От друга страна, Аффа много ноци го бе дарявала с наслади и по тази причина молбата ѝ да отпътува за Англия, не бе отхвърлена.

Ако Ари бе узнал за плановете ѝ навреме, това нямаше да се случи. Тя излъчваше нещо зловещо, егоизъм, противоречащо на учението на Аллах. Не би се спряла пред нищо, за да постигне своето. Навярно се бе надявала, че съпругата на Монджой е някоя отвратителна вещица, която лесно може да бъде извадена от играта. Междувременно трябваше да се сблъска с реалността, с блестящата красота на госпожа Катрин, с прелестта на копринената ѝ коса, приличаща на разтопено злато.

Сърцето ѝ също бе златно. Ари я бе видял да се отдалечава, но не направи опит да я спре, защото знаеше, че тя ще занесе на приятелите си важна вест.

Учудване откъсна Ари от мислите му. Аффа, яхнала едно арабско пони, приближаваше портите на замъка. Стражите не се виждаха, но Ари предположи, че те само ще сбърчат чело, ще вдигнат рамене и безпрепятствено ще пропуснат момичето да мине.

Дали то възнамеряваше да си отиде завинаги? Това би било най-добре. Може би Аллах се бе показал милостив, давайки ѝ да открие в някой друг барон онова, което напразно бе търсила в замъка Клифърд.

Ари все още следеше с поглед отдалечаващите се рицари, когато внезапно бе пронизан от леден полъх. Що за глупак бе той, що за сляп ясновидец! Измамата от видението все още не се бе случила, все още предстоеше. И не госпожа Катрин щеше да измени на съпруга си, а някой, който изобщо не знаеше що е вярност. Затова бе онзи мрак...

Въпреки почти осезаемото напрежение, изпълнило гората малко преди битката, въпреки всички опасности, Кет не желаше да се връща обратно в замъка си, преоблечена като селянка. Така че тя препусна пред Дамиан и Малкия Джон към лагера на Робин и трескаво се зае да намери някоя празна колиба, в която да облече обичайните си дрехи.

Когато отново се появи навън, тя видя сър Джеймс Къртни да язди към нея. Очевидно Дамиан, междувременно също пристигнал в лагера, бе натоварил най-приближения си рицар да отведе съпругата му у дома. Кет с чувство за вина си спомни какви неприятности бе създала на младия рицар и обеща:

— Доброволно идвам с вас, господине. — След това тя размени със съпруга си само бегъл поглед, тъй като за по-дълго сбогуване нямаше време.

— Пази я добре, Джеймс! — тихо нареди Дамиан, преди да насочи коня си към Робин. Кет го проследи с поглед, молейки Всевишния да ѝ го върне скоро. След това притисна с колене хълбоците на кобилата си, която препусна като вятър и конят на сър Джеймс с мъка успя да я догони.

Небето вече бе раздирано от светкавици и при един гръм конете се изправиха на задните си крака. Кет веднага овладя обърканата Елиша, успокоително я потупа по врата и се извърна към спътника си.

— Трябва да се приготвим за тежка нощ.

— Очевидно. Нека побързаме! Може би ще стигнем замъка преди бурята да се е развилняла истински.

Момичето не мислеше за собствената си безопасност, а единствено за тази на Дамиан, Робин и другарите им. Дали хората на Монджой бяха наистина на път? Дали войниците на Дьо Ла Вил и Джон щяха да се изпречат срещу им?

Силният вятър вдигаше листа и пръст, а въздухът бе влажен.

— По-бързо, госпожо! — подкани я сър Джеймс и Кет пришпори кобилата си.

След угасването на ослепителните светкавици се спусна непрогледен мрак, сякаш великанска черна ръка закри последните слънчеви лъчи. Кет накара кобилката си да забави ход и по-внимателно следваше губещите се в мрака очертания на водещата към замъка пътека.

— Пуснете ме да мина напред! — помоли сър Джеймс.

— Елиша и аз познаваме пътя по-добре! — извика през рамо Кет. Когато отново се обърна напред, нова светкавица освети лежащата пред нея пътека. Вик на ужас се откъсна от устните на момичето. Пред тях имаше около двадесет тежковъоръжени мъже, начело с Дьо Ла Вил. Шлемът му изобразяваше крила на гарван, а наличникът приличаше на човка.

— Ето я! — Шлемът заглушаваше гласа му. — Хванете я, бързо!

Кет отчаяно се опитваше да обърне кобилата си, за да избяга, но нищо неподозиращият сър Джеймс ѝ препречваше тясната пътека. Изплашената Елиша отново се изправи на задните си крака и хвърли господарката си, миг преди самата тя да изгуби равновесие и падне на земята.

Само леко замаяна от падането, Кет скочи на крака, загрижена за върнатата си малка кобилка. За щастие тя не си бе счупила нищо, сама се изправи на крака и направи няколко крачки в страни.

Изведнъж Кет усети как някой пристъпи плътно зад нея и дочу гласа на Дьо Ла Вил:

— Елате, госпожо, ще яздите с мен.

— По-скоро адът ще замръзне!

— Ще видим...

Нищо неподозиращият сър Джеймс бе съборен от седлото и лежеше в тревата с опрян на гърлото меч. Мъжът, който го бе повалил носеше туника с цветовете на Дьо Ла Вил — синьо и жълто, а също и три извезани черни гарвана.

Дьо Ла Вил самодоволно обяви:

— Ако докато преброя до три, тя не се е качила на коня ми, прережи гърлото на хлапака, Гилън. Госпожо? — Той ѝ подаде ръка. — Едно...

Кет не се поколеба, защото Гилън вече бе изтеглил меча си и острието му докосваше гърлото на Джеймс.

— Най-сетне сте тук, където толкова копнеех да ви видя! — триумфиращо извика Дьо Ла Вил, когато Кет седна на седлото пред него. — Или почти... Но още тази нощ ще постигна целта си, когато замъкът ви стане мой!

— Никога няма да проникнете в него. Стражите са утроени. Само лукавството ви помогна през онази нощ.

Ръцете му я стиснаха още по-силно.

— Вие ще ни въведете в замъка, госпожо.

— Никога!

— Искате младият ви спътник да умре ли?

— По-скоро сам ще се обеса, госпожо Катрин, отколкото да стана причина да изгубите честта и замъка си! — извика сър Джеймс.

— Ах, мило момче, по-добре ще е да се откажете от подобни геройски постъпки — присмя се Дьо Ла Вил. — Мога да заплаша госпожата с нещо много по-страшно, отколкото вашата маловажна смърт.

— Моята собствена? — попита Кет, дълбоко погнусена от физическата близост на Дьо Ла Вил. — Веднъж вече бях изправена пред избора между вас и смъртта и избрах второто.

В смеха на Дьо Ла Вил бе примесена лудост, която вся у момичето вледеняващ страх.

— Къде остана разумът ви, господине? Аз съм омъжена за лорд Монджой и със сила няма да постигнете нищо. Дамиан ще ви победи на бойното поле със своите и с хората на Робин...

— Мислите ли? — ръцете му я притискаха като стоманени клещи. Когато изви глава назад, заради шлема тя успя да види единствено очите му, които сякаш горяха.

— Дьо Ла Вил... — В хрусталака се чу шумолене и Кет занемя. От мрака наизскачаха конници. В светлината на една светкавица, последвана незабавно от оглушителна гръмотевица, клоните се разтвориха и Кет зяпна недоумяваща.

Начело на конниците яздеше жена, загърната в най-красивата наметка на госпожа Монджой, а по лицето ѝ бе изписано задоволство. Афа... Значи се бе съюзила с Дьо Ла Вил. Докато извеждаше коня си на пътеката, тя свали русата си перука.

— Какво за Бога...

— Ще заповядате на хората си да вдигнат подвижния мост, госпожо. А когато влезем в замъка ви, ще наредите на стражите да сложат оръжие. Иначе ще наредя да убият мъжа ви.

— Не можете да го направите...

— О, напротив...

— Преди това ще умрете от ръката му...

— Ще видим, госпожо.

„Не биваше да се подвеждам от коварствата на Дьо Ла Вил“ — упрекуваше се Дамиан, докато яздеше по тъмната горска пътека. — „Нито на любовните обяснения на Кет...“. Мисълта за нея бе особено болезнена. Какъв глупак се бе оказал, при положение че Ари толкова настоятелно го бе предупреждавал!

Но как би могъл да подозира, че тя ще му изневери с Дьо Ла Вил? Никога не се бе съмнявал в омразата ѝ към този мъж.

Малко след като Кет и сър Джеймс бяха напуснали лагера, един от хората на Робин донесе лоши вести.

— Робин! Лорд Монджой! Нещо не е наред. Видях госпожата да тича през гората по-бързо от вятъра и да вика за помощ. Опитах се да я последвам...

— Къде по дяволите се е дянал Джеймс Къртни? — прекъсна го Дамиан.

— Не зная, господине. Чух го само да я вика по име...

— Дамиан, почакай! — помоли Робин. — Ще събера хората си.

— Не, няма да успеем да достигнем рицарите ми навреме, а в такъв случай сме загубени. Щом Кет е в беда, аз съм този, който трябва да ѝ се притече на помощ!

— Дамиан...

Робин напразно се опитваше да го разубеди. Бурята приближаваше и по небето все по-често проблясваха светкавици.

— Последвай ме! — заповяда Дамиан на мъжа, който бе открил Кет, пришпорвайки с пети жребеца си. От известно време животното неспокойно ровеше с копита пръстта, изплашено от бурята. Най-сетне господарят му отпусна юздите. Разбойникът галопираше редом с графа, за да му показва пътя.

Неочаквано Дамиан дочу името си — едва доловим вик, донесен от вятъра, тих шепот сред дърветата.

— Кет!

Светкавици отново осветиха гората и той съзря момичето. За да се пази от вятъра и дъжда, тя носеше наметка, една от любимите ѝ дрехи, която съпругът ѝ добре познаваше и която бе взела със себе си в замъка Клифърд.

— Катрин, почакай! — въпреки че инстинктът му подозираше клопката, Дамиан последва неясния силует.

— Дамиан! — вятърът заглушаваше гласа ѝ.

— Ела при мен, Кет!

Сега гласът ѝ идваше от един гъсталак, през който Луцифер не можеше да се провере. Дамиан скочи от коня и се втурна към мястото, от където идваха виковете.

— Господине! — извика след него разбойникът, но когато се извърна Дамиан не го видя повече. Вече знаеше. Кет го бе подмамила в клопка.

— Дамиан!

Докато тичаше в мрака, Дамиан напрегнато се ослушваше за ехото от нейното хлипане. Каквото и да му струваше това, той трябваше да я намери и да разбере какво става. Предвидливо извади меч си, за да се предпази от очакваното нападение.

— Сега вече го пипнахме! — прозвуча триумфиращ вик. Двадесет мъже наизскачаха иззад дърветата, с извадени мечове или опънати лъкове. Дамиан се нахвърли върху тях, поваляйки един противник, после втори.

— Трябва ни жив! — извика един от враговете му.

— А ако ни убие?

Из гората се разнесе оглушителен звън на стомана. Дамиан нанасяше удари във всички посоки. Петима мъже бяха вече повалени, шест. Седем. Но тогава върху му се посипаха удари, все по-чести и по-силни, така че той вече едва успяваше да им отвърне. Гневният му вик надви воя на бурята, когато за последен път вдигна меч, в напразен опит да разсече примката, оплела тялото му. Нещо твърдо го удари по главата, веднъж, втори път, трети... Черна бездна започна да го обгръща. Дамиан не познаваше поражение нито от воините на Саладин, нито в безброй други битки. Никой не бе побеждавал нито Дамиан Монджой, нито Сребърния меч. До този миг, когато една измамна руса красавица го бе тласнала към гибел. И колкото и отчаяно да се съпротивляваше, Монджой потъваше в бездънното нищо...

— Аха! — ликуваше Дьо Ла Вил. — Виж ти, ето го и прочутия лорд Монджой, най-сетне укротен!

Тринадесет мъже с изцапани с кръв лица се появиха на полянката. Двама от тях носеха дървена носилка, върху която

безжизнен лежеше Дамиан.

— Значи го спипахте! — Дьо Ла Вил се ухили доволно.

— Само че той посече Иван и Лейф, а също и някои други — осведоми го един от рицарите, очевидно изтощен от битката.

— Това не ме притеснява, щом Монджой е в ръцете ми.

Кет отчаяно се опитваше да се отскубне от прегръдката на облечения в ризница Дьо Ла Вил, който здраво я държеше на седлото. Дамиан... Диша ли още? Ръцете му бяха скръстени върху гърдите, лицето, мъртвешки бледо и отпуснато, се открояваше на фона на черната коса. От една малка раничка на челото му течеше кръв. Тялото му бе овързано с възета.

— Пусни ме при него! — извика Кет. — Мили Боже, да не би да е...

— Мъртъв? — попита Дьо Ла Вил. — Още не, госпожо. Животът му е в нежните ви ръчички.

— Не мога да си обясня, как е попаднал в ръцете на хората ви...

— За това се погрижихте вие самата, госпожо.

— Аз? Никога... — отчаяно занемя Кет, когато дочу тихия смях на Аффа. Арабската красавица, все още в зелената наметка на госпожа Монджой, се бе появила на полянката след мъжете, носещи Дамиан.

— И вие твърдахте, че го обичате! — изфуча Кет.

Аффа предизвикателно вирна брадичка.

— Лорд Монджой ще ми принадлежи, защото склучих споразумение с лорд Дьо Ла Вил, който ще го използва, за да превземе замъка ви. И ако му помогна, той ще ми предаде Дамиан.

— Наистина ли сте толкова глупава, Аффа? Как може да вярвате на обещанията на този негодник, който ме заплашва със смъртта на Монджой?

Аффа объркано смръщи чело и Дьо Ла Вил извика:

— Не се оставяйте да ви подведе, глупава езичнице! Госпожа Монджой никога няма да пожертва съпруга си! Дръжте си устата и ще получите това, което толкова желаете. Само че първо трябва да превземем замъка, след като госпожа Кет заповяда на стражите да спуснат подвижния мост. Хайде, да тръгваме...

— Чакайте! — заповяда Аффа. — Лорд Дьо Ла Вил, вие казахте...

— Не го слушайте, Аффа! — закле момичето Кет. — Той не може да ви даде Монджой! Какво ще правите с него? Къде ще живеете?

— Ще го отведе в замъка Клифърд! — гневно извика Дьо Ла Вил.

— Помислете за това! Той не може да си позволи да остави Монджой жив — трескаво обясняваше Катрин. — Мъжът ми ще слезе в ада ако трябва, но ще си върне замъка и съпругата.

Разколебана, Аффа се обърна към Дьо Ла Вил и му напомни:

— Ние се споразумяхме. Той изобщо жив ли е?

— Естествено — увери я Дьо Ла Вил.

— Аффа, вашият съучастник добре знае, че никога нямаше да го послушам и да заповядам на хората си да вдигнат моста, в случай, че Монджой бе мъртъв — вметна Кет.

Дьо Ла Вил стисна ръката ѝ толкова силно, че момичето извика.

— Навярно ще успеем да се споразумеем, така че съпругът ви да остане жив още известно време.

— Предател! — внезапно изфуча Аффа. — Няма да ви помагам повече!

— Е, от тук нататък на драго сърце се отказвам от помощта ви.

— Измамник! — извика Аффа, опитвайки се да обърне коня си. — Проклет да сте, в името на Аллах! — Ослепителна светкавица освети жената в зелена наметка. Междувременно тя бе свалила русата перука. С дългата си черна коса, развяваща се на челото му, момичето впечатляваше с дивата си, екзотична красота.

Неочаквано Кет чу свистенето на стрела, която още в същия миг видя да се забива в гърба на Аффа. Момичето се преви на седлото, отметна глава назад, вперила поглед в размътеното от бурята небе, към нейния ислямски Бог. След това бавно се отпусна напред и се строполи на земята, а подплашеният ѝ жребец изчезна между дърветата.

Светкавицата бе последвана от трясък на гръмотевица, който след миг заглъхна. Над полянката легна гробовна тишина, накарала Кет да потръпне.

— Боже мой! Вие хладнокръвно я убихте! Тя ви бе обърнала гръб, една беззащитна жена! И вие я пронизахте с коварната си стрела!

— Както ще сторя и с Монджой — хладнокръвно я осведоми Дьо Ла Вил. — А това момиче бе толкова беззащитно, колкото отровна змия. По това си приличате, красавице моя. Вие сте опасен противник,

Катрин. Не си правя никакви илюзии. Можем ли най-сетне да се захванем за работа, госпожо? След това ще се отдадем на удоволствия.

— Копеле!

— Ще заповядате на хората си да вдигнат моста, да сложат оръжие и да се подчинят на заповедите ми. Иначе Монджой ще умре!

Тя погледна през рамо, вирайки се в очите зад шлема във форма на гарванова глава.

— Значи съм опасен противник. Мислите ли, че ще се успокоя и ще си отдъхна, докато не си върна замъка?

— Ако много ме ядосвате, имам достатъчно стрели, за да реша и този проблем. Но в случай че се държите добре, ще си поживеете още дълго.

— Отдавна съм избрала смъртта пред живота с вас.

— Така ли, вашата смърт... и неговата? — той посочи Дамиан, лежащ безжизнено на носилката. Сълзи замъглиха погледа на Кет, а сърцето ѝ се качи в гърлото.

Дамиан винаги я бе смятал за измамница. Щеше ли някога да повярва на думите ѝ? Ще чуе ли тя отново нежния му глас? Какво непреодолимо желание изпитваше да го докосне, да го увери в невинността си, стопляйки с целувка немите му устни... С всички сили тя се съпротивляваше срещу прегръдката на скритите в ризницата ръце на мъжа, но Дьо Ла Вил изглежда отгатна желанието ѝ и неумолимо я стисна. — Когато стигнем замъка, ще можете да видите съпруга си съвсем отблизо.

Тя преглътна сълзите си.

— Да тръгваме. — Тя бе опитала да придаде безразличие на гласа си, но Дьо Ла Вил отгатна колко е нещастна и избухна в оглушителен смях.

Працящите пламъци и топлината на огъня постепенно връщаха Дамиан към живот. Очите му оставаха затворени, тъй като нямаше сили да ги отвори. Стори му се, че бе изминала цяла вечност, когато я дочу да шепне името му.

Сякаш, клепачите му се бяха повдигнали, съвсем малко, и бе съзрял красивите ѝ, пълни със сълзи, морскосини очи. Копринената ѝ руса коса бе толкова близо, че можеше да я докосне с ръка.

След това Кет изчезна, а той се оказа отново в гората, пробождаше враговете си, един след друг, усети впиващите се в тялото му въжета, които го оплитаха и повличаха в черна бездна...

Сънища. Идваха и си отиваха. А той все още не можеше да отвори очи, защото нямаше сили да повдигне клепачи.

Нямаше и желание да види нищо повече, тъй като бе забелязал, че ръцете му са вързани на гърба. Бе пленник и най-напред трябваше да разбере къде се намира и как го охраняват, преди да реши да отвори очи.

Цяло чудо, че Дьо Ла Вил не го бе убил веднага.

Но защо още е жив? Той едва-едва откряна клепачи, правейки опит да се ориентира. Във въздуха висеше тягостна тишина, а наоколо бе влажно и студено. Дамиан напрегнато се послуша. След известно време, някъде много отдалеч, долови свистенето на вятъра и шума на дъжда. Очевидно лежеше в подземие на някой замък. Замъка Монтрен?

Да, навярно. И бе пленник, защото Кет го бе подмамила в клопка и предала замъка си на Дьо Ла Вил.

Не, невъзможно... Сърцето или разумът му се противеше на тази мисъл? Катрин... Тъкмо в мига, когато бе осъзнал колко я обича и се нуждае от нея. Когато бе готов да се освободи от миналото, за да намери ново щастие.

Трябваше да приеме фактите. Лежеше в тъмна килия, под залата, в която Дьо Ла Вил навярно вече празнуваше победата си.

Докато се опитваше да събере сили и оцени ситуацията, дочу стъпки, след което прозвуча тихият глас на Дьо Ла Вил:

— Ще го видите, госпожо, той все още е жив. По изключение удържах на обещанието си.

Дочу се тихо шумолене на дрехи, някой се наведе над Дамиан и той усети ухание на роза.

— Оставете ме! — настоя Кет. — Обещахте ми, че ще мога да го видя съвсем отблизо...

Дьо Ла Вил унило се усмихна.

— Ако ви пусна по-близо до него, може да си изпатите, след като толкова подло го предадохте.

— Това е долна лъжа!

— Вие го подмамахте към гибел, Катрин.

Когато дочу гневния ѝ вик, Дамиан трябваше да положи големи усилия, за да се овладее и остане да лежи неподвижно. В душата му се зароди нова надежда и той искаше да узнае нещо повече. Каквото и да се бе случило, той ще се бори за Кет до последния си дъх.

В момента обаче бе неспособен да го стори, тъй като лежеше върху студения камък със завързани на гърба ръце. За да спаси съпругата си, най-напред трябваше да освободи сам себе си.

— Достатъчно, Кет — прозвуча гласът на Дьо Ла Вил. — Отново ще ви отведа горе и ако искате да поживее още малко, ще трябва да бъдете много по-мила с мен.

— Идиот! — извика тя.

По стона ѝ, Дамиан отгатна, че мъжът ѝ е причинил болка.

„За Бога, копеле, ще си платиш за това“ — мислеше той. Засега обаче не му оставаше нищо друго освен бездейно да слуша разговора им.

— Презирам ви! — изфуча срещу мъчителя си Кет. — Винаги съм ви мразила и съм се отворачавала от вас!

— Говори се, че някога сте мразила и съпруга си, госпожо. Може би ще изпитате други чувства в обятията ми.

— Никога! Как смееете да се сравнявате с Дамиан? Той никога не би се забавлявал, измъчвайки беззащитни жени, както и нямаше хладнокръвно да убие Аффа.

— Не си правете илюзии! Тя го предаде, така че Монджой с най-голямо удоволствие би я видял мъртва.

— Не, Дьо Ла Вил, душата ви е толкова черна, че изобщо не знаете какво означава добрина и милосърдие. Дамиан щеше да изпита съчувствие към Аффа и да разбере, по колко коварен начин е била заблудена и използвана. Той е много по-силен от вас, Дьо Ла Вил, но вътрешната му сила е човечността, от която вие и представа си нямате.

— Тогава ми станете учителка. А пък аз ще ви науча да ме обичате.

— Никога няма да ви се отдам! — изфуча Кет. — При първа възможност, ще ви убия.

Тя отново извика от болка, тъй като Дьо Ла Вил бе извил ръката ѝ на гърба.

— Подла кучка! Напълно сте права, госпожо. Щом е така, от сега нататък не очаквайте милост от мен!

Болезненият вик на Кет отекна в сърцето на Дамиан.

— Чакайте! — внезапно извика тя, отскубвайки се от Дьо Ла Вил. — Един момент! Дайте ми само още малко време, след това ще дойда с вас.

— И няма да се съпротивлявате?

Дамиан добре знаеше, че тя по-скоро би умряла, отколкото да му обещае нещо подобно.

— Няма да се съпротивлявам повече! — прошепна тя. — Само ми позволете да го докосна.

— Ако се опитате да го освободите, ще умрете и двамата.

— Няма да го сторя.

Дьо Ла Вил трябва да я бе пуснал, защото Дамиан отново дочу шумолене на дрехи и усети близостта на Кет, която коленичи до него. И тогава топлите ѝ ръце го обвиха, копринената ѝ коса погали лицето му, а бузата ѝ, мокра от сълзи, се допря до неговата.

— Там има врата — прошепна тя в ухото му — третият камък под стълбата. Тя води към тайния проход. Бягай в гората, скъпи мой! О, мили Боже, нека ме чуе! Някъде в душата си трябва да ме чува. Не съм те измамила, любими мой!

Горещите ѝ сълзи капеха по лицето му, а целувката ѝ стопли студените му устни.

— Катрин, ела! — повика я Дьо Ла Вил. Само още един кратък миг, след което тя отново изчезна. Над Дамиан отново се спусна ужасният студ.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Дамиан и сам не разбра как му се отдаде да разкъса болезнено впитите в китките му въжета. Навярно, защото още усещаше топлите устни на Кет върху своите, или защото Дьо Ла Вил я отвеждаше горе в спалнята...

Любов, гняв и копнеж бяха придали на Дамиан почти свръхчовешки сили. Той неуморно търкаше въжетата върху грубия каменен под, докато най-сетне успя да се освободи. Трескаво свали въжетата от тялото си и тези от глезените.

Не можеше да види почти нищо, защото в килията нямаше свещ, но чуваше воя на бурята, която бушуваше навън, плющящия дъжд, честите гръмотевици. Понякога през тесните прозорчета, високо над главата му, проблясваше някоя светкавица, осветявайки за малко килията. Той съзря стълбата... третия камък под нея...

Почти се бе изправил, когато някаква врата изскърца и Дамиан светкавично се хвърли на земята, притаявайки дъх. С полупритворени очи и напрегнати мускули очакваше да види какво ще се случи.

— Лорд Монджой? О, Боже, мъртъв ли е?

Дамиан веднага позна гласа на камериерката Мари. Но тя не беше сама, някой я съпровождаше.

— Не, жив е, но трябва веднага да го събудим. Часовия скоро ще забележи, че не лекувам раната му. Нека колкото е възможно по-скоро го изнесем от тук.

„Ари, стари негоднико... Какво прави той тук? Естествено, заедно с клетата Афа по някакъв начин е попаднал в Англия...“

— О, Боже, не можем да го носим! — проплака Мари. — Толкова е тежък...

— П-с-с-т, пазачът е пред килията! — прошепна Ари.

Дамиан отвори очи и камериерката едва не извика от уплаха. Той светкавично се изправи и сложи ръка на устата ѝ.

— Няма да се наложи да ме носиш, Мари.

— Слава на Бога!

— П-с-с-т! — отново прошепна Ари.

— Трябва да напуснете замъка, господине — обясни Мари. — Господарката ми ме изпрати да ви покажа тунела. Тя е искала да ви каже за него, но вие не сте чули нищо...

— Напротив, чух я — нетърпеливо я прекъсна Дамиан.

— Бягството е единственият ви шанс. Намерете рицарите си и хората на Робин, върнете се и се сражавайте за замъка. Хората на госпожа Катрин са ви предани, но се боят, че Дьо Ла Вил ще ги убие, ако не му се подчинят...

— Сега не е време за разговори. Трябва да бягате! — настояваше Ари.

Дамиан неочаквано сграбчи ръката му.

— Какво виждаш тази нощ, старче?

Арабинът тъжно поклати глава.

— Дъжд, господине. Дъжд и мрак. И преди не можех да видя съвсем ясно, за мое най-голямо съжаление. Виждах я с друг мъж, но този мъж сте бил вие. Знаех, че някой ще ви предаде, но госпожа Катрин не носи вина за това, а една жена, която се преоблече като нея...

— Това е пазачът! — прошепна Мари. — Бързо, господине, изчезвайте!

Дамиан скочи.

— Не, вие трябва да изчезвате.

— Какво?

— Когато не ме открият след посещението ви, Дьо Ла Вил ще ви убие без да се поколебае. Върви при Робин, Мари. Познаваш тайния проход. Достатъчно често си помагала на госпожа Катрин да се измъква незабелязано.

Страните на Мари пламнаха.

— Да, господине, но...

— Този тунел свързва пещерата със спалнята, в която Дьо Ла Вил иска да отведе съпругата ми.

Камериерката кимна и облиза устните си с език.

— Но тя каза, че каквото и да се случи, трябва да останете жив.

— Ще остана жив, кълна се. Дьо Ла Вил е този, който трябва да умре.

Тя бе обещала да не се съпротивлява, в знак на благодарност за позволенията да докосне Дамиан, за възможността да му прошепне няколко думи и докосне студените му устни. Ако той бе в съзнание, какво презрение щеше да види в очите му! Ще може ли някога отново да ѝ повярва?

„Това е без значение“ — отчаяно си мислеше тя. — „Замъкът е в ръцете на Дьо Ла Вил, също както и аз...“ — Не можеше да стори нищо срещу това, тъй като не биваше да предизвиква негодника, който всеки момент можеше да убие съпруга ѝ.

Да, тя бе обещала на Дьо Ла Вил да не се съпротивлява повече физически, но намираще други начини да му оказва съпротива. Когато я измъкна от килията, Кет му прошепна, да не се държи грубо с нея, защото в противен случай всички ще разберат, че не му се подчинява доброволно.

Дьо Ла Вил я пусна и тя отиде в залата, за да нареди на Хауърд да извади още вино за неканените гости. Дьо Ла Вил седеше пред камината без да изпуска Кет от очи и нетърпеливо барабанеше с пръсти по облегалката на стола си.

Докато разливаше виното, Кет успя да размени няколко думи с уплашената Мари, която напълни няколко чаши и кимна в знак на съгласие.

В другия край на помещението Кет откри старя арабин. Ари! Той едва доловимо кимна с глава и отвърна на погледа ѝ. В душата ѝ се зароди нова надежда. Макар и да не знаеше какво би могъл да предприеме старият ясновидец, тя се радваше на присъствието му. Малко по-късно той изчезна заедно с Мари. Когато Кет мина покрай Дьо Ла Вил, той я сграбчи за ръката.

— Къде е камериерката ви?

— Отиде да се погрижи за раната на мъжа ми. Стражата ви е пред вратата на килията му, така че няма от какво да се безпокоите.

— Тази работа не ми харесва.

— Лорд Монджой е овързан от главата до петите. — Тя подигравателно попита: — Все още ли се боите от него?

Без да я пуска той се изправи:

— Лека нощ! — извика на мъжете си той. — Охранявайте замъка! Ротуел и Гантър, ще стоите пред вратата ми. — Обръщайки се

към Кет той продължи: — Сега, госпожо, ще трябва да платите вашата част от сделката! — Той я тикна пред себе си и Кет не посмя да хвърли поглед назад към залата. Хората ѝ щяха да рискуват живота си, ако видеха отчаянието в очите ѝ и окажеха съпротива.

Кет бавно се изкачваше по стълбата пред Дьо Ла Вил и, правейки всичко възможно да спечели време, се престори, че се спъва. Но какъв смисъл имаше? Робин не разполагаше с достатъчно хора и въоръжение, за да нападне замъка. Рицарите на Дамиан очакваха заповедите на господаря си... Или вече знаеха, че лежи в подземията на собствения си замък?

Дьо Ла Вил я обърна с лице към себе си.

— Госпожо, познавам ви от доста години! И доколкото зная, винаги сте се държали здраво на краката си! Мърдайте най-сетне!

Кет обезсърчена изкачи останалата част от стълбата, следвана по петите от Дьо Ла Вил и двамата му рицари. Тя поспря пред стаята, привела глава и Дьо Ла Вил отвори вратата с ритник.

— Отваряйте си очите на четири! — нареди на хората си той, след което издърпа момичето през прага, затръшна вратата и повлече Кет към леглото. Доспехите си бе оставил в залата и сега свали ръкавиците, наблюдавайки момичето с жадни очи.

Ръкавиците полетяха към един стол, а Кет имаше чувство, че мъжът ще я съблече с поглед.

— Мили Боже! — неочаквано се обърна към нея той. — Какво не ми е наред? Толкова ли отблъскващо изглеждат?

— Съвсем не — хладно отвърна Кет, осъзнавайки, че Дьо Ла Вил не е спечелил нищо. На пръв поглед, той я бе завладял, бе я вкарал в спалнята. Това, което искаше от нея обаче, не можеше да се вземе насила. — Дори бихте бил хубав мъж, ако в душата ви нямаше толкова много чернилка.

Той подигравателно сви устни.

— Колко хубаво, че лицето ми не ви отблъсква. Ще трябва цяла нощ да го гледате, докато ви любя.

— Докато ме изнасилвате — беззвучно го поправи тя.

Той ѝ зашлеви звучна плесница. В очите ѝ избиха сълзи и замаяна, Кет приседна на ръба на леглото. Внезапно потръпна. Върху чаршафите лежеше роза. Една единствена роза. До обонянието и

достигаше сладък мирис. Дамиан! Той трябва да е бил тук. Тази мисъл ѝ върна смелостта.

Дьо Ла Вил я вдигна на крака.

— Исках да бъда нежен с вас, госпожо. Защо? Защото сте нещо изключително. От много време желая вас и този замък, но при Ричард ударих на камък. Джон обаче бе готов на сделка. Е, сега Ричард е далече, а Джон ще завземе трона. Този замък вече е мой. И най-добре щеше да е, ако бяхте моя жена, която да ми роди деца. Но да оставим това! — Силните му пръсти разкъсаха туниката ѝ, която се свлече на пода.

Кет стоеше пред него в светлосинята си рокля, неспособна да се владее още дълго. Извън себе си от гняв, тя одраска лицето му.

— Кучка! — изрева Дьо Ла Вил. — Очевидно разбирате само езика на силата! — Той сграбчи ръката ѝ и хвърли момичето на леглото до розата. С угълчетата на очите си Кет виждаше кървавочервените венчелистчета на цветето. След това лицето на Раймон, когато той понечи да легне върху ѝ.

Още преди обаче триумфиращо да се ухили, а викът, заседнал в гърлото на Кет, да прокънти из стаята, Дьо Ла Вил бе дръпнат назад.

Дамиан ги бе очаквал в стаята и сега държеше врага си в желязна хватка. Почти не забеляза как Кет скочи от леглото, тъй като цялото му внимание и гняв бе насочено към натрапника, нахлул в дома му. Сега тласна Дьо Ла Вил за раменете с такава сила, че едрият рицар залитна, удари се в стената и се свлече на пода.

— Вие! — избълва той, надигайки се. — Отдавна трябваше да сте мъртъв!

— Не, вие ще умрете, Дьо Ла Вил.

— Няма да е скоро! И не от вашата ръка! Стража!

Дамиан не бе въоръжен, тъй като при пленяването му бяха отнели меча и ножа. В гнева си бе способен да убие негодника с голи ръце, но сега в стаята се втурнаха стражите с мечове в ръце.

Погледът на Кет се плъзна към стената, където висеше мечът на баща ѝ. Момичето незабелязано пристъпи към него.

— Хванете Монджой! — заповяда Дьо Ла Вил на мъжете, втурна се към Кет и се хвърли, за да я улови за единия крак. Момичето с вик се свлече на пода. Тя видя как Дамиан умело избягна насочените към него удари, пристъпи към Дьо Ла Вил и със свободния си крак го ритна

по носа. Дьо Ла Вил неволно изпусна момичето, извика от гняв и болка, което даде възможност на Кет да се изправи.

Тя светкавично придърпа един стол към стената, стъпи на него и откачи меча. След това се извърна и извика:

— Дамиан!

Той погледна към нея и в този момент Кет хвърли меча, който описа дъга и падна точно пред краката му. Когато Дамиан го грабна, двамата мъже отстъпиха назад.

След миг единият се строполи, пронизан право в сърцето. Ротуел, останалият жив, пристъпи напред.

— Хвърлете оръжието си! — заповяда Дамиан.

— Ако го сторите, ще ви настигне смъртта на предател! — предупреди рицаря си Дьо Ла Вил. — Стража! — с всичка сила извика той. — Дай ми меча си, страхливец!

Оръжието полетя към него и Кет понечи да го улови, но Дьо Ла Вил бе по-бърз. С изваден меч той се нахвърли към нея.

— Не! — изрева Дамиан, изтиквайки Дьо Ла Вил. По стълбата изтрополяха стъпките на рицарите, които се изкачваха нагоре. Дамиан ловко отклони един удар на врага си, улови Кет за ръката и я придърпа зад себе си. — Нагоре по стълбата, към крепостната стена! Бързо!

„Тази сцена веднъж вече съм я преживявала“ — мислеше Кет. — „В някой друг живот... не, в този, съвсем неотдавна...“

Тогавя тя бе насочила меч към Дамиан. Сега се бореше на негова страна, защото без него животът ѝ не струваше нищо.

— Тичай нагоре! — заповяда той. — Идвам след теб.

Тя послушно се втурна навън от стаята и извика:

— Дамиан, побързай, те идват! Стражите на Дьо Ла Вил!

— Бързо! Към зъберите! — тя се втурна нагоре по стълбата, следвана от Дамиан, който се обърна назад, за да отблъсне ударите на Дьо Ла Вил. Миг след това трябваше да се сражава с още един от вражеските рицари, а отдолу напиряха нови въоръжени мъже.

Кет запъхтяна отвори вратата, а шумът от битката я последва върху зъберите на крепостната стена. Бе престанало да вали, но небето все още бе раздирано от ослепителни светкавици, а от време на време се чуваше грохотът на гръмотевиците.

В светлината на една светкавица, превърнала нощта в ден, Кет видя Дамиан да се сражава срещу трима противници, сред които и Дьо

Ла Вил.

Отново се възцари непрогледен мрак, но в проблясъка на следващата светкавица Кет видя как съпругът ѝ най-сетне триумфираше, забивайки острието на меча си в сърцето на Дьо Ла Вил. Мъжът се олюля, стисна с ръце острието на меча, който стърчеше от гърдите му, а очите му се впериха във вечността. Дамиан издърпа меча си и Дьо Ла Вил се олюля към една стена, свличайки се на пода.

Победата още не бе извоювана, защото от вратата на кулата излизаха нови мъже. Дамиан не можеше да се пребори с всички тях. Той се обърна засмян към Кет и протегна ръка към нея. Тогава двамата се изкачиха на самия ръб на крепостната стена и погледнаха надолу в черната бездна.

— Не се страхувай! — успокои я той.

— Не и когато съм с теб — хванати за ръце, те скочиха надолу към крепостния ров.

Студената вода погълна Кет, която потъна в зелените сенки, но Дамиан все още здраво стискаше ръката ѝ и издърпа момичето към повърхността. Тя изплува и шумно си пое дъх.

— Кет, трябва да се махаме. Мъжете на стената...

— Хей, вие там долу! — неочаквано прозвуча един глас. Познат глас. Те погледнаха нагоре, където стоеше Робин и се превиваше от смях, докато наоколо хората му се сражаваха с рицарите на Дьо Ла Вил. — Това ми харесва! Докато се опитваме да се качим при вас, вие двамата просто се измъквате с плуване!

— Робин! — извика Кет. — Как така...

— Мари и Ари ни преведоха през тунела. Един от хората ми спусна моста, а там вече чакаха рицарите на Дамиан. През това време твоите хора държаха рицарите на Дьо Ла Вил в шах, тук горе на крепостната стена.

— Тогава всичко е наред — облекчено въздъхна Дамиан. Робин веднага стана сериозен.

— Не съвсем. Многобройна войска подкрепя Джон в заговора му срещу краля. И ти ще трябва да излезеш на бойното поле в защита на Ричард, братовчедо. Но първо ела малко горе! Все още има време да облечеш нещо сухо.

Зъбите на Кет тракаха, а нозете ѝ се бяха вкочанили от ледената вода, но момичето почти не забелязваше тези неудобства. То обви ръце

около врата на Дамиан и го целуна, повличайки го обратно към дъното.

Дамиан се оттласна от тинестото дъно, изплувайки заедно със съпругата си на повърхността. Въпреки студа, Кет чувстваше необходимост да му обясни всичко.

— О, Дамиан, обичам те, обичам и Сребърния меч. Никога не съм те предавала, кълна се. Дьо Ла Вил използва Афа и сега клетото момиче е мъртво. Толкова съжалявам, наистина. Тя не заслужаваше такава съдба. Но аз нямам никаква вина.

— Зная, Кет — прекъсна я той, притискайки устни към нейните в жадна и мокра целувка. — Колко много те обичам.

— Ти трябваше да избягаш през тунела, не исках да рискуваш живота си. Тогава видях розата и разбрах, че си наблизо. О, Дамиан!

— Само чрез това цвете можех да ти дам знак — прошепна той.

— Отново изникна, за да избавиш едно момиче в затруднение — този път обезоръжен...

— Трябваше да спася жената, която обичам, която носи името ми, владее сърцето ми и ще ме дари с дете.

Страстна целувка отново ги отведе към дъното. Когато изплуваха, дочуха гласа на Робин:

— Хей, вие там долу! Простете, господине и госпожо, но очакваме Ваши милости тук горе!

— А аз почти замръзвам тук — оплака се Кет. — Следващият път когато ме спасяваш, Дамиан, няма ли да е възможно да изберем някой друг път за бягство?

— Не бъди толкова самонадеяна, за да не те оставя тук във водата.

— Никога не би го сторил.

— Наистина не, скъпа моя. Има чудесни места, където да ме чакаш, но това не е едно от тях.

— Може би легло, пълно с рози — тихо предложи тя.

— Чудесна идея... — устните му докоснаха челото ѝ, след което двамата изплуваха към обраслия с храсти бряг, където Мари вече ги очакваше с дебели вълнени кърпи в ръка. Междувременно рицарите на Кет си бяха възвърнали замъка.

За триумфалната им победа Кет и Дамиан разбраха едва когато, хванати за ръка, минаха по подвижния мост. Всички ликуваха с пълно гърло и ги поздравяваха. Също и хората на Робин — храбрите

разбойници, появили се в тъмнозелените си дрехи, оскъдно въоръжени, с тояги, със спечелени в битките мечове и саморъчно издялани стрели. Всички те щастливо приветстваха господаря на замъка и съпругата му. В залата избухна ново ликуване, когато Дамиан целуна жена си пред сгриващите кръвта им пламъци на камината. Нямаха време, да отпразнуват победата си. Дьо Ла Вил бе мъртъв, но принц Джон се домогваше към кралската корона. През тази нощ трябваше да спечелят и други битки.

Тръпнеща от нетърпение и безпокойство, Кет очакваше мъжа си. На зазоряване Дамиан и Робин се завърнаха заедно с хората си.

Тя чакаше в стаята си, изкъпана и обляна в розов аромат. По цялото легло бяха пръснати розови цветчета.

Изтощен от тежката битка, Дамиан се отдаде на покоя в обятията на съпругата си, уверявайки я, че никоя роза не е толкова красива, колкото нея и така прелестно разцъфнала. Никое розово венчелистче не е толкова нежно, колкото кожата ѝ и по-сладко ухаещо от косата ѝ. Поруменяла, Кет го увери, че разполага с превъзходна градина.

Те отново и отново се любеха през тази приказна нощ, шепнеха си нежни слова, разговаряха за неща от които се бяха бояли, очаквали, и в които се бяха заблуждавали.

Това бе особена нощ, през която се откриха един на друг — тъкмо навреме, защото цял един, пълен с любов живот, беше пред тях. Поне така се надяваха. На сутринта Дамиан отново замина заедно с Робин и останалите им хора. Нови битки бушуваха на север и из цяла Англия.

Дамиан рядко се задържаше по-задълго в замъка. Но през един слънчев следобед, когато Кет яздеше сама из гората, за свое най-голямо учудване тя дочу тихо подсвиркване. Обърна се и видя лорд Монджой да седи върху жребеца, който обичаше повече от всеки друг от конете си, върху Луцифер, язден някога от Сребърния меч. Не носеше ризница, а само туника с цветовете от герба му, с извезани лъвове, а под нея синя риза и малко по-тъмни панталони. На кръста му висеше украсеният със скъпоценности меч. Гарвановочерната му коса блестеше незакрита от шлем.

Дамиан седеше неподвижно върху седлото и съпругата му видя в него живата легенда. Известно време двамата се гледаха мълчаливо, след това той се усмихна. Кет извика името му, пришпори кобилата си и препусна към него. Скочиха от седлата и тя щастлива се хвърли в обятията му.

— О, Дамиан!

Той обхвана лицето ѝ с две ръце, целуна устните ѝ, челото, после бузите и отново устните.

— Всичко отмина. Войските на Джон са победени и откупът за Ричард ще бъде платен.

— Слава на Бога! — тя изпитателно го наблюдаваше, озадачена от грижата, която все още се четеше в очите му. — Каза, че всичко вече е наред...

— Да. — След кратка пауза той добави: — Познавам Ричард. Доколкото може да се съди по намеците му, докато бях в Светите земи, той ще помилва Робин и останалите разбойници. Естествено също и Сребърния меч и госпожица Зелени ръкави, но за тях и без това отдавна нищо не се е чувало.

— Какво те притеснява тогава?

Отпуснал ръка на рамото на съпругата си, той я поведе по една горска пътека, покрита с борови иглички. Колко красиво и спокойно беше тук... Само редки слънчеви лъчи проникваха през гъстите корони на дърветата и Кет намираше зелената светлина също толкова магична, колкото и появата на Дамиан, когато го бе видяла върху жребеца му.

— Ходих при Джон, — каза Дамиан — който ми е бесен.

— Нищо не може да се направи. Но Ричард скоро ще се върне и...

— Да, тогава всичко окончателно ще си дойде по местата. — Той с усмивка посочи напред. — Там е ловната ми колиба. Да отидем!

— С най-голямо удоволствие — съгласи се тя, готова да продължи с него по пътеката, но Дамиан я вдигна на ръце и се престори, че се олюлява.

— Колко тежка си станала!

— Е, не чак толкова! — запротестира тя.

Очите му блестяха, докато с една ръка с мъка я носеше през гората, а с другата милваше заобления ѝ корем.

— Обичам всичко у теб такова, каквото е.

Пристигайки в колибата, той я постави да седне върху кожата и сипа вино в една чаша, което възнамеряваше да сподели нея. Когато се извърна, погледът му бе сериозен.

— Наложил се да говоря с Джон, в случай че след освобождаването си, кралят все още настоява да го направи наследник на трона. Засега изглежда никой не подозира, но Ричард няма да остане в Англия. Очевидно планира война, с която да подсигури земите си в Анжеван. Животът му постоянно е в опасност.

— И какво каза на принца?

— Веднага щом бъде коронован за крал, ще му служи така, както преди това на Ричард. Но го предупредих да се пази от бароните си, защото много от нас го познават твърде добре и ще му се противопоставят, ако не е справедлив в решенията си.

— И тогава?

— Засега сключихме мир. Поне така изглежда.

Кет усмихната отпи глътка вино, след което подаде чашата на съпруга си, който все още изглеждала замислен.

— Значи живеем в мир, Дамиан.

— Да.

— И ти не трябва повече да заминаваш.

— На първо време не, любов моя. — Той бе седнал до нея и отпусайки се назад върху кожата, Кет го повлече със себе си.

— Тогава съм благодарна за дните, които ще прекараш с мен. Искам да изразя благодарността си.

— Наистина ли?

Грижата изчезна от очите му и Кет притисна устни към неговите.

— Жалко, че не сме си у дома! Бих се изкъпала в розова вода и пръснала цветчета по леглото...

— Така ли? Но тук Сребърния меч за пръв път бе изкусен...

— Не, Сребърния меч беше изкусителят!

— Това има ли значение?

Кет поклати глава и се притисна към силното му тяло, въпреки безпокойството за растящото в утробата ѝ дете. След нежна целувка тя прошепна на устните на Дамиан:

— Може би в гората е най-хубаво, въпреки че съм толкова ужасно дебела...

— Сладко заоблена! — не се съгласи той и започна да милва гърдите ѝ.

— Макар и да нямаме рози...

Дамиан се изправи, а в очите му блестеше гореща страст.

— Скъпа моя госпожице Зелени ръкави, ти си единствената роза, от която имам нужда. Ще разцъфнеш ли заради мен?

Протегнатите ѝ ръце приличаха на венчелистчета на цвете, които се отварят на слънчевата светлина. Внезапно в малката колиба сякаш се разнесе сладък мирис на рози.

ЕПИЛОГ

Пролетта на 1198 г., в гората.

„Хубав живот“ — замислен реши младият лорд Мишел Дамиан Монджой. Той имаше чудесен дом, дори два, и доколкото знаеше от майка си, баща му притежаваше и други замъци из Англия.

Не знаеше за какво са им толкова много, но едно бе сигурно — баща му бе изключително влиятелен барон. Но Мишел се чувстваше щастлив не заради двата великолепни замъка, в които живееше, а заради обкръжаващите го хора. Тайнственият, комичен Ари го бе научил на твърде много неща — чужди езици, история, астрология и алхимия. Мари винаги бдеше над него, изпълнена с майчинска загриженост и тревога, когато паднеше и си ожулеше коленете. Винаги, когато бе тъжен, тя му носеше парче прясно изпечен хляб или сладкиш с мед. Сър Джеймс го въвеждаше в изкуството да се фехтува, а понякога на гости им идваше чичо Робин и го учеше да стреля с лък и стрела. Кралят го бе благословил, добрият крал Ричард, който най-сетне се бе завърнал.

Робин обаче все още се криеше, защото същият този крал скоро след завръщането си бе решил да воюва с Филип Френски. Очевидно английският крал не обичаше френския. А изглежда не му допадаше и да се задържа прекалено дълго в Англия.

Подобни неща не безпокояха особено малкия Мишел. Както вече бе установил — животът беше хубав. Най-вече заради онези двама, най-прекрасните от всички хора на света, неговите родители.

Баща му, най-големият и смел рицар, понякога воюваше редом с краля, по време на бойните му походи, но по-често бдеше на север, да не би принц Джон, който без съмнение се стремеше към кралската корона, да стане прекалено самонадеян.

Мишел винаги се радваше, когато баща му се завръщаше у дома. Тогава очите на майка му блестяха по-силно от когато и да било, а смехът ѝ бе по-мелодичен от всякога. Тя неизменно ухаеше на рози и никога не бе толкова заета, че да не отдели време и за малкия Мишел.

Най-много обичаше сутрините като тази, в които излизаше на езда с родителите си. Следваха горски пътечки, които почти никой не познаваше. Слаба слънчева светлина едва прозираше през гъстите корони на дъбове, брези, борове и ели, който сплитаха клони високо над главите им.

През този чудесен пролетен ден въздухът бе толкова чист и свеж. Тропотът на копитата заглъхваше в меката почва. Навсякъде бе избуяла зеленина.

— Тук Робин Худ, Сребърния меч и дори ти, татко, сте дали малък урок на принца — наруши мълчанието Мишел.

Баща му, който яздеше малко по-напред, хвърли бегъл поглед през рамо и се усмихна на майка му.

— Дори и аз? Значи тук е било? И кой ти е разказвал това?

— Сър Джофри, а той трябва добре да знае тази история. Казва, че е бил с теб.

— Да, той ме съпровождаше.

— Ако можех и аз да съм рицар! Толкова щях да се гордея. — Мишел се ухили. — Но още повече искам да съм разбойник.

— Разбойник! — строго извика майка му. — Не бива да говориш така!

— Но това е вярно! — отвърна той и се извърна на седлото. — Чичо Робин е нещо като разбойник, не е ли така? Затова се появява толкова рядко. Прочутият Робин Худ...

Недоволна, майка му погледна над главата на сина си, търсейки помощ от Дамиан.

Когато погледите им се срещнаха, двамата се усмихнаха развеселени. Мишел се чудеше дали животът е толкова хубав, защото родителите му живееха заедно, обичаха се и тази обич някак включваше и него с малката му сестричка Елиза. Тя бе едва на три години и още не можеше да язди сама. Вместо това седеше на седлото пред майка им, наблюдавайки братчето си с големи, турскосини очи.

— Кралят е помилвал Робин — обясни баща му. — Но Ричард рядко се задържа в Англия. Затова Робин със своята Мариан гледа да не се изпречва на пътя на принца...

— Джон! — презрително сбърчи нос Мишел.

— Един ден той може да се възкачи на трона, — предупреди майка му — затова трябва да се пазим от него.

— Но ти никога не би му се поклонил, нали татко?

— В случай че стане законен крал — с известна горчивина отвърна Дамиан — ще му помагам да брани Англия. Но дали ще му се поклоня... — той поспря за малко, след което поклати глава. — Никога!

— Много се радвам! — Сребристосивите, наследени от баща му, очи на Мишел заблестяха. — О, ти си също толкова великодушен като Робин Худ и благороден и храбър като Сребърния меч!

— Много благодаря, млади господине! — баща му отново отправи развеселен поглед към майка им.

Мишел се обърна назад, за да зарадва и нея с някой комплимент.

— А ти, скъпа майко, си красива и смела като госпожица Зелени ръкави.

Тя повдигна вежди, притисна Елиза към себе си и тихо се засмя.

— И аз ти благодаря, млади господине.

Те достигнаха ловната колиба и Мишел скочи от гърба на понито си. На хълбока му висеше малък дървен меч. Истински използваше само по време на уроците със сър Джеймс. Момчето нетърпеливо го извади от кожената ножница.

— Ще видя дали вътре всичко е наред! — предложи той и се втурна към вратата.

— Много мило от ваша страна, господине! — извика след него Катрин.

Тя наблюдаваше как момчето изчезна в колибата. „Наистина забележително дете“ — мислеше си Дамиан. Той бе слязъл и поемаше Елиза от ръцете на майка ѝ.

— Елиза иска долу... моля, тате! — опитваше се да каже тя. — Искане при Мишел тича!

Дамиан, смеейки се, я постави на крака. Преди той да успее да се изправи, момиченцето улови главата му с две ръце и залепи звучна целувка на бузата му, след което последва братчето си.

— Не е ли жалко? — вдигна поглед към съпругата си той, а сребристосивите му очи искряха. — Децата ценят тези фантастични легенди повече от родителите си.

— Да, колко жалко... — усмихната въздъхна тя.

Дамиан ѝ помогна да слезе от седлото, взе я на ръце и я целуна по върха на нослето. Неочаквано стана сериозен.

— Последния път, когато се разделях с Ричард, — рече той — кралят все още нямаше дете от кралицата.

— Виждал ли я е изобщо, откакто се завърна.

Дамиан поклати глава.

— Не, зная го със сигурност. Очевидно тя копнее да го види, но напразно очаква посещение от негова страна. А той не праща да я извикат. Въпреки всичко, което се случи, той все още възнамерява да направи принца наследник на трона. Значи трябва да се подготвим за царуването на Джон. Това ще стане навярно много по-скоро, отколкото си мислим — Ричард е така безумно обсебен от войните, които води.

— Тогава ще трябва да сложим точка на една част от живота си...

— ... и отново ще настане времето на легендите — тихо довърши той.

— В такова време ще живеят децата ни. О, Дамиан, боя се от това, което ще ни донесе бъдещето.

Той вдигна рамене. Сам бе твърде угрижен. Защо всъщност? Трябваше да е щастлив и доволен, защото обичаше съпругата си по-силно от когато и да било, имаше чудесен син и пленителна, своенравна малка дъщеричка. На три години тя бе също толкова буйна и палава, колкото Кет като малко момиче. От майка си бе наследила и красотата ѝ, блестящите очи, златистите къдрици. Един ден щеше да подпали сърцето на някой клет барон...

Но това бе още твърде далеч. Дамиан не искаше да мисли и за съдбата на Англия. Сега най-сетне трябваше да се насладят на скъпоценния мир.

Той се взря в сериозното лице на съпругата си и отметна копринения кичур от челото ѝ.

— Не трябва да се боиш от бъдещето.

— Защо?

— Огледай се наоколо! Скоро ще се спусне нощта, а нощем се будят легендите. Рицарите в блестящи доспехи и красивите дами, изпаднали в беда. Нощите са наши. И каквото и да ни донесе бъдещето, ще го преживеем. Не го ли знаеш? Легендите...

Катрин сложи пръст на устните му.

— Легендите не умират — прошепна тя.

— Легендите и любовта — добави Дамиан.

Щастлива, тя отвърна на усмивката му.

— Тук започна нашата легенда... и нашата любов. И тук двете ще живеят навеки!

Издание:

Хедър Греъм. Графинята и Сребърния меч
ИК „Ирис“, 1998

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.